r o m a n

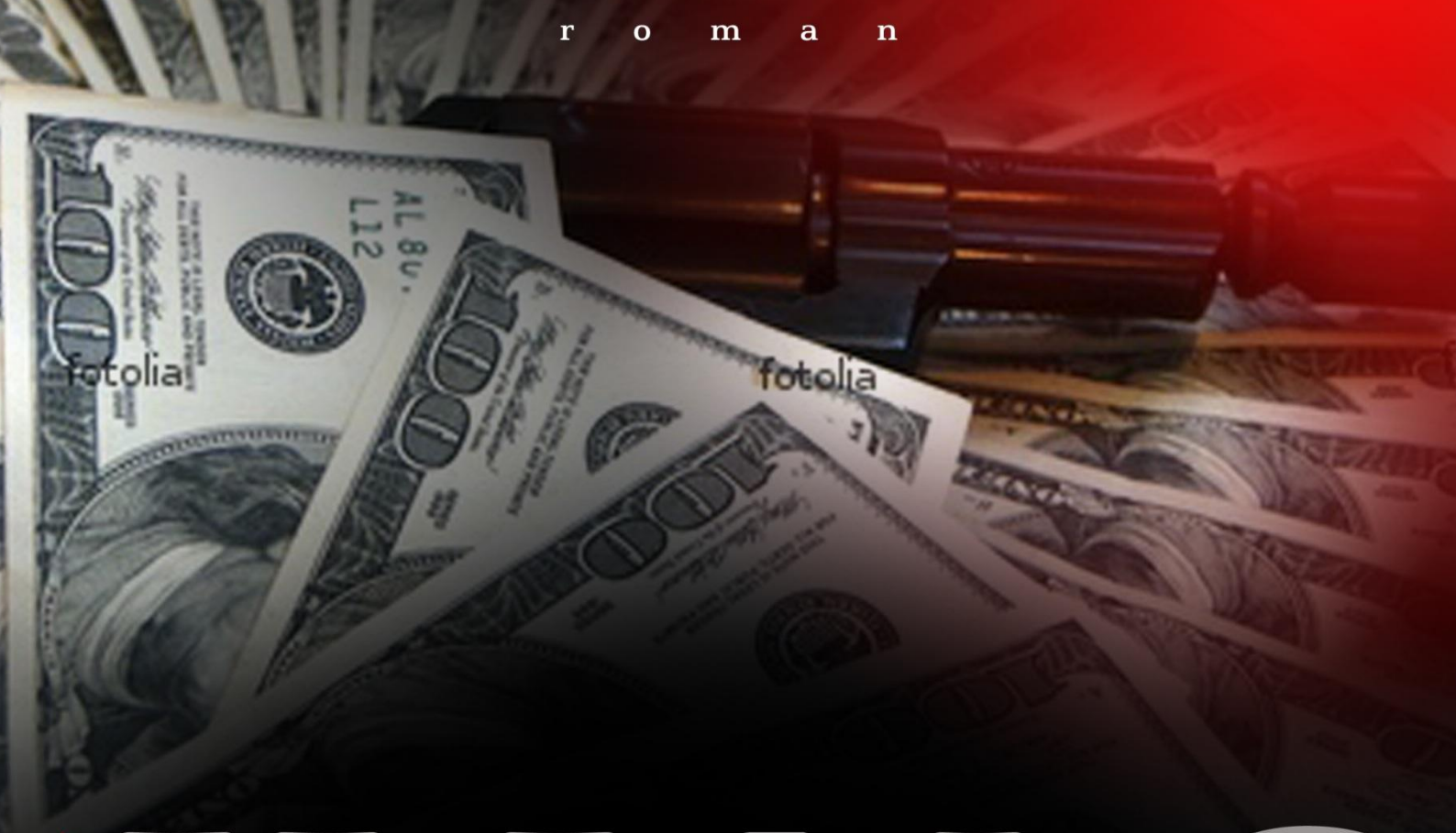

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

CORUPŢIE ÎN F.B.I.

Equinox

ANTHONY KING

CORUPŢIE ÎN F.B.I.

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 3
CAPITOLUL 2 7
CAPITOLUL 3 13
CAPITOLUL 4 17
CAPITOLUL 5 21
CAPITOLUL 6 26
CAPITOLUL 7 30
CAPLTOLUL 8 35
CAPITOLUL 9 41
CAPITOLUL 10 45
CAPITOLUL 11 50
CAPITOLUL 12 54
CAPITOLUL 13 59
CAPITOLUL 14 64
CAPITOLUL 15 70
CAPITOLUL 16 75
CAPITOLUL 17 80
CAPITOLUL 18 86
CAPITOLUL 19 90
CAPITOLUL 20 94

CAPITOLUL 1

Detectivul Eric Black veni acasă cu gândul să facă un duş. Făcu trei paşi în living-room şi, înainte de a apuca să-şi aşeze haina pe un fotoliu, o rafală de gloanţe îi transformă ferestrele în mii de cioburi. Din fericire, se trezi ca prin minune pe covor, fără a fi atins. În cădere, îşi scoase Browning-ul de calibru 9 mm din tocul de sub braţ. Dar n-avea în cine să tragă. Nu observă nici cea mai mică mişcare în direcţia din care veniseră gloanţele aducătoare de moarte.

Fără îndoială că a fost un pistol-mitralieră! îşi zise poliţistul, de parcă acest lucru l-ar fi consolat. Să fie vorba despre o răzbunare criminală? Cu aşa ceva nu m-am mai confruntat de câţiva ani bunicei...

Rămase în continuare întins pe jos şi îşi scoase telemobilul din buzunar.

— Alo, Jane? Ce mai faci, femeia visurilor mele?

— Tocmai am scăpat de o rafală de gloanţe!

— Nu se poate! Şi tu? Sau doar mă imiţi ca să te dai mare?

— Să nu-mi spui că ţi s-a întâmplat acelaşi lucru, Eric!

— Ba da. }n acest caz, e clar că cineva încearcă să ne cureţe pe amândoi.

Detectivii Eric Black şi Jane Héron, partenera sa, lucrau de ani buni împreună, în cadrul Departamentului Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale", în tot acest timp nu încetaseră să se tachineze şi să se ia în balon unul pe celălalt. Cine ştie, poate tocmai în acest comportament constă secretul longevităţii colaborării lor...

— Cred că avem de-a face cu o răzbunare, vorbi tot bărbatul.

— Ai vreo bănuială?

— Mă tot duce gândul la prietenii lui Jerry Thompson, pe care l-am băgat la zdup acum doi ani. Dar nu mă întreba de ce!

— Nici nu te întreb. Cine ştie ce nebuloasă o fi în creierul tău...

— Oricum, concluzia e clară, reluă Eric, prefăcându-se că nu luase în seamă ironia partenerei lui. Nu putem sta cu mâinile încrucişate. Următoarea rafală de gloanţe trebuie să pornească din armele noastre, nu tot dintr-ale lor.

— Bun. Şi care e planul de bătaie, Sherlock Holmes?

— Ne vedem la sediu mâine, la prima oră. Stăm de vorbă cu căpitanul Corky West şi punem ţara la cale.

— OK! S-a făcut!

— Spune-mi, ţi-au răscolit şi ţie locuinţa? o întrebă poliţistul, observând dezastrul din jur.

— Nu. Ciao!

Eric închise telefonul cu gândul să se îndrepte spre baie. Noroc că era cald afară. Până mâine va putea sta fără geamuri la ferestre.

În drum, se împiedică de o carte care îşi avea locul în bibliotecă. De asemenea, sertarele biroului fuseseră răscolite, se lucrase pe computer, iar în scrumieră erau mai multe mucuri de ţigară. Le adună pe toate cu grijă, introducându-le într-o punguţă de plastic. Primise o vizită în lipsă, iar acest fapt era de natură să-l contrarieze. Era pentru prima oară când i se întâmpla aşa ceva.

Sumedenia de urme descoperite dovedea că n-avea de-a face cu profesionişti sau că era vorba despre unii foarte versaţi, care doriseră să lase impresia că sunt novici în materie.

Mai bine l-aş suna şi pe şeful meu direct! se gândi detectivul, după care formă numărul de telefon al acestuia.

— Bună seara, domnule căpitan ! Cred că nu v-aţi culcat încă.

— Nu, detectiv Black. Spune-mi despre ce este vorba!

— Jane şi cu mine era cât pe ce să fim asasinaţi cu rafale de mitralieră. Amândoi am scăpat ca prin urechile acului.

— Vrei să dau alarma la divizie?

— Nu cred că e cazul! Dacă au dat greş, nu se vor mai întoarce în seara asta.

— Totuşi, voi trimite câte un echipaj care să vă supravegheze locuinţele până mâine dimineaţă, când ne vom vedea la sediu. Ce zici?

— Aveţi dreptate ! E mai prudent aşa.

— Încearcă să atingi cât mai puţine lucruri! Îl sun de pe acum pe locotenentul criminalist Brian Benett ca să vă facă o vizită, mâine devreme. Poate că va descoperi ceva amprente sau alte indicii utile.

— Mulţumim, şefu'! Atunci, pe mâine!

ଔ

În aceeaşi seară, dar cu câteva ore mai devreme, în localul „Sam's Hof Brau" de pe 23rd Avenue era aglomeraţie ca de obicei. Scaunele barului fuseseră ocupate în special de obişnuiţii localului şi de câteva fetiţe de companie, toate una şi una, îmbrăcate cu fustiţe lungi de numai câţiva centimetri şi tricouri transparente, trase peste sâni mai mult de formă. Ochii lor nu stăteau o clipă locului, în căutarea de clienţi doritori de senzaţii erotice.

Gina şi Betty, două profesioniste într-ale sexului, îşi sorbeau băutura preferată: suc de fructe de culoarea coniacului, fără niciun strop de alcool.

Chiar dacă un client mai cu dare de mână le comanda vreun pahar, barmanul, complice, le servea acelaşi suc, încasând pentru el cât pentru o băutură alcoolică. Apoi le dădea şi fetelor o cotă parte din beneficiu, toată lumea fiind mulţumită, în special patronul, care dăduse ordine precise în acest sens: *„Nimeni nu consumă alcool în timpul serviciului!"*

— Gina, am impresia că în această seară nu vom avea prea mult succes! zise Betty pe un ton posac.

— Mai mângâie-ţi şi tu picioarele sau sânii în văzul lumii, poate primeşti vreo ofertă. La mine se uită unul de vreo zece minute, dar văd că nu se hotărăşte. Să-l ia dracu'!

— Nu e bine să-ţi vorbeşti clienţii de rău, ce, ai uitat?

— Pe moment, cred că da.

— Ce-o fi cu noi în astă seară? în afară de o felaţie cu doctorul meu, care îşi face apariţia în fiecare joi seara, n-am pus mâna pe nimic.

— Eu n-am avut parte nici măcar de-atât. Sunt încă „fecioară" pe seara asta...

În acel moment sună telefonul, iar discuţia lor fu întreruptă de barman:

— Domnişoarelor, daţi fuga la patron! Vă aşteaptă!

Animatoarele săriră de pe scaune ca împinse de un resort. Cu boss-ul nu era de glumit când dădea un ordin. Dispoziţiile acestuia trebuia respectate cu rapiditate şi fără comentarii.

Intrară într-un coridor aflat în spatele barului şi, după câţiva metri, urcară o scară. Aflat în faţa biroului, bodyguardul care păzea intrarea le puse în temă, glumind:

— Vi s-a găsit ceva de lucru. Gata cu şomajul! Apoi le deschise uşa, fără însă a le lăsa prea mult loc să treacă, pentru ca fetele să fie obligate să-şi frece formele apetisante de el.

În birou, aşezaţi în fotolii, se aflau doi bărbaţi foarte bine făcuţi. Când se ridicară, animatoarele putură constata că au peste 1,80 m înălţime şi sunt destul de solizi.

În lipsa patronului barului, unul dintre ei spuse:

— Ia apropiaţi-vă, frumoaselor! Să vedem dacă aveţi sânii ca nişte betoane, aşa cum v-a lăudat şeful vostru.

— Şi dacă fesele vă atârnă ferm în spate, completă cel de-al doilea, încercând o glumă care nu-i reuşi.

Gina şi Betty ştiau foarte bine că, în asemenea situaţii, nu era cazul să facă nazuri sau să discute despre onorariu. De aceea, se postară la câte o jumătate de metru de cei doi macho, aplecându-şi cu îndrăzneală busturile spre ei.

În vreme ce bărbaţii începură să le frământe sânii, ele descheiară cu profesionalism şliţurile celor doi şi se lăsară în genunchi în faţa lor.

Numai de n-ar veni patronul tocmai atunci! se gândi Gina, după care îşi întrebă partenerul:

— Vă place, domnule?

Limba ei alerga neobosită în sus şi în jos pe membrul excitat, iar fata îşi unduia în lateral fesele arcuite, pentru a-i crea o şi mai mare plăcere invitatului nocturn.

— Mai întrebi? răspunse acesta, împingând din bazin pentru a penetra cât mai mult în cavitatea ei bucală.

Betty nu avusese norocul prietenei ei. Organul bărbatului, pe care abia îl extrăsese din slip, avea nişte dimensiuni monstruoase. Fata abia putu să-l cuprindă cu gura larg deschisă, gândindu-se cu groază că acest animal îi va provoca răni dacă va încerca să intre în măruntaiele ei.

Din păcate, n-avea încotro. Nimeni n-o obligase să-şi aleagă această meserie şi, drept urmare, trebuia să reziste cu stoicism oricărui supliciu sexual la care era supusă, conform devizei: *„Cum doreşte clientul!"*

În cinci minute totul se terminase. Bărbaţii erau mulţumiţi de prestaţie, acest lucru fiind vizibil pe feţele lor încântate. Amândoi erau roşii la faţă din pricina efortului, însă nu puteau să nu aprecieze pregătirea celor două dive.

Acelaşi sentiment îl încercau şi cele două animatoare. Când clientul se declara mulţumit, răsplata nu întârzia să apară.

— Ei, cum a fost? întrebă Betty, care avea nevoie de o confirmare în acest sens.

— Excelent! răspunse cu sinceritate Gregory Coogan. Cred că vom face treabă bună împreună.

Tocmai atunci îşi făcu simţită prezenţa şi patronul care, cu siguranţă, nu era străin de manifestarea ospitalieră a celor două angajate ale lui. De fapt, chiar el pusese la cale această primă întâlnire a năbădăioaselor perechi.

— Văd că aţi făcut deja cunoştinţă! Deci, ele vor fi *„soţiile"* voastre din această clipă şi până când ne vom duce treaba la bun sfârşit.

— *OK, boss!*

— Fetelor, îi veţi asculta cu sfinţenie! De astăzi lucraţi pe teren, iar la sfârşitul operaţiunii veţi primi fiecare câte 10000 dolari. Obiecţii?

Ce obiecţii puteau ele să aibă la aflarea unei asemenea sume? Nici în visele lor cele mai frumoase nu se gândiseră la atâta bănet!

— Băieţi, am să vă spun şi vouă ceva! Gina şi Betty vor lucra pentru voi, însă sunt proprietatea mea. Sper să nu avem necazuri, bine? Asta-i regula jocului!

— Nicio problemă, patroane!

Dacă se îndoiseră cumva până atunci, fetele primiră confirmarea de care le era teamă. Intrau într-o afacere groasă de tot. Altfel nu li s-ar fi oferit atâţia bani, asta era clar.

— Deci, cu ce începem? întrebă Alfred Gassman.

— Mai întâi, vreau să-i lichidaţi pe detectivii Eric Black şi Jane Héron. Pe urmă, mai vedem noi. Totul la timpul potrivit. Ei l-au înfundat pe fratele meu şi pentru asta trebuie să plătească cu vârf şi îndesat.

— Bun, zise Gregory Coogan. Atunci eu am să mă duc cu Betty acasă la detectiv, ca să fac puţin deranj. Astfel îi vom face pe criminalişti să creadă că este mâna unor borfaşi, nu a unor profesionişti ca noi.

CAPITOLUL 2

Eric Black se trezi înainte de a suna ceasul deşteptător şi îşi aduse aminte că trebuia să atingă cât mai puţine lucruri prin casă, înaintea venirii echipei de criminalişti, pentru prelevarea de urme şi indicii. Nici nu ieşi bine de sub duş, când cineva sună la uşă.

— Salut, Brian ! Te-ai sculat cu noaptea-n cap din cauza mea. Îmi pare rău!

— Riscurile meseriei, prietene. Nu-ţi face probleme pentru asta!

— Eu te las să-ţi faci treaba împreună cu băieţii tăi. Trebuie să mă văd cu căpitanul. Uite un rând de chei ca să poţi închide uşa la plecare! De geamuri se va ocupa administratorul mai târziu. O să-i dau eu un telefon.

— Bine, atunci ne vedem la sediu ceva mai încolo.

Fordul Scorpio îl aştepta pe detectiv în parcare. Pentru o clipă se gândise că bandiţii i-ar fi putut-o sparge, dar n-aveau cum. Când îi răscoliseră locuinţa, el nu se afla acasă. Şi nici maşina. Iar după ce încercaseră să-l împuşte, n-avea niciun rost să mai rişte răscolindu-i automobilul.

În câteva minute se afla pe bulevard, rulând cu viteză moderată spre sediul Departamentului Poliţiei Los Angeles. Din instinct, privi în oglinda retrovizoare, observând un jeep care se ţinea după el, însă nu-i dădu prea mare importanţă. Abia mai târziu, după ce luă câteva viraje, intră la bănuieli. Fără îndoială că Nissanul Patrol GR 2,8 îl urmărea.

Eric apelă la figura lui clasică. Frână brusc, după care porni cu viteză în marşarier.

Conducătorul Nissanului, surprins, abia avu timp să ocolească Fordul Scorpio pentru a evita o coliziune, după care se făcu nevăzut cu o viteză ameţitoare. Din fericire, detectivul reuşi să-l zărească pe şofer. Figura acestuia i se părea foarte cunoscută, dar nu ştia de unde să-l ia.

Cazul se complică, îşi zise poliţistul. Trebuie să o anunţ şi pe Jane, îşi aduse el aminte şi trase pe dreapta, scoţându-şi telemobilul din buzunar.

Reuşi să intre în legătură cu partenera lui abia la al treilea apel şi acest lucru îl cam enervă. În cele din urmă, Jane răspunse, iar Eric se grăbi s-o pună în gardă:

— Ai grijă că e posibil să fii urmărită de o maşină, încearcă să vezi dacă poţi reţine vreo figură!

— L-am observat în urmă cu câteva secunde şi încerc să-l prind la un stop. Acum eu sunt cea care urmăresc maşina lui, o Toyota Hilux de culoare gri metalizat.

— Foarte bine. Apasă pe accelerator!

— Nu uita că BMW-ul meu 525 are peste 20 de ani, iar Toyota este un „bebeluş" pe lângă ea...

— Bine, ne vedem la sediu ! Vezi ce faci!

Eric ajunse la sediul diviziei destul de îngrijorat. Căpitanul Corky West îl primi imediat ce fu anunţat de sosirea lui.

— Ei? îl întrebă acesta.

— Treaba se complică. Şi eu şi Jane am fost urmăriţi în această dimineaţă.

— Au răscolit şi casa lui Héron?

— Nu.

— Oare de ce întârzie partenera ta?

— Am vorbit cu ea acum câteva minute la telefon şi se afla în urmărirea celor ce s-au ţinut după anticul ei BMW din momentul în care a plecat de-acasă.

Exact când partenerul ei îşi încheiase replica, în uşă îşi făcu apariţia Jane, care arboră un zâmbet deschis, însă cam forţat, după părerea căpitanului. Pe el nu-l putea păcăli nimeni, căci îşi cunoştea prea bine subalternii.

— Toyota mi-a făcut-o! Am prins-o la un stop de pe Picadilly, dar n-am reuşit să zăresc decât ochii şoferului prin oglinda lui retrovizoare, i-am luat numărul, însă mai mult ca sigur că e fals.

— Dar cum de ţi-a scăpat?

— A dat cu spatele înainte de a pleca de la stop. Mi-a înfundat capota şi am fost blocată între alte două maşini care aşteptau la semafor. Apoi s-a făcut nevăzut.

— Să nu mai spui treaba asta nimănui, o povăţui Eric. Altfel rişti să fii trimisă la cine ştie ce cursuri pentru deprinderea artei filajului sau a descotorosirii de urmăritori.

— Iar faci pe nebunul, nesuferitule?

Gregory Coogan şi Alfred Gassman erau destul de nervoşi. Cu toată experienţa lor în materie, nu reuşiseră să le facă de petrecanie celor doi detectivi a căror moarte le fusese comandată de patron. Fiecare dintre ei luase în ocrotire câte o fată, care îl însoţise pe timpul acţiunii. După ce treaba eşuase lamentabil — poliţiştii avuseseră, ce-i drept, un noroc chior — se întâlniră toţi patru la o cafenea de pe Brea Street.

— Ne vom caza la motelul „High Connection" de la marginea oraşului, pe autostrada spre Sfânta Ana.

— Nu credeţi că ar trebui să trecem şi noi pe acasă ca să ne luăm nişte ţoale, dacă tot vom fi plecate pentru mai multe zile? vorbi Betty. Locuim împreună.

— Au dreptate, Alfred! Dar să nu întârziaţi prea mult! Mâine dimineaţă la prima oră trebuie să continuăm supravegherea norocoşilor ăstora de detectivi.

— L-ai sunat pe patron ca să-i spui cum au decurs ostilităţile?

— Da, Al, şi n-a fost deloc încântat. Ne-a ordonat, deocamdată, doar să-i supraveghem până la noi ordine.

— Hai să mergem toţi patru cu Nissanul, ca să nu atragem atenţia. Lăsăm Toyota într-o parcare!

În 15 minute se aflau în faţa imobilului în care locuiau cele două prostituate de lux. Alfred le ordonă:

— Nu zăboviţi prea mult! Luaţi-vă câteva ţoale şi gata. E deja 02:00 dimineaţa.

Fetele o zbughiră din maşină şi intrară în clădire.

— Gina, sună-l repede pe patron şi pune-l în temă cu detaliile atentatelor eşuate. Între timp, eu mă ocup de bagaje.

— N-o să se supere că-l deranjăm la ora asta?

Poate că doarme!

— Doar el ne-a dat dispoziţie să-l sunăm de câte ori avem ocazia, ce, ai şi uitat?

— Aşa e!

În zece minute, fetele îşi terminaseră treburile şi se pregăteau să încuie uşa în urma lor.

— Betty, e drept că din această treabă ne vor ies o grămadă de bani, însă mie a cam început să-mi fie frică! Avem de-a face cu nişte criminali plătiţi, îţi da seama?

— Bineînţeles. Cu ăştia nu-i de glumit!

— Dar ce, cu patronul nostru te poţi juca? A zis să mergem cu ei, mergem şi basta! N-are niciun rost să spălăm putina în speranţa că vom putea dispărea. Ne va găsi şi-n gaură de şarpe.

— Ai dreptate! Mai bine să ne vedem de treabă.

— Oricum, şi dacă rămâneam să lucrăm la bar, tot ne expuneam pericolelor de tot felul. Gândeşte-te numai la SIDA şi e suficient pentru a fi de acord cu mine! Aia ucide lent; glonţul — rapid. Ce preferi?

Înainte ca termenul fixat de cei doi să fi expirat, fetele îşi făcură apariţia cu câte o geantă de voiaj în mână.

— Bravo, „nevestelor”! Aţi fost operative. Acum să mergem să mâncăm ceva.

Masa nu dură decât o oră, iar peste alte 30 de minute cei patru se aflau la Motelul „High Connection”, unde închiriară un apartament cu două camere. Apartament era mult spus, dar aşa era trecută pe lista de preţuri denumirea insalubrelor odăi.

— Ei, şi-acum ce facem? îşi întrebă Gregory partenerul.

— Dacă ne culcăm, riscăm să nu ne trezim la timp de dimineaţă. Eu zic să le-o tragem târfelor, după care să ne vedem de ale noastre. OK?

Descărcară din jeep mai multe genţi şi valize grele, cărându-le în cele două camere.

— Fetelor, nu vă atingeţi de bagajele noastre sub nicio formă, dacă n-aveţi de gând să ajungeţi în lumea celor drepţi. Cine ştie ce grenadă activaţi şi jumătate de motel va sări în aer o dată cu voi!

— Bine că ne-aţi spus! fu bucuroasă Gina, care era destul de curioasă din fire.

— Care sunt numele noastre de familie, dacă ne întreabă cineva? vru să ştie Betty.

— Bună întrebare! Pe tine te cheamă Betty Coogan, iar pe tine Gina Gassman. Alte nelămuriri?

Şi cum ele nu mai ziseră nimic, bărbaţii îşi turnară câte o porţie generoasă de whisky Dimple sec, după care se duseră pe rând la baie. Aveau de gând să facă fiecare câte un duş, pentru a se înviora înainte de partida de sex în grup pe care o puseseră la cale. Orgia putea începe!...

ଔ

— Melanie, să vină imediat la mine următorii: Butch Harrison, Brian Benett, Steve Mann şi Brian Frederiks! îi comunică sec căpitanul secretarei sale prin interfon. Ţi-ai notat?

— Da, domnule!

Ultimul care ajunse în biroul lui Corky West fu Dr. Harrison, poreclit de colegii din divizie „Specialistul" pentru priceperea sa în medicină legală şi criminalistică.

— Dacă a venit toată lumea, putem începe. Jane Héron şi Eric Black erau cât pe ce să-şi ia azi-noapte câte o vacanţă foarte prelungită. S-a atentat la viaţa lor, în propriile locuinţe, cu rafale de mitralieră, dar au scăpat ca prin minune. Se pare că băieţii nu sunt profesionişti ori au încercat să ne facă să credem acest lucru. Eu optez pentru cea de-a doua variantă.

— Nu există nicio bănuială? întrebă Benett, ignorând faptul că şefului nu-i plăcea să fie întrerupt în timp ce vorbea.

—Lasă-mă să-mi duc ideea până la capăt şi veţi afla totul! ripostă căpitanul iritat. Deci, detectivul Black crede că e vorba despre o răzbunare în legătură cu unul pe nume Jerry Thompson, care a ajuns după gratii pentru o perioadă de 10 ani.

— De ce a fost condamnat? îşi manifestă curiozitatea sergentul Steve Mann.

— O afacere cu droguri, zise căpitanul.

Apoi fu rândul lui Eric să-l întrerupă de astă dată, chipurile, fără premeditare:

— Problema e că asupra lui nu s-a găsit decât o jumătate de kilogram de cocaină pură, în vreme ce, din informaţiile noastre, reieşea că este vorba despre câteva zeci, poate chiar o sută de kilograme.

Sub niciun chip n-am reuşit să dăm de urma întregii cantităţi ce urma a fi distribuită în mai multe state.

— Şi-atunci, această afacere nu era de competenţa F.B.I.? se miră locotenentul Brian Frederiks.

— Ba da, răspunse Corky West, dar se pare că *„băieţii buni"* ai biroului din Los Angeles au cam tras mâţa de coadă în ultimul timp. De cinci ani nu au mai pus mâna pe o reţea importantă de traficanţi sau măcar pe o mare cantitate de droguri. Ăsta este şi motivul pentru care directorul departamentului, Larry Tillman, a cerut permisiunea celor de la minister ca să ne amestecăm şi noi în afacere, le mai spuse căpitanul.

— Şi au fost de acord?

— Ba mai mult decât atât, ne-au rugat să deschidem o anchetă oficială, dar foarte discretă — dacă înţelegeţi ce vreau să spun —, ca să nu deranjăm F.B.I.-ul până când nu

avem un motiv bine întemeiat. Abia la sfârşit vor interveni Internele, dacă ajungem la vreun rezultat notabil.

— Ca de obicei..., se amestecă Eric în vorbă, hâtru.

— Avem totuşi o acoperire, îl contracara West. Noi anchetăm tentativa de asasinat comisă asupra voastră. Dacă dăm şi peste nişte droguri ori peste nişte mafioţi, nu-i vina noastră. Ne-am înţeles?

— Aproximativ, mormăi detectivul Black, înainte ca *boss*-ul să-şi continue speech-ul.

— În concluzie, avem de dus o bătălie cu mulţi criminali profesionişti, actori de clasă, care ştiu cum să acţioneze pentru a ne induce în eroare. Dovadă spargerea casei detectivului Black, unde, cu excepţia lipsei amprentelor, totul pare a fi pus la cale şi executat de nişte borfaşi. Nu-i aşa, Benett?

— Întocmai, confirmă acesta, scump la vorbă ca de obicei.

— Şi-acum, la treabă!

Poliţiştii părăsiră încăperea destul de posomorâţi. Nimeni nu avea chef de poante. Nici măcar Eric, care nu scăpa nicio ocazie să glumească pe seama căpitanului, făcându-l pe acesta să-şi iasă din pepeni adeseori.

— Am încurcat-o! fu de părere Jane Héron, îndată ce îşi ocupă locul la biroul său. Şi nu avem decât un nume: Thompson. Probabil că mafiotul îşi vede bine-mersi de puşcăria lui, cu pachete de mâncare şi ţigări primite cu regularitate, în vreme ce pe noi încearcă unii să ne suprime.

— Steve, poţi afla ce mai face prietenul nostru în pârnaie? îl întrebă Eric pe sergent.

— Imediat!

— Dacă nu aveţi nevoie de persoana mea, eu am coborât la subsol, zise „Specialistul" apatic, îndreptându-se spre coridorul ce ducea spre Laboratorul Criminalistic.

De ce dracu' m-o fi deranjat West şi pe mine, nu pot să pricep? abia îşi putu masca doctorul iritarea. Dacă avea vreun cadavru ori vreo mână secţionată, acolo, mai înţelegeam să-mi strice buna dispoziţie, dar aşa?! Sau măcar nişte pete de sânge, de spermă sau de salivă, ca să pot da de urma vreunui ADN.

— Vă văd cam nervoşi în această dimineaţă, se amestecă în vorbă şi frumoasa Melanie Pullman, secretara căpitanului.

Şi cum nimeni nu răspunse încercării ei de a le distrage atenţia, fata recurse la mijloace mai puţin ortodoxe:

— Cred că aveţi nevoie de câte o cafea făcută de mine din raţia personală a şefului. El şi aşa s-a lăsat, după cum l-a sfătuit medicul.

— Avem nevoie, cum să nu! răspunseră toţi poliţiştii din birou, cu excepţia civilului Harrison, care se afla deja la uşă, părăsind înciudat biroul colectiv.

În vreme ce secretara se îndrepta spre filtrul de cafea, unduindu-şi şoldurile în mod provocator, Eric nu-şi mai putu dezlipi privirea de la posteriorul ei. Gânduri obscene

începură să i se învălmăşească în cap, până în momentul în care simţi o durere ascuţită în tibia piciorului drept. Jane îi trăsese una pe sub birou, apoi îi spuse:

— Babacule, părul a început să albească şi să te părăsească, ridurile ţi-au invadat nesuferita figură, iar tu te mai uiţi încă după fetişcane, dezbrăcându-le din priviri? Să-ţi fie ruşine!

—Ai înnebunit, Jane? Ce, eu sunt bătrân? N-am împlinit nici măcar 40 de ani!...

— Da, poate, dar arăţi de 60, continuă să-l tachineze partenera lui, în momentul în care sergentul Mann puse receptorul în furcă.

— Jerry Thompson poate candida cu succes pentru titlul de cel mai cuminte puşcăriaş al anului, îşi anunţă acesta colegii. A devenit un exemplu demn de urmat în toată închisoarea în care este „încartiruit". Peste câteva zile se va înfăţişa unei comisii şi, cu referinţele lui, are toate şansele să fie pus în libertate condiţionată.

— Interesant! făcu Jane. Asta înseamnă că este foarte grăbit să ajungă din nou sub cerul liber. Poate că tocmai acum e momentul prielnic să stăm puţin de vorbă cu el. Ce zici, Eric?

— Că ai dreptate! Îi vom face o scurtă vizită de curtoazie...

— În altă ordine de idei, fiindcă nu-mi terminasem speech-ul, se pare că în F.B.I.-ul local există unele probleme cu serviciul care luptă împotriva traficului cu stupefiante, le aduse Mann la cunoştinţă. Amicul meu nici nu mai ştie de când nu s-a mai repurtat un succes răsunător împotriva traficanţilor. Deci, căpitanul a avut dreptate cu ineficienta serviciului antidrog al F.B.I.-ului din Los Angeles.

— Aşa, care va să zică! — rosti detectivul, referindu-se, de fapt, la ceva precis.

CAPITOLUL 3

— Haideţi, fetelor, dezbrăcarea! le îndemnă Alfred Gassman pe prostituate după ce el şi amicul său se făcură comozi.

Fără vorbărie sau alte mofturi, Betty şi Gina rămaseră în ţinută de lucru. Adică numai în sutiene, chiloţi şi cocoţate pe sandale cu tocuri înalte, ca picioarele lor să pară mai lungi şi mai tentante decât erau în realitate.

— Să pun puţină muzică? întrebă Gina, îndreptându-se spre radioul de pe noptieră.

— Da, însă în surdină şi lasă o singură veioză aprinsă, îi ordonă Alfred. Vă vom nimeri noi... găurile chiar şi în semiobscuritate!

— O să vă sparg pe amândouă! îi completă Gregory gândurile.

Betty ştia la ce făcea referire bărbatul pe care îl mai satisfăcuse o dată, însă nu-i spuse nimic partenerei ei, în speranţa că poate acesta i-o va trage Ginei. Şi, din fericire, avu noroc.

— Ia vino tu încoace! o chemă omul cu mădularul cel monstruos.

Fata se apropie de el în ritm de dans, unduindu-şi şoldurile provocator şi îl linse pătimaşă pe gât.

— Cum doreşte domnul?

Gregory îi desfăcu sutienul, îi luă sfârcurile în gură şi abia apoi îi răspunse:

— Lasă că ai să vezi tu! Am să ţi-o întorc pe dos, nu altceva! Gina zici că te cheamă, nu-i aşa? adăugă el, ridicându-se în picioare şi dezbrăcându-se.

Când îi văzu mădularul în stare de semierecţie, fetei îi veni să leşine. Cu toată vasta ei experienţă, o asemenea monstruozitate nu-i mai fusese dat să vadă. Totuşi, pentru a mai păstra o parte dintre aparenţe, ea interpretând rolul unei târfe veritabile, îi luă penisul în mână, mângâindu-l cu pricepere.

Cât de mare e! nu se putu abţine să-şi spună în gând. *Dacă îmi intră acolo, precis că mă rupe. Ştia el ce ştia când afirmase că ne sparge pe amândouă... Iar curva asta de Betty nici măcar nu m-a prevenit. Scârba dracului!... Doar i-o supsese, nu-i aşa? Ştia cât o avea de mare...*

Cu această ultimă idee în minte, Gina căzu în genunchi în faţa lui Gregory, folosindu-şi cu multă dăruire limba, buzele şi întreaga gură. Poate că va reuşi să-l termine aşa, speră ea.

Din cauza dimensiunilor enorme pe care le avea de „înghiţit", faţa i se crispase, maxilarele îi amorţiseră, abia dacă mai putea respira, iar ochii aproape că nu i se mai vedeau. Când îl privi, însă, pe cel care urma să o posede şi îi observă privirea injectată de sânge, realiză că nu mai avea nicio scăpare.

Am sfeclit-o! îşi zise Gina, după care îi veni în minte — crezu ea — ideea salvatoare.

— Ce-ar fi să vă aşezaţi în fotolii, să vă menţineţi singuri membrele treze, iar noi să interpretăm un mic show special pentru voi?

— Bună propunere! zise Alfred. Ia iubiţi-vă voi un pic, ca să ne excitaţi şi mai tare!

Deşi fără prea mult chef, partenerul său, Gregory, se reaşează la locul lui şi începu să şi-o maseze alene, în vreme ce fetele rămaseră goale-goluţe, numai în sandale.

Se lungiră pe covor şi începură să-şi mângâie una alteia zonele erogene. Apoi intrară în joc şi limbile lor, iar obscenităţile pe care le rosteau din când în când completau de minune acel tablou de un erotism deosebit.

Dar spectacolul nu dură mai mult de cinci minute, spre disperarea prostituatelor de lux. Gregory se ridică brusc, cu membrul erect gata de atac.

În acel moment, Gina ar fi renunţat benevol la recompensa de 10000 dolari, numai să scape intactă din ghearele şi mai ales din mădularul clientului ei. Dar cum ştia că n-avea nicio şansă în acest sens, veni în genunchi către el, cu gândul să-l păcălească tot cu o felaţie. Speranţe deşarte, după cum se dovedi ulterior...

Bărbatul o lăsă pentru câteva secunde să i-o umezească, după care o ridică în braţe, o răsuci în aer cu spatele la el şi o depuse pe spătarul unui fotoliu, cu capul în jos. Apoi, scoţând un grohăit de satisfacţie la vederea feselor ce i se ofereau fără voie, făcu loc între ele imensului său mădular, ajutându-se cu mâinile, după care începu să împingă ca un descreierat.

Sodomizată cu bestialitate, Gina crezu că îi sosise sfârşitul.

„Cine trăieşte din sex, de sex va muri!" parafrază ea în minte o veche cugetare şi închise ochii de durere.

— Opreşte-te! Opreşte-te, că nu ţi-ai pus prezervativul! se agăţă ea de această ultimă idee, ca un naufragiat care se agaţă de o scândură pentru a scăpa de la înec.

Bărbatul din spatele ei râse grotesc, apoi grohăi din nou de satisfacţie, fiindcă organul reuşise să-i pătrundă până la testicule, după mai multe penetrări succesive.

— Acum stai cuminte ca să te lucrez cum se cuvine! zise el, acţionând precum un piston de mare capacitate între fesele Ginei şi demonstrând astfel că puţin îi păsa de prezervativ.

Fata gemea de durere, simţind că intestinele îi luau foc. Din instinct, încerca să opună o oarecare rezistenţă penetrărilor lui, crezând că astfel va scăpa mai repede. Însă bărbatului care o sodomiza nici prin gând nu-i trecea acest lucru. Dimpotrivă, în momentul în care sângele îşi făcu apariţia pe membrul lui, slăbi ritmul pentru a o ţine cât mai mult timp în organul său...

Imperturbabil, Gregory îşi continua de circa 15 minute seria asalturilor, sub privirile celeilalte perechi, care începuse distracţia printr-un sex clasic în „poziţia misionarului".

Gina abia dacă mai putea respira. Cu siguranţă că leşinase de câteva ori, însă monstrul care se înfigea cu cruzime în ea nu-i lăsa nicio clipă de relaxare, readucând-o de fiecare dată la viaţă, ca să trăiască până la capăt şi în întregime supliciul sexual la care era supusă.

Bruta asta trebuie să termine până la urmă! îşi zise prostituata, consumându-şi ultimele resurse fizice pe care le mai putea folosi pentru a gândi şi a reacţiona cât de cât normal.

Ce mă fac dacă nu ejaculează? se întrebă şi Betty, privind îngrozită la picăturile de sânge care cădeau pe covor dintre fesele prietenei sale. Mai mult ca sigur că eu urmez la rând!...

În acel moment, parcă gândurile „aburite" ale celei din urmă îl „făcură" pe Gregory să-şi cheme amicul:

— Al, ce-ar fi să le schimbăm puţin pe târfele astea între noi?

Asta nu! îşi zise Betty.

În sfârşit! gândi Gina. *Scârba! Trebuie să plătească şi ea la fel ca mine!*

— Bună idee, Greg! fu de acord Alfred, care se ridică de pe fata pe care o poseda, pentru a-şi face loc între pulpele Ginei.

Aceasta încă mai sângera în clipa în care monstrul se extrăsese din ea, însă găsi puterea să-i zâmbească fericită lui Alfred. Avea şi de ce...

Nu aceeaşi încântare se putea citi, însă, pe chipul lui Betty. Ştia ce-o aşteaptă. Sau, mai bine-zis, bănuia...

Sfincterul ei rezistă agresiunii preţ de câteva secunde, după care capitulă, în momentul în care Gregory se lăsă cu toată greutatea asupra ei, fata aflându-se cu faţa în jos pe covor. Din cauza durerii, începu să plângă mocnit, ţipând şi sughiţând la fiecare penetrare. În viaţa ei nu mai fusese pusă în situaţia de a face faţă unei asemenea terori!

Încântat de performanţele sexuale ale amicului său, Alfred îşi înteţi seria atacurilor asupra Ginei, iar aceasta începu să geamă cu profesionalism sub el. De fapt, nu o făcea nici din plăcere, nici pentru a-şi excita partenerul, ci din pricina durerii pe care o resimţea acut între fese.

Oricum, în aceste momente mă pot considera mai fericită decât scârba de Betty, se consolă Gina în gând. *Mârlănia s-a întors împotriva ei şi asta mă face să mă simt mult mai bine decât în realitate!*

Şi aşa era! Gregory o prinsese pe cealaltă cu o mână de un sân, strângând-o cu putere şi sprijinindu-se de acesta, iar cu palma mâinii rămase libere o izbea peste fese cu violenţă, pentru a i le face să trepideze. În acel moment, Betty leşină şi nu mai dădu niciun semn că ar reveni la viaţă, până când bărbatul nu ejaculă îndelung şi se extrase mulţumit din ea. Apoi se şterse cu părul fetei, care abia mai mişca, şi o întrebă pe Gina:

— Mai ai cumva chef de o partidă?

Dacă ar fi avut un pistol la îndemână, cu siguranţă că prostituata l-ar fi împuşcat cu sânge rece direct în cap. Sau mai bine în boaşe, ca să nu mai poată face rău nimănui pe acest pământ cu îngrozitorul său mădular. Dar cum acest vis era irealizabil, se folosi de un subterfugiu:

— Deocamdată, eu cred că vă ajunge! Aţi uitat că aveţi o treabă de dus la îndeplinire?

— Aşa e, Greg! zise Alfred. Hai, mişcă-te, că îmi vine şi mie! continuă el, adresându-se fetei pe care o regula. Arată-mi ce poţi!

Betty încă mai zăcea leşinată când cei doi părăseau apartamentul.

— Aveţi grijă ce faceţi în lipsa noastră! le ameninţă Gregory Coogan. Niciun zgomot şi nu cotrobăiţi prin bagaje, dacă nu vreţi să vă întâlniţi cu îngerii!

Gina o aduse în simţiri pe partenera ei stropind-o cu apă rece, după care plânseră amândouă ca nişte proaste. Grea meserie îşi mai aleseseră...

CAPITOLUL 4

— Bune bucăţele ne-a mai dat patronul, recunoşti? îl întrebă Alfred pe Gregory.

— Aşa e, amice, dar acum nu te mai gândi la ele, zise acesta, urcându-se la volanul Nissanului. Hai mai bine să recuperăm Toyota din parcarea în care am lăsat-o şi să ne vedem de treabă.

— OK! Cum procedăm?

— Tu mergi din nou acasă la poliţistă, iar eu mă duc la detectiv. Fii atent că locuinţa ar putea fi supravegheată! Să nu te dai de gol.

— Nicio grijă, Greg! Ştii că sunt prevăzător din fire.

ଔ

— Melanie, poţi să-mi dai o mână de ajutor? o întrebă detectivul Black pe frumoasa secretară a căpitanului.

— Numai să-mi spuneţi-mi despre ce este vorba, că mă şi apuc de treabă!

— Aş avea nevoie de un dosar de la arhivă. Este vorba despre Jerry Thompson, pe care l-am vârât după gratii acum doi ani, fiindcă l-am prins cu nişte cocaină la el.

— Şi ce-i spun arhivarului pentru a-mi motiva cererea?

— Că vom redeschide cazul din ordinul căpitanului. Va fi suficient pentru el.

— Foarte bine! În cel mai scurt timp o să vi-l aduc, detective.

Jane stătea în faţa lui Eric şi îi studia fizionomia. Crisparea care se întipărise pe figura acestuia nu-i plăcea deloc. În general, partenerul ei era genul de om veşnic zâmbitor şi vesel, dar acum nu mai arăta aşa. Cazul la care începuseră să lucreze îi viza în mod direct şi părea deosebit de complicat.

Parcă ghicindu-i gândurile, poliţistul încercă să zâmbească, însă tentativa lui nu fu una dintre cele mai fericite.

— Jane, ascultă la mine! De data asta nu e de joacă!

— Parcă a fost vreodată...

— Dacă stau bine şi mă gândesc la cazul Thompson, îmi aduc aminte că, încă din timpul procesului, nu mi-a plăcut deloc iuţeala cu care individul a fost trimis la puşcărie pentru 10 ani.

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare deosebit de curios faptul că procurorul nu a avut nimic de obiectat cu privire la infima cantitate de stupefiante găsită asupra traficantului. Şi nici măcar judecătorul nu a zis ceva...

— Ai putea fi mai explicit? N-am reuşit să prind ideea.

— Pe lângă ciudăţenia că un traficant de talia lui Jerry Thompson nu şi-a putut permite nici măcar un avocat, acordându-i-se unul din oficiu, el a recunoscut şi toate acuzaţiile care i s-au adus. Pe deasupra, dacă-ţi mai aminteşti, informatorii noştri ne

vorbiseră despre o afacere cu o sută de kilograme de cocaină pură, însă la el nu s-a găsit decât o jumătate de kilogram şi niciun ban. Nu ţi se pare curios?

— Ştiu la ce te gândeşti! Nu cumva Jerry să fi fost aruncat la înaintare pentru ca noi să arestăm astfel un ţap ispăşitor.

— Exact! În vreme ce mafioţii îşi vedeau în linişte de restul afacerii...

— Interesantă supoziţie! Asta înseamnă că omul stă la răcoare fiind aproape nevinovat.

— Asta ar explica într-o oarecare măsură şi comportamentul lui exemplar. Nu crezi, Jane?

— Nu ştiu ce să zic, dar e clar că m-ai pus pe gânduri. Probabil că dedesubturile afacerii sunt mult mai adânci decât ne-am dat noi seama iniţial. Cine ştie cine o fi în spatele lui Thompson? Totuşi, nu înţeleg de ce vor să ne lichideze după atâta timp!

— Poate că au impresia că suntem încă pe urmele lor si traficanţii încearcă să îşi ia unele măsuri asigurătorii pentru viitor.

— Şi-atunci, soluţia cea mai simplă e să scape de noi! Asta vrei să zici, nu?

— Cam aşa ceva.

Discuţia lor fu întreruptă de foşnetul unor ciorapi de mătase care se frecau între pulpele posesoarei lor şi de mireasma unui parfum exotic ce-i învăluia. Era Melanie! Secretara se apropia de ei cu un voluminos dosar sub braţ.

— Luaţi documentele şi semnaţi aici de primire! Succes!

Eric îi mulţumi printr-un surâs care îi lumină toată faţa şi aşeză dosarul pe birou.

— Cum procedăm, Jane, îl împărţim juma-juma?

— Nu. Mai bine ne uităm împreună pe el, filă cu filă şi rând cu rând. Nu trebuie să ne scape nici cel mai mic amănunt. După ce notăm toate semnele de întrebare care apar, putem merge la închisoare ca să stăm de vorbă cu Jerry. Cred că-l vom putea strânge puţin cu uşa, fiindcă pentru el miza eliberării condiţionate este enormă.

— Să sperăm că a mai uitat câte ceva dintre cele declarate la proces şi-l vom putea încurca. Deci, vii la biroul meu? o întrebă Eric, trăgând un scaun alături de al său.

— Desigur! răspunse Jane, acceptând invitaţia.

— Dar te rog să-ţi tragi fustiţa cât mai mult posibil, ca să nu-mi distragi atenţia. Ştii doar că farmecele tale mă tulbură întotdeauna...

— Nu fii măgar şi hai să trecem la treabă! Am discutat destul.

Ce-i drept, poliţistei nu-i displăcea faptul că partenerul ei îi admira picioarele. Ca orice femeie, era încântată să audă astfel de cuvinte, chiar dacă profesia o obliga adesea să fie mai degrabă dură decât feminină.

După cel de-al doilea eşec înregistrat, Gregory Coogan şi Alfred Gassman erau turbaţi de furie. E drept că se pricepeau la filaj, însă nici detectivii pe care trebuiau să-i supravegheze nu erau tocmai veniţi cu pluta.

Se duseră la barul „Sam's Hof Brau" pentru a lăsa Nissanul (nu mai aveau nevoie deocamdată de două maşini) şi stătură de vorbă cu patronul, care-i chemase tocmai de la Washington pentru a rezolva această problemă. Din păcate, până în prezent, reuşiseră doar să încurce lucrurile...

Îşi luaseră câte un concediu de două săptămâni şi veniseră dornici de mari câştiguri şi de aventuri la Los Angeles, însă lucrurile nu decurseseră aşa cum ar fi trebuit.

— Greg, am impresia că pe noi ne paşte ghinionul, zise Al, aşezându-se la o masă şi cerând barmanului două beri, deşi localul nu fusese încă deschis.

— Nu cobi!

— Eu nici acum nu-mi dau seama cum au scăpat ăia de rafalele noastre! E pur şi simplu incredibil!

— Alta este problema, zic eu. Am impresia că Black m-a văzut atunci când l-am urmărit.

— Să nu-mi spui că te cunoaşte!

— Nu cred, Al. Stai liniştit. S-a întâmplat demult.

— Ce s-a întâmplat demult, Dumnezeule?

— Am fost detaşat în Los Angeles pentru o săptămână pentru un caz federal şi am dat de două ori ochii cu el, însă nu ne-am vorbit şi nici măcar nu ne-am strâns mâna. El făcea parte doar din decor pe vremea aceea. N-avea cum să îmi reţină fizionomia.

— Or sta lucrurile aşa cum spui tu, dar e clar că faimoasa Divizie „Cazuri Speciale" a demarat cercetările după ce doi dintre detectivii ei au fost atacaţi. Iar faptul că, deocamdată, orbecăie prin întuneric nu trebuie să ne bucure prea tare. Până la urmă vor da ei de lumină, dacă nu ne mişcăm cu rapiditate...

— Toată treaba e să nu-i ducem noi la acea lumină...

— Noi ca noi, da' patronul şi oamenii lui să nu facă vreo greşeală!

— În caz că vor face, vor fi primii care o vor încasa...

— Şi cu ce ne încălzeşte asta, atâta vreme cât ne vor trage după ei? Sper să nu ajungem să dăm din colţ în colţ...

— Al, am eu impresia sau ţie au început să-ţi tremure chiloţii pe tine? În acest caz, vreau să-ţi aduc aminte de cele 200000 dolari pe care le vom încasa fiecare la finalizarea job-ului pentru care am fost solicitaţi. Iar fetele ce ne-au fost repartizate sunt ca bomboana din vârful tortului, nu uita asta!

— Apropo de ele, ce facem când terminăm?

— Dacă n-ai nimic împotrivă, le vom lichida, ca să nu lăsăm martori în urma noastră. Cred că patronul n-o să se supere prea tare din cauza asta... Dar uite-l că se apropie!

— Nu-mi pot da seama cum aţi putut rata, zise noul venit, însă — spre surprinderea celor doi — fără prea mult reproş în glas. Pentru aşa o treabă de mântuială îmi puteam folosi proprii oameni. Nu trebuia să mai apelez la voi!

— Tipii sunt nişte norocoşi, asta-i singura explicaţie! îi expuse Al situaţia succint.

— Poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa, îşi continuă patronul ideea.

— De ce? Nu mai vreţi să-i trimitem pe lumea cealaltă? întrebă Greg.

— Vreau doar să le supravegheaţi toate mişcările. Astfel, vom putea să ne punem în gardă, în cazul în care descoperă prea multe despre afacerea Thompson.

— Cum spuneţi dumneavoastră, şefu'.

— Aşa spun!...

CAPITOLUL 5

Eric suda ţigările una de alta. Era un fumător înrăit şi, deocamdată, se încăpăţâna să ignore avertismentele medicilor care-l asiguraseră că ţigara îl va băga în pământ.

De obicei, când era pus în asemenea situaţii, riposta pe loc cu următoarea formulă: *„Asta în cazul în care nu încasez vreun glonţ între timp!..."*

Jane, înnebunită de atâta fum, îşi făcea vânt cu o revistă. Dosarul pe care îl studiau din nou părea mult mai „aprins" decât atunci când îl instrumentaseră. Trecuseră cu mare uşurinţă peste anumite amănunte, care acum le săreau în ochi de la o poştă.

Era atât de evident că, în momentul arestării, punga cu cocaină fusese pusă în autoturismul lui Jerry Thompson la vedere, astfel încât detectivii nu-şi dădeau seama cum de putuseră fi induşi în eroare cu atâta uşurinţă. Probabil că mărturia aşa-zisului traficant îi făcuse pe amândoi să se culce pe-o ureche şi să nu mai cerceteze toate urmele şi detaliile afacerii. Se bucuraseră prea devreme de laurii unui caz rezolvat în timp record...

— De fapt, ia să vedem cine este acest mic traficant de droguri pe care justiţia l-a condamnat ca pe un mare criminal! zise Eric după o profundă concentrare, care stârni râsul partenerei sale.

— Dacă te uiţi la primele lui declaraţii vei vedea că, iniţial, şi-a susţinut nevinovăţia, argumentând că cineva a încercat să-l înfunde, punându-i cocaina în portbagaj. Ulterior, după ce a stat de vorbă cu avocatul din oficiu, a recunoscut totul, luând întreaga vină asupra lui, dar fără a da în vileag vreun complice, fie el furnizor sau beneficiar.

—Ai perfectă dreptate, Jane! Acum, când reluăm cazul filă cu filă, îmi dau seama că lucrurile au fost ceva mai complicate. Mai mult ca sigur că adevăraţii traficanţi se află în libertate şi îşi vând otrava albă oriunde au chef.

— Să-i spunem căpitanului că mâine mergem să-l vizităm pe Jerry, căruia precis că i s-a făcut dor de cei care l-au băgat după gratii.

— De acord! N-ar strica să dea un telefon şi să aranjeze el cu comandantul închisorii, ca să nu ne mai pierdem vremea cu fel de fel de aprobări. Ştii cât de nesuferiţi sunt cei de la Direcţia Penitenciarelor, atunci când văd că cineva vrea să amestece în ciorba lor.

West vorbea la telefon cu directorul Departamentului Poliţiei Los Angeles, aşa că le făcu detectivilor semn să se aşeze şi să aştepte în linişte.

— E absolut incredibil, domnule director! Mafia drogurilor din Los Angeles îşi arată din nou colţii!

— Dacă ai nevoie de sprijinul meu, nu trebuie decât să mi-l ceri. Ai mână liberă pentru rezolvarea cazului, atâta vreme cât nu calci pe coadă pe nimeni. Doar dacă o vei face voi interveni eu, de acord?

— Am înţeles, răspunse căpitanul milităreşte şi aşează receptorul în furcă.

În acel moment, sergentul Mann dădu buzna în birou — contrar obiceiului său — fără a mai bate la uşă sau a fi anunţat în prealabil de secretară.

— Mă scuzaţi, dar este solicitată urgent o echipă de criminalişti pe 12th Avenue. A fost împuşcat un poliţist.

— Dr. Harrison e disponibil?

— Da, împreună cu locotenentul Benett, se pregăteşte să iasă din sediu, dar aşteaptă OK-ul dumneavoastră.

— Să plece odată, ce Dumnezeu! strigă West exasperat, uitând că tocmai el fusese cel care fixase anumite reguli în cadrul diviziei, iar oamenii lui nu făceau altceva decât să le respecte. Pe urmă vino să-mi explici mai pe larg despre ce este vorba! Acum spuneţi-mi şi voi care-i treaba!

— Vrem ca mâine să-i facem o vizită lui Jerry Thompson, zise Jane. Avem unele bănuieli în privinţa lui.

— Şi, în afară de aprobare, ce mai aşteptaţi de la mine? Nu cumva vreun elicopter?

— Nu, şefu', doar să-i daţi comandantului închisorii un telefon, ca să nu mai aşteptăm aprobări de la Direcţia Penitenciarelor. Atâta tot.

— Bine, o să rezolv, dar plecaţi odată! se arătă căpitanul foarte prost dispus din cauza faptului că încă un poliţist căzuse la datorie.

— Am plecat, domnule!

Eric înţelegea cât se putea de bine iritarea şefului direct. Chiar şi el se simţea destul de rău — oarecum şi puţin responsabil — datorită morţii ofiţerului.

Ceva mai devreme, după ce Coogan şi Gassman părăsiseră barul patronului, se angajară pe 12th Avenue şi depăşiră neregulamentar o dubită, care abia se târâia pe asfalt.

Imediat, în spatele lor îşi făcu apariţia o maşină a poliţiei.

Trebuiau neapărat să oprească, altfel se deschidea focul asupra lor, cu riscul de a fi împuşcaţi pentru o simplă abatere de la regulile de circulaţie.

Cu mâinile aşezate pe volan, aşa cum se procedează în asemenea situaţii, Alfred Gassman aşteptase îngrijorat ca poliţistul să se apropie şi să-i solicite actele.

Omul în uniformă abia ajunsese la şofer, pregătindu-se să deschidă gura, când Coogan îndreptase spre el revolverul său Colt Government, model 1911 A1, şi slobozise două gloanţe.

Poliţistul se prăbuşise înainte de a înţelege ce se întâmplase, iar Gassman demarase în trombă, începând să zbiere ca un apucat:

— Ce ţi-a venit, Greg? Ai înnebunit sau ai prins gustul sângelui precum o fiară sălbatică? Nu te mai poţi stăpâni să ucizi?

— Mai taci dracului din gură! Ce documente îi arătai dacă ţi le cerea? Actele tale, cu numele real înscris în ele? Te-ar fi înregistrat imediat în calculator şi s-ar fi aflat pe urmă că, în loc să fim în concediu în Hawai, ne-am plimbat ca doi porumbei pe străzile Los Angeles-ului. Crezi că asta n-ar fi dat nimănui de bănuit?...

— Presupun că ai dreptate, se potolise Al ca din senin. Dar cu uciderea unui poliţist ştii şi tu prea bine că nu-i de glumit!

— Al, mă faci să am tot mai multe îndoieli în privinţa inteligenţei tale. Ce s-a întâmplat cu tine? Nu mai poţi deosebi negrul de alb?

— De ce-mi vorbeşti aşa?

— Păi, ia gândeşte-te! Dacă-i ucideam pe detectivi, nu ne asumam un risc enorm? Ce, ăia sunt cizmari, nu tot poliţişti?

— Asta cam aşa e! În ce rahat ne-am băgat, frăţioare!

— De parcă n-ai fi ştiut asta de la început... Altfel mai chema patronul doi specialişti ca noi tocmai de la Washington? N-avea destui oameni aici? Numai că el n-a vrut să rişte asasinarea unor copoi, asta e! Şi mai termină cu văicărelile, că până la urmă nu ştiu ce fac!...

— Bine, bine, nu te mai ambala atât, că până la urmă îţi plezneşte inima în tine.

ଔ

— Pun pariu că între uciderea poliţistului şi tentativele de asasinat asupra noastră există o strânsă legătură! decretă Jane Héron.

— Iarăşi e vorba despre intuiţia aia feminină a ta? o întrebă Eric la modul peiorativ.

— Şi ce nu-ţi convine? Am greşit eu vreodată până acum?

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte, răspunse detectivul, aprinzându-şi o ţigaretă Camel fără filtru.

Cei doi continuară să studieze dosarul în linişte, renunţând să se mai tachineze. Aveau suficient timp pentru asta în zilele — ce-i drept, puţine la număr — în care nu exista prea mult de lucru.

ଔ

Al conducea cu viteză regulamentară spre barul patronului, pentru a lua şi cealaltă maşină. O dată ajunşi, Coogan se instala la volanul Nissanului şi porni primul spre autostrada Hollywood, urmat la mică distanţă de Toyota condusă de Gassman. Se îndreptau spre San Fernando, dar la un moment dat intrară pe un drum lateral, ce dădea într-o pădure.

Maşinile se opriră la o oarecare distanţă una de cealaltă, iar cei care le conduseseră până aici coborâră.

— Al, deschide uşa din spate a Toyotei şi vezi că găseşti acolo o canistră de benzină! Varsă întregul conţinut în interiorul acesteia şi hai să plecăm cât mai repede de aici!

Omul se conformă, încercând pe cât posibil să nu se stropească pe haine. Apoi se îndepărtă.

— Greg, de ce facem noi asta? Nu cred că ne-a văzut cineva când l-ai împuşcat pe poliţist.

— Nici eu nu cred, însă eşti în stare să-ţi asumi un asemenea risc?

— Nu. Ai dreptate! Dă-i foc şi hai să plecăm!

În drum spre motelul în care se cazaseră, Gassman îi vorbi partenerului său:

— Ştii ce nu înţeleg eu? Strategia pe care patronul o pune în aplicare. Ba vrea să-i ucidem pe detectivi, ba să-i supraveghem, lăsându-i în viaţă. Parcă ar fi un joc de-a şoarecele şi pisica.

— Probabil că nici nu este nimic de înţeles în toată povestea asta. Cel puţin deocamdată.

— Ce vrei să spui? întrebă Al îngrijorat, însă nu primi niciun răspuns de la tovarăşul său.

Echipa de criminalişti condusă de „Specialist" tocmai se întorcea de la locul în care fusese asasinat poliţistul, însoţind ambulanţa cu cadavrul acestuia. Toată lumea era cât se poate de prost dispusă şi nervoasă. Aşa se întâmpla de fiecare dată când cădea la datorie câte un coleg.

— Băieţi, vă aştept peste o jumătate de oră la mine! le spuse el detectivilor Jane Héron şi Eric Black.

— Vei avea ceva interesant pentru noi? vru detectivul să ştie în avanpremieră.

— Nu mare lucru, dar o să vedeţi atunci. N-am de studiat decât urmele împuşcăturilor şi calibrul gloanţelor. Asta o să fie cam tot ce vă voi putea spune.

Deocamdată nu mai era nimic de făcut, dar aşteptarea îi enerva la culme pe cei doi parteneri, care erau oameni de acţiune. Pur şi simplu nu puteau sta cu mâinile-n sân ca spectatorii.

Poliţiştii mai studiară dosarul lui Thompson o vreme, după care Jane se ridică enervată.

— M-am săturat de munca de birou!

— Atât de repede?

— Mai bine mergeam la barul Monica's şi îl citeam acolo. În văgăuna asta nici nu mă pot concentra.

— Atunci hai să facem o pauză şi să coborâm în catacombele lui Butch!

— N-au trecut decât 20 de minute.

— Nu contează! Afară nu are cum să ne dea şi ştii prea bine că, chiar dacă ar fi terminat treaba, nu ne-ar fi chemat înainte de termenul pe care ni l-a fixat cu atâta exactitate.

— Bine, hai să mergem !

Cei doi ajunseră repede la Laboratorul criminalistic condus de Dr. Butch Harrison, dar nu îndrăzniră să intre, din teama de a nu stârni furia acestuia. În cazurile complicate, „Specialistul" devenea deosebit de dificil. În cele din urmă, văzându-i că dădeau târcoale prin faţa uşilor de sticlă, legistul le făcu semn că puteau intra.

— Să vă spun cum stă treaba şi să vă văd o data plecaţi de aici, nu?

— Exact! răspunse Eric bucuros, fiindcă nu se prea dădea în vânt după cadavre autopsiate...

— S-a tras de la circa un metru distantă, iar poliţistul a sucombat înainte de a se prăbuşi. E mâna unui profesionist, fără îndoială. Dacă am fi avut suspecţi arestaţi, mi-aş fi dat cu uşurinţă seama care dintre aceştia este criminalul, după urmele de pulbere arsă aflate pe hainele lui, dar aşa... Ce vă mai pot spune este că poliţistul a fost împuşcat cu un revolver Colt Government de calibru 9 mm, model 1911. Arma era curăţată recent, după cum indică urmele de ulei de pe primul glonţ care a străpuns pieptul poliţistului.

— Şi ce înseamnă asta, prietene?

— Că asasinul trebuie să fie un profesionist, dat fiind că ţine la buna funcţionare a armei lui.

— Mai spune-mi, Butch, revolverele astea nu sunt folosite şi de F.B.I.? îi căzu fisa lui Eric.

— Ba da. Este unul dintre modelele agreate de agenţii biroului.

— Curioasă treabă! remarcă Jane. Dar glonţul nu are niciun fel de semn pe el?

— Cum să nu? Ba chiar o mulţime. Fiecare glonţ are. Ce, nu ştiai?

— Ba da, da' uitasem. Asta înseamnă că, dacă mai găsim gloanţe trase cu aceeaşi armă sau chiar dacă dăm de arma crimei, ne putem considera nişte detectivi foarte norocoşi!

— Aşa e!

— Mulţumim, Butch! zise Eric, grăbindu-se să părăsească încăperea care mirosea a sânge, pulbere arsă şi transpiraţie. Noi mai avem ceva treabă.

Pe hol, poliţistul îşi întrebă partenera:

— La cât plecăm mâine dimineaţă?

— Eu zic că pe la 07:00. În maximum o oră ajungem la „reşedinţa" lui Jerry Thompson.

— Mergem cu BMW-ul tău sau îi cerem căpitanului să ne pună la dispoziţie o maşină de serviciu?

— Cere-i tu dacă vrei să te înjure!

CAPITOLUL 6

La penitenciar, toţi gardienii aflaseră că urmau să vină doi detectivi din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale” din Los Angeles. Aşa că oaspeţii fură luaţi în primire încă din parcare şi conduşi în biroul directorului, care îi aştepta cu cafeaua gata pregătită şi foarte binevoitor. Era cât se poate de clar faptul că nu erau bine veniţi, însă acest lucru conta mai puţin, atâta vreme cât întâlnirea se desfăşura într-un cadru civilizat.

— Bine aţi venit! Vă rog să luaţi loc! Cum a fost drumul? începu acesta seria amabilităţilor, pentru a da impresia că era un om ca lumea, chiar dacă se ocupa cu paza drojdiei societăţii americane.

— Destul de bun! răspunse Jane, aşezându-se.

— Mi-am permis să vă pregătesc câte o cafeluţă, dar poate doriţi şi altceva?

— Câte un pahar de apă minerală, dacă se poate, domnule director! îl rugă Eric, strângându-i mâna.

— Eu vă cunosc numele, însă am omis să mă prezint. Mă scuzaţi! John-Michael Cooper, la dispoziţia dumneavoastră!

— Domnule Cooper, zise Jane — în vreme ce secretara veni cu o tavă pe care se afla apa solicitată — ce ne puteţi spune despre Jerry Thompson?

— Aşa cum, probabil, aţi aflat, este cel mai cuminte şi mai disciplinat deţinut pe care-l am şi pe care l-am avut vreodată. Mai mult nu ştiu ce v-aş putea spune. Dosarul lui e atât de subţire, încât poate fi citit într-un minut. Vreţi să vă aruncaţi ochii pe el?

— Nu credem că e necesar, se eschivă Jane, dar am vrea să stăm de vorbă cu deţinutul, dacă se poate.

— Păi, de-aia aţi bătut drumul până aici, nu-i aşa? Numai să-mi spuneţi unde vreţi să-l vedeţi! La mine în birou — bineînţeles, vă voi lăsa singuri cu el — sau într-o cameră special amenajată pentru interogatorii?

— Dacă ziceţi că se poate, mai bine ar fi să-l aduceţi aici, fu de părere Eric. Poate că îşi deschide mai lesne sufletul într-o ambianţă plăcută.

Directorul Cooper dădu o dispoziţie secretarei, iar peste cinci minute un gardian îl aduse pe Jerry Thompson încătuşat cu mâinile la spate. Deţinutul abia reuşi să-şi reprime un zâmbet care putea reprezenta orice, dar nu vorbi înainte de a fi întrebat. Deprinsese destul de bine acest obicei în anii de detenţie.

— Miky, poţi aştepta la uşă, dacă nu te superi? îi ceru directorul paznicului.

— Scoateţi-i cătuşele mai întâi! spuse poliţistul. Ne asumăm noi întreaga responsabilitate pentru deţinut, doar suntem vechi prieteni...

Cooper îi făcu gardianului un semn din cap să execute comanda, după care amândoi părăsiră încăperea.

— Vă las să vă vedeţi de treabă! Dacă aveţi nevoie de mine, secretara ştie de unde să mă ia.

După ce rămaseră numai între şase ochi şi trei perechi de urechi, Jerry exclamă:

— Vă salut, domnule căpitan! Mă bucur că vă revăd după atâta timp!

— Doar detectiv, ripostă Eric, nelăsându-se luat peste picior, cu toate că deţinutul nu părea pus pe ironii.

— Detectiv, mă scuzaţi! Ce vânt vă aduce în această „frumoasă" instituţie de reeducare?

— Ni se făcuse dor de tine! îi zâmbi Jane, invitându-l să ia loc în faţa lor. Nu bănuieşti pentru ce am venit?

— Trebuie să fie în legătură cu prezentarea în faţa comisiei şi cu eliberarea mea condiţionată, nu-i aşa?

— Te-ai prins repede! Vrem să-ţi mărturisim ceva încă de la început! Noi nu avem nimic împotrivă ca tu să fii din nou în libertate. Deci, nu ne vom opune prezentării tale în faţa comisiei, mai ales că am auzit de comportamentul tău exemplar în această frumoasă instituţie de reeducare, aşa cum ai denumit-o mai devreme.

— Dar...?

— Dar vrem să fii cooperant cu noi şi să ne răspunzi deschis la o serie de întrebări legate de evenimentele care au dus la condamnarea ta.

— Mărturia mea din timpul amănunţitei anchete pe care aţi efectuat-o nu mai e de ajuns? se miră Jerry cu sinceritate. Dar atunci am spus absolut tot ce ştiam...

— Vezi tu, amice, tocmai aici e problema. Noi suntem convinşi că nu ne-ai spus adevărul nici nouă, nici juraţilor, nici judecătorului, căpătând cu bună ştiinţă o condamnare pe care nu o meritai. Pe cine ai vrut să acoperi?

Thompson îşi lăsă bărbia în piept, nemaiştiind ce să spună. Avusese ghinion să fie vizitat de poliţişti tocmai acum, când mai avea doar câteva zile până la o posibilă eliberare condiţionată. Un lucru îi era foarte clar traficantului de droguri: trebuia să iasă cu orice preţ din puşcărie. Nu mai putea suporta ani de zile regimul de detenţie la care era supus.

De felul lui, Jerry era o fire sensibilă, care detesta violenţa fizică ori abuzurile de orice natură. Ar fi fost în stare de orice sacrificiu, numai să se vadă din nou în libertate.

— Dar e absurd, domnilor! De ce aş fi minţit? Ca să mă aleg cu o condamnare de 15 ani? Doar nu sunt nebun!

— Asta vom stabili mai târziu. Nu-i aşa, Eric?

— Exact. Deocamdată, am avea nevoie de la tine doar de o listă cu nume.

— Ce fel de listă?

— Cu toţi prietenii şi cunoscuţii tăi dinainte de arestare.

— Oh, dar a trecut ceva timp de-atunci! Îmi voi aminti cu greu câteva dintre numele care vă interesează...

— Eric, nu mai are niciun rost să-l fierbem pe omul ăsta! Nu vezi că îl trec toate năduşelile? Hai mai bine să-i explicăm mai precis despre ce este vorba!

— În regulă! Amice, nişte băieţi răi au încercat să ne trimită pe lumea cealaltă, fără ca măcar să ne întrebe dacă dorim acest lucru... Iar pe noi ne interesează, de fapt, doar două lucruri. Cine te-a plătit să faci puşcărie şi cine ne poartă sâmbetele. E clar?

— Bine, dar de unde să ştiu eu cine a vrut să vă omoare?

— Gata cu vorbăria! interveni Jane. Îţi vom lăsa suficient timp de gândire. Între timp, îi vom cere directorului să nu-ţi mai aprobe niciun vorbitor, ca să nu poţi intra în contact cu cei de afară.

— De ce faceţi asta?

— Ca să nu te influenţeze nimeni înainte de a te înfăţişa comisiei. Nici tu nu-ţi doreşti aşa ceva, nu?

— Da, doamnă! Aveţi perfectă dreptate! îngăimă Jerry mecanic, lăsându-şi capul în piept.

Căpitanul West îi aştepta nerăbdător pe cei doi detectivi la el în birou, ca de obicei.

— Ce-aţi făcut?

— Să spunem că am stabilit, deocamdată, doar un prim contact, răspunse Jane Héron.

— Cred că nu trebuie să vă mai spun că, în măsura în care veţi tărăgăna lucrurile, vieţile voastre vor fi mai mult timp în pericol.

— Ştim asta, şefu'. Putem să ne vedem de-ale noastre?

— Da.

Poliţiştii părăsiră bârlogul superiorului lor destul de abătuţi.

Astor îi chemase la el pe Gregory Coogan şi Alfred Gassman. Avea ceva important de discutat cu ei.

Cu puţin timp înainte, patronul localului „Sam's Hof Brau", de pe 23rd Avenue, primise un telefon de la un gardian al închisorii în care era deţinut Jerry Thompson. El îl informase că doi detectivi făcând parte din Divizia „Cazuri Speciale" a Departamentului Poliţiei Los Angeles îl interogaseră pe Jerry, iar la plecare îi ceruseră directorului să-i interzică acestuia orice vorbitor. Ce voiseră poliţiştii? Nume. O listă cu nume ale unor traficanţi de droguri.

— Am o misiune foarte importantă pentru voi, băieţi! îi luă Astor în primire pe cei doi, de îndată ce aceştia intrară în local.

— La ordin, *boss*! Despre ce este vorba? se arătă curios Alfred.

— De fapt, voi veţi fi doar coordonatorii operaţiunii, cel puţin la început. Abia mai târziu s-ar putea să intraţi în scenă. În primul rând, luaţi aceşti 500 dolari şi trimiteţi-le pe fetele mele să-şi cumpere nişte haine modeste şi extrem de decente, eventual să se şi coafeze,

pentru a semăna cât mai mult cu două cinstite gospodine. Astea sunt actele lor de identitate! adăugă Astor, înmânându-le cardurile necesare.

— Unde trebuie să meargă?

— La puşcăria în care se află Jerry Thompson. Cred că vă mai amintiţi de el.

— N-au trecut decât doi ani de când a fost închis aşa că n-aveam cum să-l uităm, *boss*, răspunse Alfred.

— Bun. Detectivii Héron şi Black i-au făcut amicului nostru o vizită şi i-au cerut o listă de nume, dacă mai vrea să apară în faţa comisiei pentru eliberare condiţionată. Totodată, i-au solicitat directorului John-Michael Cooper să îi refuze orice vorbitor deţinutului. Fetele mele trebuie să facă pe dracu' în patru şi să stea de vorbă cu el. O să-i dicteze o listă de şase persoane care se ocupă de distribuirea de droguri în Los Angeles.

— Şi o să-i dea în gât?

— Pe doi dintre ei, da. Şi aşa voiam să scap de ei, fiindcă au început să lucreze prea mult pe cont propriu şi prea puţin pentru interesele „familiei". Pe listă se mai află o drogată, care nu contează, iar ceilalţi trei au căzut deja. Unul e mort, fiindcă nu s-a oprit la somaţia unui poliţist, iar doi se află după gratii pentru delicte minore şi nu sunt la curent cu ultimele evenimente.

— Şi ce faceţi cu cei doi care sunt încă activi?

— După ce primiţi confirmarea din partea Ginei şi a lui Betty, le faceţi de petrecanie, ca să nu poată scoate nicio vorbă despre noi. E clar?

— Ca lumina zilei, *boss*! răspunse Alfred bucuros că li se dădea şi lor o misiune mai de Doamne-ajută.

— Pentru treaba asta veţi primi câte 20000 dolari de la mine, iar fetele câte 1000 dolari. Spuneţi-le şi lor că vor fi bine plătite, ca să-şi dea tot interesul şi să ducă operaţiunea la bun sfârşit.

— În regulă! Dar am mai avea nevoie de o maşină. Toyota a ars...

— Luaţi Fordul Sierra din garajul meu, le zise Astor. Aveţi aici cheile şi nu uitaţi să mă anunţaţi în permanenţă despre mersul evenimentelor! Nu faceţi vreo prostie ! Acum nu mai aveţi voie să daţi greş.

— *OK, boss*, dar ar mai fi ceva.

CAPITOLUL 7

— Ne pare rău, doamnelor, însă deţinutul Thompson are interdicţie la vorbitor din ordinul directorului, le lămuri gardianul de la recepţia închisorii pe prostituatele lui Astor, deghizate în doamne cuminţi.

— Cum aşa? se arătă extrem de mirată Gina Edwards. Doar era un deţinut exemplu pentru toţi ceilalţi!

— A făcut ceva rău? se interesă şi Betty Hamel arborând o mutră nevinovată.

— Sincer, nu ştiu! Îmi pare rău, zise bărbatul. N-am cum să vă ajut.

— Atunci am putea sta de vorbă cu domnul director? întrebă Gina cu o voce mai dulce ca mierea.

— Să văd dacă este disponibil. Daţi-mi actele dumneavoastră de identitate, vă rog. Deci, am înţeles că sunteţi sora şi respectiv cumnata deţinutului, da?

— Întocmai.

Peste cinci minute, bărbatul se întoarse, înapoindu-le documentele după ce îşi notase ceva într-un registru.

— Vă rog să mă urmaţi! Domnul director Cooper vă poate primi. Astăzi este bine dispus.

Dându-şi coate una alteia, fetele îl urmară pe gardian, făcând în continuare pe mironosiţele.

Bărbatul care le întâmpină părea tocmai potrivit scopurilor ascunse ale celor două profesioniste ale sexului, care intrară în biroul acestuia mimând timiditatea şi inocenţa.

— Bună ziua, doamnelor! se lumină directorul la faţă când le văzu cât erau de tinere. Am înţeles că aţi venit la Thompson, nu-i aşa?

— Da, domnule director! răspunseră fetele în cor.

— Alex, te rog să transmiţi plantonului de la uşă că nu pot fi deranjat sub niciun motiv! Poţi să pleci şi îţi mulţumesc!

— Am înţeles, domnule! răspunse gardianul, iar după ce salută, se retrase discret.

Cooper închise uşa în urma lui şi, jovial, se adresă celor două vizitatoare:

— Cu ce v-aş putea eu ajuta, stimate doamne? Sau domnişoare...

Lăsând capul în jos, chipurile ruşinată, Gina preciză:

— Eu sunt domnişoară... După care, cu un gest studiat, începu să clipească repede din ochi.

Fetele nu erau deranjate câtuşi de puţin de chelia directorului, de picioarele lui scurte sau de abdomenul său mult prea proeminent. Ştiau foarte bine că nu înfăţişarea unui bărbat contează, ci cu totul altceva.

— Să nu-mi spuneţi că sunteţi intimidate de mine! zise Cooper, umflându-şi pieptul fără să vrea şi adoptând o poziţie mai puţin rigidă. Dar vă rog să luaţi loc! le invită el,

indicându-le singura canapea existentă în birou. Deci, aţi vrea să staţi de vorbă cu fratele şi cumnatul vostru?

— Măcar pentru cinci minute. Atâta tot! îl imploră Gina.

— Nu ştiu dacă vi s-a adus la cunoştinţă, însă Thompson a fost consemnat şi nu poate lua legătura cu nimeni.

— Nici măcar cu sora lui, domnule director?

— Eu ştiu?!... răspunse bărbatul evaziv, studiindu-le mai bine pe fetele din faţa sa.

— Domnule director! izbucni „sora" deţinutului în lacrimi. Trebuie neapărat să-l vedem! Vă rog să fiţi îngăduitor cu noi.

— Bine, dar aş încălca regulamentul dacă v-aş da voie să-l vedeţi!

— Nu vom întârzia mai mult de cinci minute, îşi continuă Gina seria implorărilor. Am face orice pentru asta.

Orice? nu putu să nu remarce directorul ultimele cuvinte ale frumoasei surori a lui Thompson. *Ia să vedem cam ce ar fi ele dispuse să facă!...*

— Doar pentru cinci minute aţi spus?

— Da, domnule director! zise Betty. Dar, vă rugăm, nu mai staţi în picioare în faţa noastră! Ne simţim atât de fragile în faţa staturii dumneavoastră...

Şi, zicând acestea, fetele se îndepărtară una de cealaltă, făcându-i şi lui loc pe canapea.

El se aşeză între ele, căzând pe gânduri.

— Eu ştiu?! se codi Cooper, vorbind mai mult pentru sine ca să mai tragă de timp.

— Vă rugăăăm, domnule director! scânci Betty, lipindu-şi un şold de el. Fiţi bun cu noi, căci suntem doar două tinere care nu prezintă niciun pericol pentru nimeni! Dumneavoastră, care aveţi atâta putere peste această instituţie de reeducare, nu se poate să vă temeţi tocmai de noi...

Într-adevăr! admise bărbatul. *Ce i se putea întâmpla dacă le admitea cererea? Absolut nimic.*

Poliţiştii n-aveau cum să afle că el le lăsase pe rudele lui Thompson să-l viziteze pe prizonier. Bine, dar rămânea de văzut ce avea de câştigat din treaba asta...

— Beatrice! Acesta e numele tău, nu? Beatrice Thompson, o întrebă el pe Gina, întorcându-se puţin spre ea.

— Da, domnule!

— Şi ziceai că ai fi gata să faci „orice" pentru a-ţi vedea fratele?

— Absolut orice şi cu plăcere, domnule director!

— Şi eu la fel, interveni Betty ca să sporească tentaţia masculului aflat între ele. În plus, nu vom spune nimănui că aţi fost atât de bun cu noi...

— Vom fi ca mormântul! întări Gina afirmaţia partenerei ei, făcându-l pe director să nu mai ştie la care dintre ele să privească mai repede.

— În acest caz — dădu el semne că era gata să cedeze — mai rămâne de văzut cât de doritoare sunteţi să-l întâlniţi pe Thompson...

Imediat după ce termină această frază, puse o mână pe umărul Ginei, trăgând-o mai aproape de el.

— Nu faceţi asta, domnule! protestă târfa, însă se lipi bine de director, punându-i — ca din întâmplare — o mână pe picior. Sunt atât de ruşinoasă...

Puţin îi păsa lui cât era ea de ruşinoasă, atâta vreme cât nu încerca să se retragă. De aceea, Cooper îşi apropie buzele lui groase de chipul fetei, sărutând-o uşor pe frunte.

— Dacă sunteţi fete cuminţi, visul vostru va deveni realitate. Dar nu acum; ceva mai încolo, adăugă el, căutând febril gura Ginei.

Ea se lăsă sărutată şi, în clipa în care mâna lui îi prinse un sân, fu convinsă că nu mai era mult până când amândouă îşi vor atinge scopul pentru care se aflau acolo.

Pentru a-i uşura misiunea, Gina îşi descheie nasturii bluzei, apoi capsele sutienului, care se aflau în faţă, şi oferi gurii lui înfometate de sex sânii ei de „domnişoară", cu sfârcurile gata întărite.

Bărbatul se cufundă entuziasmat între apetisantele ei rotunjimi şi începu să le morfolească pe îndelete.

În tot acest timp, Betty nu stătuse degeaba. Cu o discreţie care caracteriza profesia lor, ea se dezbrăcase aproape complet, rămânând numai într-un slip negru de dantelă. Apoi îngenunche în faţa bărbatului şi începu să-l descheie la şliţ, în vreme ce Gina îl săruta cu o pasiune simulată şi îl mângâia pe cap, astfel încât el să nu poată privi spre Betty.

Când bărbatul simţi că membrul îi era extras afară, abandonă sărutările aplicate „surorii" lui Thompson şi îşi holbă ochii la „cumnată", care începuse să-şi folosească limba cu multă abilitate. Iar când aceasta trecu la procedee ceva mai complexe, înghiţindu-l cu totul, dădu ochii peste cap şi începu să geamă de plăcere.

Între timp, Gina se dezbrăcase şi ea, dar în pielea goală, şi se urcă cu picioarele pe canapea. Cooper începu să-i sărute pulpele extrem de excitat, insistând asupra triunghiului ei pubian, care pur şi simplu îl fascina.

În momentul în care capul lui Betty îşi acceleră mişcările de du-te-vino de-a lungul organului lui, Gina se ridică şi încălecă, cu mişcări de felină, canapeaua pe care şezuse puţin mai devreme.

Cum simţea că nu mai putea rezista multă vreme acestui tratament erotic deosebit de rafinat, directorul se extrase din gura lui Betty şi se postă în spatele „domnişoarei Thompson".

— Vă rog, domnule, nu faceţi asta! scânci fata, depărtându-şi în acelaşi timp fesele una de cealaltă. Nu mă violaţi, vă implor! Nu mi s-a întâmplat aşa ceva în viaţa mea!...

Încântat de lamentările ei, care-l făceau să se simtă mai bărbat, Cooper o luă pe la spate şi începu o cursă contra cronometru, pe care nu şi-o imaginase decât în visele lui cele mai frumoase.

În acelaşi timp, Betty ocoli canapeaua, încălecă spătarul acesteia şi îşi introduse un sân în gura bărbatului.

El îl sărută, îi muşcă sfârcul, însă nu se mulţumi doar cu atât, căutând cu mâini tremurătoare şi cel de-al doilea sân. Când reuşi să-şi cufunde capul între amândoi, apreciind din plin faptul că „cumnata", Sonia Doney, avea un piept ceva mai plin decât al lui Beatrice, şalele sale prinseră a se împinge în „sora" deţinutului mult mai aprig ca până atunci.

Mulţumită că strădaniile ei dădeau roade, Gina îl „contra" pe director cu putere, făcând faţă cu brio atacurilor lui din spate. În cele din urmă, bărbatul explodă în sexul prostituatei cu o satisfacţie incredibilă întipărită pe chip.

Probabil că nevastă-sa i-o dă o singură dată pe an! aprecie în gând Betty când citi mulţumirea de pe chipul lui transpus.

Complet epuizat, Cooper alunecă pe canapeaua de piele, cu picioarele crăcănate şi respirând din greu.

„Cumnata" profită de această ocazie pentru a pune — cum s-ar zice — bomboana pe colivă. Adică, se postă din nou între picioarele lui şi începu să-i alinte cu gura mădularul obosit...

Peste un sfert de oră, reechipate în ţinuta lor decentă, fetele se aflau la vorbitor, în faţa panoului de plexiglas care îi separa pe vizitatori de deţinuţi.

Nu dură mult că apăru şi Thompson, ce făcu o mutră mirată la vederea celor două nimfe travestite în femei de treabă.

— Hello, frăţioare! îl întâmpină Gina pentru a nu fi dată de gol de prizonier. Ce bine îmi pare că te revăd! A avut dreptate tata când m-a îndemnat să vin la tine. Sângele apă nu se face!

— Ce mai faci, cumnate? îşi făcu şi Betty simţită prezenţa. Arăţi destul de bine! Asta înseamnă că regimul de detenţie nu e chiar atât de îngrozitor precum se vorbeşte. Dar ia loc, te rog, ca să vorbim mai de aproape!

Revenindu-şi din surpriză şi înţelegând cine le-a trimis, Jerry îşi recăpătă, treptat, siguranţa de sine.

— Buna, fetelor! Ce dor mi-a fost de voi!... zise el, după care se aşeză cât mai aproape de orificiile geamului care îi despărţea şi prin care se putea vorbi. Aveţi ceva pentru mine?

— Da, frăţioare! — răspunse Gina cu voce tare, reluând apoi mai încet — dar încearcă să memorezi, pentru că nu-ţi putem înmâna absolut nimic. Este vorba despre şase persoane pe care trebuie să le treci pe lista cerută de detectivii ce te-au vizitat. Eşti gata?

— Daţi-i drumul!

— David Standing, Gress Bennes, Doug Sawyer, Alan Crocker, John Tate şi Ed Stamp.

— Încă o dată! ceru prizonierul.

Şi Gina se conformă, fiind atentă la fiece mişcare pe care o făcea gardianul.

Abia după a treia încercare Jerry fu capabil să repete lista „condamnaţilor“, după care se arătă nedumerit:

— Bine, dar eu îi cunosc pe toţi aceşti oameni. Cum să-i dau în gât?

— Poate vrei o notificare scrisă din partea domnului Astor! Îl ironiză Betty, sugerându-i astfel să aibă încredere în ele şi în mandatul cu care fuseseră investite. Mai bine repetă şi taci din gură. Altfel, cine ştie ce ţi se mai poate întâmpla...

Jerry luă amenințarea prostituatelor în serios şi se conformă întocmai, astfel încât, atunci când părăsi sala special amenajată, putea recita numele tuturor celor şase fără niciun fel de problemă.

CAPITOLUL 8

La o zi după vizita fetelor, John-Michael Cooper, directorul închisorii, nu mai fu atât de amabil cu detectivii ca la prima lor întâlnire. Fără prea multă vorbă, îi invită într-un birou alăturat, aproape nemobilat, şi le ceru să aştepte. Peste un timp se întoarse cu Jerry Thompson şi zise:

— Aveţi zece minute la dispoziţie.

— Nu puteţi să-i scoateţi cătuşele?

— Nu. Aş încălca regulamentul.

Poliţiştii erau destul de intrigaţi de comportamentul lui, însă ajunseră la concluzia că nu trebuiau să-l bage în seamă, concentrându-se asupra deţinutului. Jane Héron vorbi prima:

— La ce concluzie ai ajuns, Jerry? Colaborezi cu noi sau nu?

— Bineînţeles că voi colabora! răspunse acesta pe cel mai binevoitor ton din lume. Am întocmit lista pe care mi-aţi cerut-o, dar pe ea se află doar şase persoane, din păcate.

— Bune şi alea, se bucură Eric mai mult în sinea lui. Unde e?

— În buzunarul salopetei, dar n-am cum s-o iau din cauza cătuşelor.

— În care buzunar?

— La piept.

Într-adevăr, detectivul găsi acolo o foaie de hârtie împăturită în patru, pe care se aflau, frumos caligrafiate, numele a şase persoane.

— Îmi pare rău că nu sunt mai multe, dar dacă-mi mai duc aminte vreun nume, voi cere să fiu lăsat să vorbesc cu dumneavoastră. Îmi puteţi lăsa nişte numere de telefon?

Jane îl privi circumspectă, dar îi înmână, totuşi, o carte de vizită. Ceva nu-i convenea poliţistei, însă nu ştia ce. Ori faptul că traficantul cedase prea repede, ori zâmbetul abia perceptibil din colţul gurii acestuia, ori altceva...

— Şi cu prezentarea mea în faţa comisiei cum rămâne? întrebă Jerry. Mi se va mai permite acest lucru? Eu m-am ţinut de cuvânt.

— Da. Îl vom informa pe directorul nostru în legătură cu solicitudinea ta şi îl vom ruga să discute cu cei din comisie ca să-ţi dea un aviz favorabil, dacă numele sunt reale. Eşti mulţumit?

— Mai încape vorbă!

Cu bucata de hârtie în mână, detectivul se ridică şi bătu în uşă.

Un gardian deschise, îl preluă pe deţinut pentru a-l duce în celula lui, iar altul îi conduse pe detectivi, fără o vorbă, spre ieşire.

— Eric, în toată povestea asta este ceva care pute. Ceva nu-mi place, însă nu ştiu ce?!

— Şi eu am acelaşi sentiment, spuse detectivul, scoţându-şi mobilul din buzunar şi formând un număr de telefon.

— Bătrâne — se adresă el sergentului Mann — notează-ţi nişte nume şi încearcă să afli câte kilograme au avut la naştere persoanele respective, ce număr poartă la pantofi şi alte asemenea! Noi suntem în drum spre sediu. Ciao!

Steve Mann îi aştepta într-o profundă stare de meditaţie, care aproape o scoase pe Jane din sărite.

— Ce faci, bătrâne? Ai aflat ce te-am rugat?

— Asta, de mult. Dar e ceva care nu-mi place deloc.

— Ce anume, că mă faci curios? întrebă Eric.

— Din întreaga listă de traficanţi, unul e mort, doi se află în puşcărie şi fata este o consumatoare notorie de droguri, în care nimeni nu pune nicio bază. Asta vinde trei pliculeţe pe zi elevilor de colegiu, aşa că nu poate fi luată în calcul. Deci, mai rămân doar doi de cercetat.

— Curios.

— Dar ce mă intrigă mai mult este faptul că Jerry Thompson i-a pus pe ăştia patru pe listă. Ştiţi foarte bine că în puşcărie circulă informaţiile la fel ca afară. Prin urmare, nu se poate ca el să nu fi ştiut de împuşcarea lui Ed Stamp şi de condamnările lui Doug Sawyer şi John Tate!

— Cu alte cuvinte — îl întrerupse Jane — crezi că ne-a păcălit, nu-i aşa? O fi luat contact cu cineva din afară?

— Mai mult ca sigur. Nu avea încotro, aşa că a fost nevoit să rişte. Ţine prea mult la eliberarea sa condiţionată.

— Bine, dar noi l-am rugat pe director să-i interzică orice vorbitor pentru câteva zile!

— Şi ce-i cu asta? Putea primi o listă trimisă de patronii lui de la vreun gardian plătit sau de la un proaspăt deţinut. Nu-i mare brânză!

— Ai dreptate, bătrâne! Totuşi, spune-ne ce ştii despre cei doi care se află încă în libertate! Cine sunt aceştia?

În acel moment, Melanie, secretara căpitanului, vorbi la telefon mai tare decât s-ar fi cuvenit:

— Veniţi cu toţii sus, în frunte cu „Specialistul”. Şefu’ a dat alarma!

Între timp, Corky West îşi făcu apariţia în camera principală a detectivilor.

— Avem două crime, aşa că vom forma repede două echipe operative.

Între timp apăruseră şi poliţiştii din Laboratorul Criminalistic. Căpitanul îşi continuă *speech*-ul:

— Dr. Harrison, Brian Frederiks şi Eric Black vor merge în South Spring Street la numărul 151, iar Brian Benett, Jane Héron şi Steve Mann se vor deplasa pe South Hope Street, numărul 82, citi el de pe o foaie aflată în faţa sa. Întrebări? Maşinile vă aşteaptă deja cu motoarele pornite, aşa că daţi-i drumul! Vorbim când vă întoarceţi!

Alfred Gassman o luă pe Gina cu el şi alese să-l ucidă pe David Standing.

— O să-mi fie mai simplu, pentru că-l cunosc pe negrul ăsta, îşi justificase el alegerea faţă de partenerul său, iar acesta nu avu nimic de obiectat.

— Atunci, e mai bine să moară el primul, dacă te cunoaşte. Astfel nu mai poate da alarma.

— Aşa m-am gândit şi eu. Lasă-mi o oră avans.

— Bine. Ne vedem mai târziu la motel, da? Dacă intervine ceva, îmi telefonezi de urgenţă sau o pui pe Gina s-o facă. Ne-am înţeles?

— Perfect. Am zburat! Spor la treabă!

Pe drum spre Bulevardul Beverly, Alfred Gassman îi făcu fetei instructajul.

— După ce dăm de Standing, eu am să cobor şi am să urc cu el în maşină. Tu treci la volan şi ne urmăreşti la mică distanţă. Nu e nimic dacă vei fi observată. Îi spun eu o minciună.

— Am înţeles! Şi pe urmă?

— Când termin ce am de... vorbit cu el, plecăm împreună direct la motel şi aşteptăm întoarcerea lui Greg.

Cei doi trebuiră să piardă aproape o oră, până când dădură de negrul a cărui condamnare la moarte fusese semnată deja de patronul localului „Sam's Hof Brau".

— Uite-l! îl făcu Gina atent.

Alfred îl recunoscu dintr-o privire. Coborî calm din Fordul Sierra şi se îndreptă spre automobilul traficantului. Zâmbind larg, se urcă în maşină, pe bancheta din spate, spunându-i lui David Standing:

— Ce mai faci, amice? Nu ne-am mai văzut de multă vreme.

Precaut, negrul se întoarse spre el şi îi răspunse la salut:

— Ce-i cu tine, Alfred? Te-au detaşat la Los Angeles sau ai venit cu treburi?

— Am o misiune de îndeplinit pentru domnul Astor. Dar n-ai vrea să ne urnim puţin din loc ca să nu se uite lumea la noi?

— Ba da, răspunse traficantul, pornind motorul. Încotro vrei s-o luăm?

— Tu cunoşti împrejurimile mai bine decât mine. Mergi unde vrei!

— În regulă! Dar spune-mi cu ce te-aş putea ajuta?

— Nu vreau mare lucru de la tine. Doar câteva prize pentru mine şi târfa aia din spate, pe care mi-a dat-o patronul să mă distrez cu ea.

Negrul o văzu pe fata de la volanul maşinii care îi urmărea şi înţelese.

— Aha! râse David. Îmbini plăcutul cu utilul. Cât vrei? întrebă el, trăgând maşina într-o curte a cărei locuinţă se afla în renovare.

— De 200 dolari, răspunse agentul, băgând mâna în buzunar după bani.

Standing zâmbi degajat şi începu să caute în torpedo după pliculeţele cu droguri. În acel moment, auzi un ţăcănit a cărui provenienţă îi era extrem de cunoscută. Nu mai apucă să vadă cuţitul cu buton care i se lipi de carotidă, însă simţi o arsură în zona gâtului.

Concomitent, Alfred îl prinse cu putere de păr şi îi trase capul spre spate, făcând ca sângele victimei să ţâşnească pe parbriz. Când jetul se potoli, criminalul dădu drumul negrului să cadă pe ambele scaune din faţă, îşi şterse stiletul de haina acestuia şi îl introduse în buzunar. Apoi coborî din maşină şi, după ce se urcă alături de fata ce-l însoţise, ieşi pe South Spring Street.

Prostituata observase întreaga scenă de la mică distanţă şi era îngrozită.

— Întoarce şi condu cu prudenţă spre autobanda ce duce la Sfânta Ana! îi ordonă Gassman. Trebuie să ajungem la Motelul „High Connection", dar fără nicio grabă.

Apoi scoase o batistă şi începu să-şi şteargă cu atenţie sângele de pe mâini.

Pentru Gregory Coogan lucrurile se dovediră a fi ceva mai complicate. Betty dădu peste Alan Crocker într-un bar de pe South Hope Street. Omul juca biliard în compania unor tineri pletoşi şi soioşi.

— Ce facem? îşi întrebă fata partenerul.

— Stai puţin să mă gândesc! Cunoşti localul?

— Am mai fost de vreo două ori pe aici.

— Are ieşire prin spate, nu-i aşa?

— Nu mai ţin minte, însă trebuie să aibă. Probabil prin bucătărie.

— Hai să vedem! zise Coogan, scoţând pistolul său Colt Government şi montându-i un amortizor de sunet. Apoi trase piedica şi introduse cartuş pe ţeavă, după care porni motorul Nissanului.

Când ajunse pe o stradă paralelă, parcă maşina şi coborî, făcându-i semn lui Betty să procedeze la fel.

— Aşteaptă-mă la o distanţă de la care mă poţi vedea, până când inspectez intrarea.

Bărbatul se îndreptă spre uşa de aprovizionare a localului şi constată mulţumit că aceasta era deschisă. Se strecură cu atenţie printre diverse ambalaje şi coşuri de gunoi, ajungând în cele din urmă la uşa ce dădea în bucătărie. Prin geamurile nu tocmai curate, reuşi să observe că localul era cel pe care-l căuta şi se întoarse grăbit pe acelaşi traseu.

— Betty, iată cum procedăm! Te duci pe jos la intrarea din faţă şi stai de vorbă cu el. Doar vă cunoaşteţi, nu-i aşa?

— Desigur.

— Îi spui că ai nevoie urgentă de o priză, dar că n-ai bani la tine. Probabil că el va încerca să ţi-o tragă, fiindcă am aflat că nu prea îl respectă pe domnul Astor. Aşa că îl ademeneşti în bucătărie, iar de aici ieşi pe uşa care dă în spate, unde se mai află o cameră

pentru ambalaje. Îl laşi să-ţi facă ce vrea pentru drog, dar te asigur că nu va mai apuca! Eu am să vă aştept acolo. Ţi-e clar totul?

— Da, Greg. Numai să ai grijă să nu păţesc ceva! adăugă fata speriată.

— N-ai nicio teamă! Nu stric eu bunurile patronului! râse agentul pe înfundate.

— Da' dacă vrea să mă ducă în alt loc?

— Faci tot posibilul să ieşi prin spate, ca să vă pot urmări. Dacă vezi că e imposibil, te superi brusc pe el şi pleci. Găsim noi apoi o altă variantă.

Betty făcu întocmai cum i se ordonase, intrând surâzătoare şi provocatoare în bar.

— Hello, Alan!

— Bună, frumoaso! Ce-i cu tine pe-aici?

— Ai să râzi, dar pe tine te caut.

— Cu un scop anume?

— Da, Alan, însă n-aş vrea să strig în gura mare pentru ce am venit. Nu vrei să ne aşezăm la o masă?

Bărbatul îşi lăsă tacul de biliard puştilor cu care se distra şi o urmă pe Betty, cu ochii ţintă la fesele acesteia, care se unduiau ademenitor.

— Despre ce e vorba? întrebă el, aşezându-se lângă fata căreia i se vedea acum o mare parte dintre picioarele încrucişate unul peste celălalt.

Din păcate, nu pot să i-o trag târfei ăsteia — îşi zise el în gând — *fără să mă pun rău cu domnul Astor!*

— Amice, am nevoie urgentă de o priză!

— Nicio problemă! Dar ce, patronul nu mai are grijă de voi?

— Ba da, însă ne dă cu ţârâita şi numai seara, înainte de a ne începe „serviciul".

— Un pliculeţ îţi este suficient? o întrebă Alan Crocker, grăbindu-se să se întoarcă la masa de joc.

— Da, însă ar mai fi o problemă. N-am bani la mine. Ţi-i aduc mâine!

— Betty, dragă, dar ştii foarte bine că noi nu vindem pe datorie!

— Te implor, Alan! Am mare nevoie de priza asta.

— Eu ştiu?! Poate că ţi-o fac cadou, dacă şi tu îmi dăruieşti ceva. Ţi-am spus că nu dau pe datorie!

— Cam ce te-ar interesa?

Şi cum el începu să-i zâmbească cu înţeles, fata continuă:

— Bine, o voi face cu tine, dar domnul Astor nu trebuie să afle absolut nimic!

— Asta voiam să-ţi propun şi eu, zise bărbatul, căutând prin buzunare după un prezervativ.

Şi cum nu găsi niciunul, o întrebă:

— Tu ai vreun prezervativ la tine?

— Nu. Am plecat foarte grăbită şi mi-am uitat geanta acasă. Dar nu e nicio problemă! Te rezolv eu altfel...

El îi atinse buzele cu două degete, urmărind conturul acestora şi simţind deja cum se excită.

— De acord. Hai să mergem în spate! Ştiu eu un loc acolo.

— Sper că nu mă duci la WC! se arătă ea revoltată, pentru a-şi ascunde bucuria că planul pus la cale de Gregory Coogan funcţiona.

— Fii liniştită şi vino după mine!

Betty îl urmă ascultătoare şi, când ajunseră în depozitul barului, se postă cu spatele la perete, aşezându-se pe vine. Alese această poziţie ca el să nu poată vedea când apărea cineva.

Alan se apropie de ea, tot numai un zâmbet, eliberându-şi din mers membrul, pe care îl oferi apoi prostituatei.

Fata îl prinse cu delicateţe, îl mângâie pentru a-l întări cum se cuvine, după care începu să-şi folosească limba cu multă pricepere.

— Gata, poţi s-o iei acum! îi comunică traficantul în clipa în care se simţi apt pentru felaţie. Toată! mai preciză el pentru a fi cât se poate de bine înţeles.

Nu trecură nici două minute, când fata zări pantofii lui Greg Coogan în spatele celui pe care-l „lucra“ cu profesionalism. Eforturile ei începură să fie şi mai susţinute pentru a atrage atenţia lui Alan. Totodată, începu să geamă, chipurile de plăcere. De fapt, proceda astfel pentru a acoperi eventualele zgomote pe care le-ar putea face partenerul ei.

La un moment dat auzi o bufnitură surdă, ca o plesnitură, după care traficantul se prăbuşi la pământ fără să-şi dea seama ce l-a lovit. Glonţul ce-i străpunsese ţeasta dintr-o parte într-alta se înfipse şuierând în perete, iar sângele stropi umărul lui Betty.

Oripilată, ea ar fi ţipat negreşit, dacă Greg nu i-ar fi acoperit gura cu mâna rămasă liberă.

— Taci şi hai să plecăm de aici! îi ordonă el în şoaptă, împingând-o spre ieşire.

Maşina îi aştepta la câţiva zeci de metri depărtare.

— Pot să-mi scot jacheta? îl întrebă Betty, gata să plângă.

Şi cum el îi făcu semn că putea s-o facă, se dezbrăcă, împăturind haina, astfel încât sângele să nu mai fie la vedere.

Mulţumit de sine, Coogan se instală la volan şi demară lent în direcţia motelului în care el şi partenerul său îşi stabiliseră cartierul general.

CAPITOLUL 9

Cu excepţia legistului Harrison şi a locotenentului criminalist Benett, care se ocupau cu autopsierea celor două cadavre (respectiv cu investigarea probelor prelevate de la locul faptelor), ambele echipe operative se aflau în biroul căpitanului.

— Vă ascult! Cine începe? zise acesta, desfăcând alene ambalajul unei acadele cu gust de cafea, în încercarea sa de a-şi păstra calmul.

— N-ar fi prea multe de spus, îndrăzni Eric Black. David Standing a murit cu gâtul tăiat în propria maşină. N-a fost jefuit. Am găsit asupra lui 12 doze de haşiş şi un revolver Beretta cu şapte cartuşe.

— Alan Crocker a fost găsit cu craniul sfărâmat de trecerea unui glonţ, Era cu pantalonii în vine, îl informă şi Jane Héron pe Corky West. Cu siguranţă că a fost mâna unui profesionist.

— Se pare că glonţul provine tot dintr-un Colt Government, preciză locotenentul Brian Frederiks. Mai mult ca sigur, aceeaşi armă cu care a fost împuşcat mortal şi poliţistul pe 12th Avenue.

— Sergent Mann, ai aflat cine erau ăştia doi? întrebă căpitanul. Parcă numele lor îmi sunt cunoscute...

— Da. Sunt mici traficanţi de droguri. Mai bine-zis distribuitori. Exact cei doi aflaţi încă în libertate, pe care deţinutul Jerry Thompson i-a dat pe listă lui Eric şi Jane.

— Şi asta îmi spuneţi abia la sfârşit? sări căpitanul de la locul lui, pierzându-şi cumpătul. Vreţi să mă scoateţi din sărite neapărat?

— Nu, şefu', liniştiţi-vă! încercă detectivul să-l calmeze. Priviţi partea bună a lucrurilor!

— Şi care ar fi asta?

— În primul rând, oraşul a mai scăpat de două scursori ale societăţii. În al doilea, acum putem şti cu siguranţă că Thompson n-a fost cinstit cu noi. Deci, suntem obligaţi să intervenim pentru a nu i se aproba eliberarea condiţionată. În al treilea, dacă se confirmă că glonţul care l-a trimis în iad pe Crocker provine din aceeaşi armă care a cauzat moartea poliţistului, ştim că avem de-a face cu unul şi acelaşi criminal Iar la toate acestea se pot adăuga şi alte informaţii preţioase, pe care le putem afla de la „Specialist", în urma autopsiei.

— După cum ai expus tu situaţia, se pare că stăm ca pe roze, nu-i aşa, detectiv Black? făcu căpitanul, neştiind ce să mai facă: să se enerveze sau să-i pară bine?!

— Nu chiar, dar tot e mai mult decât nimic...

— Melanie, sună-l pe Dr. Harrison şi întreabă-l cât mai durează autopsiile şi analizarea celorlalte probe găsite la locul ultimelor două crime! îi ceru West secretarei sale prin interfon. Pe urmă intră şi anunţă-mă!

Nervii poliţiştilor nu erau prea departe de a exploda. Bâjbâiau de atâta vreme şi în jurul lor începuse să plouă cu cadavre. Cea mai îngrijorată pentru soarta ei era Jane Héron. Doar la viaţa ei se atentase, şi nu la cea a secretarei sau a ofiţerului de serviciu de la intrare.

— Steve, mie mi se pare destul de ciudat ca F.B.I.-ul să fie total pe dinafară în această poveste, zise Eric, scoţând o ţigaretă Camel fără filtru din pachet, pe care însă n-o aprinse.

— Aşa e! prinse ideea locotenentul Frederiks. N-ai putea să mai afli ceva de la amicii tăi, bătrâne?

— Pot să încerc! fu de acord sergentul Mann, ridicându-se în picioare. Permiteţi? îşi întrebă el şeful, după care părăsi biroul acestuia.

— Doctorul a spus că în vreo două ore e posibil să termine autopsiile, zise Melanie, care îşi vârî capul pe uşă când ieşi Steve Mann.

— Bun. Hai să vedem ce facem în continuare! le captă West din nou atenţia.

— Eu zic să-i mai facem o vizită lui Thompson la puşcărie, opină Jane Héron.

— Ca să obţinem ce? întrebă Eric.

— Dacă nu reuşim să scoatem adevărul de la el, măcar să ştie că din cauza noastră va rata eliberarea condiţionată. Ce ziceţi, şefu'?

— Zic că, decât să ardeţi gazul şi să consumaţi degeaba aerul din acest birou, mai bine mergeţi la închisoare. Dar luaţi-l mai din scurt, ce naiba!

— S-a făcut, domnule căpitan! Mă bucur că am acordul dumneavoastră ca să-l scutur puţin!

— Stai aşa, detectiv Black! sări West de la locul lui. Eu n-am zis să-l poceşti, ci să fii mai ferm cu el, bineînţeles respectând litera legii.

— Adică acum o întoarceţi... Am înţeles cum stă treaba, se bosumflă Eric, realizând că nu-i mai trebuia mult până să-l scoată din pepeni pe căpitan.

— Nu întorc nimic! Vreau rezultate, însă fără violenţă, m-ai înţeles? preciză West, ridicând tonul.

— Tare şi clar, şefu', nu trebuie să strigaţi!

— N-avem nici un martor în cele două crime, nu-i aşa? schimbă vorba căpitanul ca să zică ceva.

— Nimeni n-a văzut nimic, răspunse locotenentul Frederiks. Nici măcar numărul unui automobil.

Tocmai atunci Mann îşi făcu apariţia în birou, cu o foaie de hârtie în mână.

— Ai aflat ceva interesant? îl întrebă Jane, curioasă din cale-afară.

— F.B.I.-ul îi cunoaşte foarte bine, dar nu s-a atins încă de ei, deoarece sunt doar nişte peştişori. Şeful lor se pare că este Astor Molland, patronul localului „Sam's Hof Brau".

— Ia te uită! se miră Eric. Nu cumva e frate cu Simon Molland, pe care l-am băgat după gratii în cazul sportivelor ce erau dopate fără ştiinţa lor?

— Ba este! preciză Mann.

— Ce pedeapsă a primit tipul? întrebă căpitanul.

— 18 ani, răspunse Jane fără să ezite. A făcut deja trei.

— Lucrurile încep să se lege, zise Eric îngândurat. Probabil că Astor Molland a dat ordin să fim uciși pentru a-și răzbuna fratele cazat la „mititica".

— Și de ce s-a decis să ne lichideze abia acum, după mai bine de trei ani? se miră Jane.

— Habar n-am! răspunse Eric. Poate că până acum n-a avut oameni prea pregătiți, care să fie în stare să ucidă doi detectivi așa de competenți ca noi...

— Nu ține! îl contrazise polițista. Altceva trebuie să fie la mijloc.

— De acord, dar ce?

Cum toată lumea se gândea la câte ceva, în biroul directorului se instală o liniște apăsătoare. Doar zgomotul orașului mai pătrundea prin ferestrele deschise. Eric aruncă la coș țigara pe care n-o aprinsese, deoarece se afla într-o stare în care nu mai putea fi fumată, însă nu omise să-și scoată alta din pachet.

— De data asta poți s-o aprinzi, se arătă West deosebit de binevoitor cu el.

Detectivul mulțumi printr-o înclinare a capului, scăpără bricheta și trase trei fumuri cu sete.

— Nu știu dacă v-am spus, interveni sergentul Mann, dar agenții biroului se află pe urmele lui Astor de mai multă vreme.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă căpitanul.

— Că omul se află în permanență în gardă, așa că nu-și poate permite o prea mare libertate de mișcare. E imposibil sa nu fi prins de veste că e supravegheat...

— Și?...

— Și, dacă a ordonat asasinarea colegilor noștri, apoi pe cea a doi dintre distribuitorii săi, înseamnă că se simte împresurat. Ăsta e un punct câștigat de noi, fiindcă poate comite oricând greșeli copilărești.

— Da, cum ar fi să ne trimită pe noi pe lumea cealaltă, îl ironiză Jane cu un zâmbet trist pe față. Mai bine ne ducem peste el, îi demolăm localul și îl băgăm după gratii.

— Sub ce acuzație, dacă nu sunt prea indiscret? o luă partenerul ei peste picior. Că este frate cu deținutul Simon Molland?

Polițista se mulțumi să dea din mână a lehamite în loc să răspundă.

— Dacă aveți nevoie, vă pot face rost de un set de fotografii cu angajatele și angajații lui, mai spuse Mann, după care tăcu mâlc.

— E voie? întrebă o voce din cadrul ușii, în momentul în care își făcu apariția „Specialistul" în carne și oase.

— Intră, doctore! îl pofti nerăbdător căpitanul West. Ce vești ne aduci?

— Despre cadavre? întrebă acesta pentru a trage de timp și a prelungi suspansul asistenței.

— Nu, ci despre moaștele Sfântului Andrei! zise Eric Black iritat, smulgând legistului un surâs de satisfacție pentru că reușise să-și enerveze colegii.

— În primul rând, pot să vă spun că negrul, prima victimă, se cunoştea foarte bine cu criminalul său. Altfel ar fi reacţionat când asasinul s-a urcat în maşina lui, or nu există nici un indiciu în acest sens. Mai pot să vă spun că ucigaşul este dreptaci şi cu siguranţă e profesionist. Nu se află la prima crimă din viaţa lui, după modul în care i-a secţionat carotida. Mai am o serie de alte rezultate ale necropsiei, însă niciunul dintre acestea nu v-ar interesa, aşa că trec la cea de-a doua victimă. Alan Crocker tocmai se deda la o felaţie când cineva, fără îndoială o terţă persoană, i-a pus pistolul la tâmplă şi a tras de la doi-trei centimetri. Da, glonţul provine din aceeaşi armă cu care a fost omorât poliţistul pe 12th Avenue. Din urmele de salivă prelevate de pe penisul decedatului, am putut stabili cu precizie ADN-ul „lucrătoarei" care-l deservea pe Crocker, însă această semnătură genetică nu se află în baza noastră de date. Aşa că am nevoie de încă o probă pentru o eventuală comparaţie. Cam asta ar fi tot, cel puţin deocamdată.

— Mulţumim, doctore! se arătă recunoscător Corky West, cu toate că, de astă dată, nu prea avea de ce. Dacă mai afli ceva care crezi că ne-ar putea fi de folos în anchetă, te rog să mă anunţi de urgenţă!

CAPITOLUL 10

— Eric, mergem la „Monica's" pentru o cafea? îşi întrebă Jane partenerul după ce ieşiră din biroul căpitanului.

— Haide! Mi s-a făcut cam foame.

După un sfert de oră, patronul cafenelei, Jimmy H., îi întâmpină la fel de jovial ca de obicei.

— Bine au venit clienţii mei favoriţi!

— Aşa spui la toată lumea? îl întrebă Jane în glumă, răspunzându-i apoi la salut.

— Mi-ar plăcea mie să am numai clienţi fideli ca dumneavoastră! Cu ce-aţi dori să vă servesc?

— Două cafele pentru început şi pe urmă nişte sandvişuri cu unt de arahide şi ton, dădu Eric comanda.

— Altceva de băut?

— Poate câte un whisky Grants's, da' mic şi cu gheaţă. Tu ai vreo altă preferinţă, îşi întrebă detectivul partenera.

Dar cum aceasta dădu indiferentă din umeri, vocea patronului Jimmy H. se auzi din nou:

— S-a făcut! Vă las să staţi de vorbă şi vă aduc băuturile mai întâi.

— Ştii, Eric — începu Jane discuţia —, acum când începem să bănuim cam cine ne poartă sâmbetele, nu îmi mai este aşa de teamă. La început, faptul că nu ştiam cu cine ne luptăm îmi dădea fiori de spaimă pe şira spinării, de ce să nu recunosc.

— Nu era cazul să mi-o mai spui. Ştiu că eşti fricoasă încă de mică. Chiar tu mi-ai spus că mama ta te închidea în cămară, pe întuneric, atunci când făceai vreo boroboaţă.

— Mincinosule! Nu ţi-am spus niciodată aşa ceva şi nici nu e adevărat.

— Bine, hai să trecem la lucruri mai serioase!

— Cum ar fi?

— Ce avem de făcut de aici înainte. Uite, spre exemplu, eu habar n-am...

— Nici eu, din păcate. De astă dată, intuiţia mea feminină m-a lăsat baltă.

Mâncară excelentele sandvişuri în tăcere, apoi îşi terminară băuturile şi plătiră nemţeşte. Mai erau câteva zile până la salariu şi niciunul dintre ei nu se afla în bani.

Patronul îi conduse până la uşă cu multiple plecăciuni, rugându-i să mai poftească şi altădată în stabilimentul lui.

— Eric, eu mă duc acasă. Ne vedem mâine dimineaţă? întrebă Jane în drum spre sediul Diviziei „Cazuri Speciale".

— Da, vin să te iau cu maşina.

— La cât?

— La 07:00 e prea devreme?

— Cred că nu. Te aştept!

— Voi veni negreşit, nu-ţi face griji!

ଔଔ

— Mergeţi dincolo, că avem de discutat! le ordonă Coogan celor două prostituate de îndată ce intrară în apartamentul închiriat la Motelul „High Connection".

Apoi îşi întrebă partenerul:

— Cum a mers, Al?

— Bine, din punctul meu de vedere, i-am luat beregata cu cuţitul. Numai că Gina asta e cam isterică.

— La fel şi Betty. Abia am reuşit s-o fac să nu plângă şi să-şi păstreze calmul, pentru a nu ne întreba vreun poliţist de sănătate.

— Ce zici, Greg, n-ar trebui să-l sunăm pe Astor?

— Ba da. Dă-mi mobilul.

În acelaşi timp, Gina şi Betty plângeau în surdină, una în braţele celeilalte, în camera alăturată. Parcă nu le venea să creadă că ceea ce păţiseră era adevărat.

— Ăştia doi nu numai că sunt nişte criminali nenorociţi, însă sunt şi sadici pe deasupra, îşi exprimă Betty părerea. Tu ştii cum i-a zburat ăluia creierii? Fără să-i tremure vreun muşchi pe faţă.

— Totuşi, tu n-ai avut parte de ce-am avut eu. Să fi văzut cum ţâşnea sângele negrului pe parbriz, în vreme ce Alfred îl ţinea de păr, ca viaţa să se scurgă din el cât mai repede... A fost îngrozitor!

— Te înţeleg, draga mea. Te înţeleg foarte bine.

— Betty, eu zic să-l rugăm pe patron să ne ia înapoi la bar. Nu mai pot suporta.

— Şi crezi că o să faci faţă mai bine unui glonte? Draga mea, eu n-am curajul să-l supăr pe domnu' Astor. Nu vreau să mor atât de tânără!

— Ai dreptate! Trebuie să înghiţim şi să răbdăm, admise Gina, resemnându-se. N-avem încotro.

— Fir-ar ai dracului de bani! îşi vărsă Betty năduful, după care se privi atentă în oglindă.

ଔଔ

Pe drumul spre puşcărie, Jane sună la ofiţerul de serviciu.

— Sunt detectiv Héron de la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale". Domnul director Cooper a venit?

— Încă nu, doamnă, îi răspunse o voce somnoroasă.

— Şi când apare de obicei?

— Cam pe la ora nouă.

—Asta nu-i bine deloc, zise poliţista nemulţumită. Vă rog să-l sunaţi acasă ca să vină mai devreme! Vrem să stăm din nou de vorbă cu deţinutul Jerry Thompson.

— Am înţeles. Dumneavoastră când ajungeţi, cu aproximaţie?

— Peste vreo 25 de minute.

— După cum văd — vorbi Eric — în dimineaţa asta eşti pusă pe fapte mari.

— Nu pricep ce vrei să spui!

— Simt că eşti gata să te iei în gură cu toată lumea şi asta îmi place. Tu faci pe dura, iar eu pe împăciuitorul, ne-am înţeles?

— Mai lasă-mă-n pace! Nu mă pot concentra.

— Da, de parcă ai avea şi la ce... zise Eric mai mult pentru sine, văzându-şi în continuare de condus.

La poarta puşcăriei fură întâmpinaţi de ofiţerul de serviciu, pe care-l identificară după banderola ce o purta pe mâna stângă.

— Domnul director a ajuns? se răsti Jane la el fără nici un motiv.

— Nu doamnă, însă mi-a dat dispoziţie să vi-l aduc pe Thompson în birou. A considerat că prezenţa lui nu este necesară.

— Foarte bine! spuse poliţista la fel de pusă pe harţă. Să mergem!

În clipa în care deţinutul Thompson îşi făcu apariţia şi intră în camera de interogatoriu, Jane îi spuse gardianului:

— Nu-i mai scoate cătuşele că poate deveni periculos după cele ce am să-i spun! Dacă ne auzi strigând, intri în încăpere gata de atac, ne-am înţeles?

— Da, doamnă, spuse paznicul, ieşind apoi cu spatele.

Cucoana asta cu năbădăi a dormit azi-noapte cu faţa la cearşaf! îşi zise el, încheind cu o înjurătură specifică profesiei pe care şi-o alesese.

Pentru a-şi masca nervozitatea, Jerry se îndreptă spre un scaun liber ca să ia loc.

— N-am spus că poţi să te aşezi! aproape că ţipă Jane la el. Eşti cumva obosit?

— Nu, doamnă.

— Am bătut atâta drum până la unul ca tine, ca să-ţi aducem la cunoştinţă că prezentarea ta în faţa comisiei pentru eliberarea condiţionată de mâine este doar o formalitate, care acum a devenit fără sens pentru tine.

— De ce spuneţi asta? se îngălbeni la faţă Thompson. Doar am făcut tot ceea ce mi-aţi cerut!

— Pe cine încerci tu să prosteşti, măgarule? nu se mai putu abţine poliţista, ridicându-se de pe scaun cu pumnii şi dinţii strânşi.

Bărbatul făcu un pas înapoi, fiind convins că a băgat-o pe mânecă.

— Vă rog să mă credeţi că nu ştiu ce-mi reproşaţi!

— Mai bine-zis nu ştii cât am reuşit să aflăm, interveni Eric pentru prima oară. Da' las' că-ţi spun eu imediat! Întâi şi-ntâi, de pe lista pe care ne-ai băgat-o pe gât, toxicomana nu putea fi luată în calcul, un traficant era deja pe lumea cealaltă, iar alţi doi se aflau după gratii, iar tu ştiai asta foarte bine.

Celorlalţi doi care mai rămăseseră în libertate li s-a făcut de petrecanie înainte de a ajunge noi la ei.

— Nu se poate!

— Ba se poate, dar lasă-mă să închei! Problema ta, acum, nu mai este dacă vei mai fi sau nu eliberat condiţionat. Treaba asta a căzut în clipa în care ne-ai dat lista aceea care, fără îndoială, ţi-a fost dictată de cineva din afară. Când vom pune mâna pe asasini — şi vom pune, crede-mă! — tu vei compărea în instanţă ca unul dintre complici, motiv pentru care ai să te alegi cu o prelungire frumuşică a pedepsei actuale. Pe puţin cinci anişori.

— Dar eu n-am niciun amestec!

— Asta să le-o spui juraţilor şi să te rogi la Dumnezeu ca ei să te creadă, deşi eu ştiu prea bine că n-o vor face.

— Cum complice? Doar am fost închis...

— Da, însă ai ştiut cu exactitate că David Standing şi Alan Crocker vor fi lichidaţi şi cu toate astea n-ai anunţat poliţia. Ba mai mult, ai indus în eroare cu bună ştiinţă doi detectivi ai Departamentului Poliţiei Los Angeles. Acum e logic şi pentru tine ceea ce susţin?

Thompson se clătina pe picioare, văzându-şi visele de libertate spulberate. Nici în visele lui cele mai urâte nu se gândise că va păţi aşa ceva.

Jane puse şi ea puţin gaz pe foc:

— Jerry, ai încurcat-o urât de tot! Probabil că Astor Molland te-a sfătuit să ne tragi pe sfoară, dar uite că n-a ţinut, băieţaş... Ai sfeclit-o!

— Cum, ştiţi şi de Molland? nu se putu abţine el să exclame.

— Noi n-am venit aici ca să ne pui tu întrebări! Hai să mergem, Eric! Cu ăsta nu mai avem ce face.

— Staţi puţin! zise Thompson, văzându-l pe detectiv că se ridica. Vă voi spune tot ceea ce doriţi să aflaţi! Am să colaborez cinstit cu dumneavoastră de-acum înainte. Vă jur!

— Ţie îţi vine să-l crezi, Jane?

— Nu prea.

— Nici mie...

— Întrebaţi-mă tot ce doriţi să aflaţi şi o să vă convingeţi! Mai daţi-mi o şansa, vă implor!

— Bine, să încercăm. Unde se află cele 99,5 kilograme de cocaină pură care au dispărut în ziua arestării tale?

Jerry lăsă capul în pământ, iar umerii îi căzură a neputinţă. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare, fiind convins că îi dusese pe toţi de nas, bineînţeles cu excepţia lui Molland.

Ce putea face în asemenea situaţie? Dacă mintea în continuare, detectivii ăştia norocoşi anihilau până la urmă banda lui Astor, iar el se alegea cu o nouă condamnare. Cel puţin pentru încă 13 ani nu avea să mai vadă soarele în stare de libertate. În caz că le spunea poliţiştilor adevărul, mai

avea o şansă de scăpare. Le preda stupefiantele ascunse, iar dacă banda era pusă pe butuci, se putea da la fund, trăind liniştit până la adânci bătrâneţi. În cele din urmă, răspunse:

— Sunt la mine! Le-am ascuns ca să am un paşaport pentru punerea mea în libertate.

— Oh, dar ai devenit cooperant, amice! nu-i veni lui Jane să creadă că deţinutul depusese deja armele. Atunci, ia mai zi, cine ţi-a dat lista pe care ne-ai băgat-o pe gât?

— Am fost dus la vorbitor şi am fost instruit acolo de două fete care s-au dat drept sora şi cumnata mea.

— Asta înseamnă că au primit aprobare din partea directorului, trase concluzia poliţista. Le cunoşti?

— Da, sunt fetiţele lui Astor, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

— Aş mai avea o singură întrebare pentru tine, spuse Eric. Printre locotenenţii lui Molland există şi doi ucigaşi profesionişti?

— Toţi sunt asasini la nevoie, dar în niciun caz profesionişti. Vreţi să ştiţi cine le-a făcut de petrecanie lui Standing şi Crocker?

— Cam aşa ceva.

— Când avea nevoie de vreo execuţie, patronul apela, din câte am putut eu afla, la nişte experţi din Washington. Mai mult nu vă pot spune pentru că nu cunosc.

— Bine, Jerry. După ce o să intrăm şi în posesia cocainei, s-ar putea să începem să te credem. Oricum, înainte de şase luni, comisia de eliberare condiţionată nu se mai întruneşte, iar tu ai pierdut trenul de mâine. Până la viitoarea noastră întâlnire, poate te mai gândeşti la nişte distribuitori de droguri mai importanţi şi ne dai de ştire.

— Adică mă puneţi să-mi semnez cu propria mână condamnarea la moarte...

— Nici vorbă! îl contrazise Jane. Noi nu ne ocupăm de regulă cu traficul ilegal de droguri. Vom lua lista mai departe, fără să spunem de unde am procurat-o, astfel încât vei fi în afara oricărei bănuieli.

— În regulă, am să mă gândesc.

— Gândeşte-te bine! îl mai ameninţă Jane o dată, chemând gardianul pentru a-l escorta pe Jerry Thompson în celula sa.

— Directorul a sosit?

— Da, se află în biroul lui, răspunse paznicul. Să-l anunţ că doriţi să-l vedeţi?

— Nu e nevoie, îi vom spune personal.

CAPITOLUL 11

— Bună ziua, domnule director! îl salută Eric Black pe John-Michael Cooper, înclinându-se în faţa lui mai mult decât ar fi fost necesar.

— Aveţi treabă cu mine? se miră şeful penitenciarului că era deranjat.

— Nu, vrem doar să vă punem în temă cu ceea ce vom face, răspunse Jane Héron, al cărei chef de harţă încă nu se epuizase.

— Şi credeţi că asta mă priveşte? întrebă directorul la fel de ostil.

— Da, din moment ce este cariera dumneavoastră în joc...

— Ce vreţi să spuneţi? deveni Cooper brusc serios.

— Că vă vom reclama Direcţiei Penitenciarelor şi vom cere suspendarea dumneavoastră din funcţie. Avem suficiente motive în acest sens.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi obstrucţionarea unei anchete poliţieneşti, încălcarea unui consemn şi colaborarea cu infractori foarte periculoşi, răspunse Eric.

— Doar atât? începu bărbatul să râdă nervos.

— Nu. Ar mai fi ceva, interveni Jane. Mai sunteţi şi complice în două cazuri de crimă cu premeditare.

— Serios? Dar presupun că acuzaţiile dumneavoastră se bazează pe ceva concret, nu-i aşa?

— Exact! sări poliţista în sus. Ţi-am spus eu, partenere, că domnul Cooper, cu intuiţia sa nemaipomenită, are toate şansele să ajungă ministru sau măcar ministru adjunct...

— Doamnă, vă rog! Până aici! Eu nu v-am ironizat pe dumneavoastră.

— Aşa e. În schimb, te-ai purtat ca un măgar cu noi şi pe deasupra ai permis unor persoane dubioase să ia legătura cu deţinutul Jerry Thompson favorizând premeditarea a două crime, aşa cum îţi spuneam.

— Ceea ce înseamnă că, dacă te vei alege doar cu destituirea, înseamnă că te poţi considera un om norocos, îl sperie Eric.

— Dar noi vom face tot posibilul ca acest lucru să nu se întâmple şi să ajungi acolo unde îţi e locul, ridică Jane glasul. Adică printre cei pe care acum îi păzeşti.

Şi, zicând acestea, poliţista îi făcu semn colegului ei şi se îndreptară împreună spre ieşire.

Realizând că a băgat-o pe mânecă, Cooper se apropie grăbit de ei şi, aproape cu lacrimi în ochi, îi rugă:

— Domnilor poliţişti, vă rog să nu mă nenorociţi! Am copii de crescut.

— Ce vorbeşti? se răsti Jane la el. Ai devenit mieluşel? Nu mai faci pe nebunul cu noi?

— Te pomeneşti, colega, că acum vrea să coopereze!...

— Da, sigur că vreau! Îmi puteţi cere orice şi veţi vedea că nu am să vă mai înşel aşteptările.

— Bine, să zicem că mai avem încredere în tine pentru vreo 30 de secunde, rosti Jane bănuitoare.

Din această clipă, tot ce vei declara va putea fi folosit împotriva ta la un eventual proces, la spune, cui ai permis accesul la Jerry?

— Surorii şi cumnatei lui, respectiv lui Beatrice Thompson şi Sonia Doney.

— Şi cum au reuşit să te convingă?

— Păi..., m-au rugat frumos!...

— Hai să mergem, Eric, că ăsta continuă să-şi bată joc de noi!

— Nu plecaţi! Staţi puţin! Şi, după ce m-au rugat frumos, au fost foarte drăguţe cu mine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

— Aşa deci, zâmbi detectivul mai mult pentru sine, în subconştientul său acţionând, pentru moment, solidaritatea masculină. Cu alte cuvinte, le-ai tras-o!

Şi cum directorul răspunse afirmativ printr-o tăcere de mormânt, Eric adăugă:

— Ai făcut-o cu amândouă deodată? A fost bine?

Cum Cooper continua să păstreze liniştea, Jane îl luă din nou în primire:

— Dacă nu vrei să răspunzi la această întrebare...

— ... Ba da, răspund! Am făcut-o cu amândouă şi pe urmă le-am lăsat să vorbească cu Thompson cinci minute. Recunosc, dar nu mă distrugeţi, vă implor!

— Oricum va trebui să ne însoţeşti la sediul Departamentului Poliţiei Los Angeles.

— Dar nu aveţi niciun mandat de arestare!

— Nu încă, însă te asigur că îl vom obţine, dacă vom avea nevoie, cu mare uşurinţă, chiar şi prin telefon, îl ameninţă Jane. Dar deocamdată nu suntem foarte hotărâţi să procedăm aşa, nu-i aşa, Eric?

— Aşa e, pentru că ne gândim la copiii lui mai mult decât el...

— Şi-atunci de ce să mai merg cu dumneavoastră?

— Ca să-ţi arătăm nişte poze, îl lămuri poliţista, în vreme ce detectivul formă numărul de telefon al lui Mann.

— Amice, ai obţinut setul de fotografii de la F.B.I.?

— Da, sunt la tine pe birou. De ce?

— Am vrea să le arătăm cuiva..

— Sper că n-o să-mi strici tocmai acum plăcerea de a-mi savura berea plătită din banii tăi!

— Dar tu unde eşti?

— Cum unde? La „Monica's"! Doar mi-am terminat treburile pe ziua de azi...

— Bine, ajungem la sediu cam într-o oră. Directorul penitenciarului este nerăbdător să identifice două „fetiţe" din anturajul lui Astor, care l-au vrăjit cu farmecele lor.

— O oră? Atunci mai beau o bere! Sper să nu mă îmbăt dacă voi consuma în total trei... Doar am un cont destul de frumuşel deschis la tine...

ଔଌ

— Ele sunt! Nu am nici cel mai mic dubiu în acest sens!

John-Michael Cooper, directorul puşcăriei, le recunoscu fără nicio greutate pe cele două „rude" ale lui Jerry la câteva minute după ce păşise în incinta Diviziei „Cazuri Speciale".

Jane Héron întoarse fotografiile şi citi cu voce tare:

— Gina Edwards şi Betty Hamel. Două păsări de noapte foarte apetisante, n-am ce spune...

— Directore, poţi să pleci! hotărî detectivul Black să-l pună în libertate pe omul ce părea că îmbătrânise, în ultimele două ore, cu zece ani. Deocamdată nu mai avem nevoie de tine...

— ... Dar dacă ne-ai minţit cât de puţin, să ştii că dracu-i al tău! încercă Jane să se facă înţeleasă cât mai bine.

— Nu v-am minţit! Vă dau cuvântul meu de onoare! Şi sunt oricând la dispoziţia dumneavoastră cu orice mi-aţi cere. Numai să nu mă nenorociţi, repetă el aceeaşi placă, retrăgându-se cu spatele spre ieşire.

Îndată ce gardianul-şef părăsi încăperea, cei doi detectivi izbucniră în râs şi se felicitară reciproc pentru succesul repurtat.

— Cred că este primul pas ceva mai important pe care am reuşit să-l facem până acum, nu-i aşa, Eric?

— Ai dreptate, însă pe mine mă încearcă unele remuşcări. Îţi dai seama că ne-am jucat cu nervii unui om în esenţă nevinovat?

— Nevinovat pe dracu'! nu se putu abţine Jane. Ai uitat cum s-a purtat cu noi? În plus, dacă nu lăsa pe nimeni să ia legătura cu Jerry, doi oameni ar fi fost încă în viaţă.

— Doi traficanţi, vrei să spui!

— Doi traficanţi, e adevărat, da' totuşi oameni...

Fără ca detectivii să prindă de veste, căpitanul asistase la întreaga lor bucurie, abţinându-se să intervină. Aşa se face că înţelese succesul înregistrat de subordonaţii lui şi le ceru lămuriri suplimentare.

— În concluzie?...

— Jerry Thompson va colabora cu noi în totalitate, iar directorul este martor că două dintre angajatele lui Astor Molland i-au dictat deţinutului lista pe care ne-a băgat-o pe gât, vorbi Eric.

— Şi ce înţelegeţi prin colaborarea puşcăriaşului? vru să ştie şeful.

— Ne va spune unde a ascuns restul de 99,5 kilograme de cocaină pură care n-a fost descoperit de poliţie cu ocazia arestării şi a procesului lui şi ne va mai întocmi o listă cu

traficanţi — de astă dată reală —, în frunte cu Astor Molland. Nu de alta, însă ar fi păcat ca frăţiorul mafiotului să se bucure de unul singur de „concediul" acordat de statul California, în vreme ce el se confruntă cu tot felul de probleme în libertate...

— Până aici sună bine, aprecie West, dar despre asasinii care au vrut să vă facă îngeraşi ce ştiţi?

— Nimic, deocamdată, răspunse Jane. Însă, cu siguranţă, vom şti mai multe după ce îl umflăm pe Astor. După câteva secunde de gândire, căpitanul îşi exprimă reţinerea privind încătuşarea patronului localului „Sam's Hof Brau":

— În sensul acesta, eu cred că trebuie să mai reflectăm. Nu vă pripiţi, fiindcă ar fi păcat ca totul să se năruie înainte de a începe cu adevărat.

Detectivii rămaseră pe gânduri după această ultimă frază a *boss*-ului, cu toate că niciunul nu era dispus să-i dea dreptate lui West.

Totuşi, bătrânul lup ştia el ce ştia...

CAPITOLUL 12

— *Hello, boss!* Am îndeplinit misiunea pe care ne-aţi ordonat-o, rosti Gregory Coogan în microfonul telemobilului.

— Ceva complicaţii? îl întrebă Astor Molland.

— Absolut niciuna. Totul a decurs cât se poate de normal şi în linişte.

— Bine, ne vedem diseară la local! Aduceţi şi fetele cu voi, căci mi s-a făcut dor de ele!

— Am înţeles, şefu'! Pe diseară!

— Ce-a zis? îl întrebă Alfred Gassman curios.

— Nimic. Părea destul de mulţumit. Ne aşteptă diseară la bar.

— Şi, până atunci, ce dracu' facem? Le-o mai tragem de câteva ori târfelor?

— Eu nu cred că ar fi o idee prea bună, Al. Patronul a zis să le luăm cu noi, că i s-a făcut dor de ele. Poate vrea să le-o tragă şi, în acest caz, ar fi păcat să i le ducem obosite.

— Ai dreptate! N-are niciun rost să ne punem rău cu *boss*-ul pentru două fufe. Mai ales că trebuie să ne dea şi nişte verzişori, nu-i aşa?

Coogan nu se mai obosi să-i răspundă partenerului său, rezumându-se doar la a-l aproba printr-o mişcare a capului.

— Greg, eu m-aş duce să beau o cafea. Vii şi tu?

— N-am chef. O să mă întind puţin. Mă simt cam obosit.

— OK, cum vrei tu. Mă întorc în maximum o oră.

Coogan se întinse în pat pe spate, cu mâinile sub cap. Fără să vrea, începu să se gândească la ceea ce le va face Astor diseară celor două fete ale lui.

Cu un sex oral nu le voi obosi prea tare! îşi spuse el în gând, iar peste puţin timp simţi cum se excită şi le strigă pe Betty şi Gina:

— Hei, frumoaselor, ia veniţi puţin aici!

Cele două îşi făcură îndată apariţia, având frica întipărită pe feţe. Oare ce le mai aştepta? se întreba fiecare dintre ele.

— Suiţi-vă şi voi în pat! le ceru bărbatul. Ia să văd cum ştiţi să vă iubiţi! Asta mă excită foarte mult, le asigură el, de parcă fetele s-ar fi temut că era impotent.

Betty îşi scoase bluza, rămânând numai în sutien, îşi îmbrăţişă partenera, după care începu s-o dezbrace. Când aceasta din urmă rămase în pielea goală de la talie în sus, amândouă prinseră a-şi alinta sfârcurile cu limba, spre satisfacţia banditului, care îşi scosese şi el monstruosul membru afară.

Privind la organul lui ce îşi modifica dimensiunile de la o secundă la alta, fetele începură să se îngrozească cu gândul la ceea ce le aştepta.

Coogan îşi masa mădularul alene cu o mână, iar cu cealaltă o mângâia pe Gina pe spatele gol. Atingerea ei îl încânta în mod deosebit, dar nici Betty nu era de lepădat, aşa că o

mângâie şi pe ea, desfăcându-i până la urmă sutienul. Prostituata îl dezbrăcă docilă şi aşteptă să vadă ce mai dorea bestia care se afla alături de ele în pat.

— Veniţi mai aproape! le ceru bărbatul. Una pe o parte, una pe cealaltă.

Fetele se executară fără să crâcnească, iar el le prinse pe amândouă de ceafă, aplecându-le spre sexul său, aflat în stare de erecţie.

Poate scăpăm doar cu o felaţie! îndrăzni Gina să spere în gând şi se apucă foarte conştiincioasă de treabă. Acelaşi lucru făcu şi Betty.

În acest timp, Coogan le ajută să se dezbrace de tot, pentru a le putea mângâia fesele bine formate.

Simţind, totuşi, că erau destul de crispate, le dădu asigurarea de care ele aveau atâta nevoie:

— Nu vă speriaţi, că azi mă mulţumesc doar cu o felaţie în duo! Diseară vom merge la Astor şi voi ne veţi însoţi. Cred că vrea şi el să vi-o tragă, iar din această pricină m-am gândit să vă menajez. Ar fi păcat să fiţi prea obosite şi să nu vă puteţi cinsti binefăcătorul cum se cuvine, nu-i aşa? adăugă el, izbucnind în râs de unul singur.

— Da, domnule, cum spuneţi dumneavoastră! îl aprobă Gina, care încă resimţea durerile provocate de monstrul ce acum se afla ţeapăn în faţa ochilor ei.

Betty îl adulmeca cu limba, de sus până jos, iar partenera ei se postase undeva între picioarele lui, lingând boaşele ca de taur ale lui Coogan. La un moment dat, îl privi pe bărbat şi constată că era foarte roşu la faţă. De asemenea, organul lui se învineţise de excitare şi pulsa la intervale regulate.

Nu mai are mult, bestia! îşi zise Betty, cuprinzându-l cu buzele şi începând să execute rapid mişcări oscilatorii în sus şi în jos. Când simţi că maxilarele îi înţepeniseră din cauza efortului depus, abandonă monstruosul sex şi începu să-şi sărute prietena pe corp, lăsându-i acesteia să înţeleagă că era rândul ei la „aparat".

Gina nu protestă nici măcar printr-un mic gest, primindu-l pe bandit fără mofturi. Şi pentru ea era destul de clar că bărbatul nu va mai rezista mult timp.

— Aşa, frumoaso! Ia-o toată! se auzi vocea lui, deformată din pricina încordării.

Apoi o prinse de ceafă, împingând-o cât mai adânc în el, şi îi ordonă lui Betty:

— Dă-mi sânii ca să ţi-i mănânc!

Fata se postă deasupra lui şi Coogan începu s-o muşte de sfârcuri, cuprins de o mare desfătare. Apăsările lui în ceafa Ginei deveneau din ce în ce mai hotărâte. De asemenea, zvâcnea tot mai puternic din şolduri, de parcă ar fi făcut sex cu cavitatea bucală a fetei, şi nu doar o simplă felaţie.

Prostituata simţea cum se îneca din pricina apăsărilor lui şi îi venea greaţă la fiecare două secunde. Dar icnetele pe care ea le scotea îl excitau şi mai tare pe bandit. Cât despre şansa de a o înghiţi mai puţin, nici nu încăpea vorbă. Coogan era prea hotărât şi prea excitat pentru a înţelege că fata risca să se sufoce în curând.

Din nefericire pentru ea, nici Betty n-o ducea mai bine. Sfârcurile o dureau din cauza muşcăturilor lui nedelicate, însă nu îndrăznea să zică nici pâs. La rândul ei, îl mângâia pe piept, iar în cele din urmă îl ciupi de sfârcuri, în speranţa că asta îi va mai potoli aplombul şi o va muşca mai uşor.

— Acum vreau sa vă văd pe amândouă între picioarele mele! le ceru el imperativ.

Prostituatele începură să-l lingă simultan, reuşind în cele din urmă să-l vadă dând ochii peste cap şi ejaculând la întâmplare. Scăpaseră de supliciu, iar acesta era un motiv de mare bucurie pentru ele.

Ce mai contează că ne-a murdărit cu sămânţa lui! îşi zise Betty. *Bine că s-a terminat! O să facem un duş împreună şi o să ne spălăm una pe cealaltă.*

Iar sub duş, cine ştie?... Poate vom găsi puţin timp şi pentru noi...

ଔ

— Domnule căpitan, avem nevoie de un mandat pentru scoaterea lui Thompson din puşcărie, îl acostă Eric pe West, când acesta din urmă îşi părăsi bârlogul pentru a vedea ce mai făceau subordonaţii săi.

— Bine, voi vorbi cu directorul departamentului, însă aveţi grijă de el ca de ochii din cap. Nu te duci numai cu detectiv Héron. Îl iei şi pe locotenentul Frederiks cu tine.

— Vă e frică să nu ne scape?

— Nu. Să nu fie împuşcat. Crezi că această variantă nu e posibilă?

— Şi da, şi nu. Da, pentru că Astor Molland e clar că vrea să scape de el. Nu, fiindcă are nevoie de cocaina pură pe care Thompson a ascuns-o pentru a avea garanţia că va ieşi teafăr din puşcărie.

— Ai dreptate! Dar prudenţa n-are la ce să ne strice, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles! îi dădu detectivul dreptate.

Lui Eric îi cam pierise cheful de glume în ultima vreme, aşa că nu-şi mai tachină superiorul.

Până când va obţine boss-ul aprobarea de la directorul Larry Tillman — îşi zise el — *n-ar fi rău să-i fac o vizită de curtoazie lui Butch. Oricum, plimbărica împreună cu Jerry va avea loc abia mâine dimineaţă.*

Aşa că îi lăsă un bilet lui Jane în legătura cu noua lor misiune şi coborî spre Laboratorul Criminalistic, pentru a-şi mai omorî timpul.

ଔ

— Te salut, prietene! făcu Black pe jovialul, prevenindu-l de departe pe „Specialist" în legătură cu prezenţa lui.

— Bine faci! Dacă ai venit să miroşi ceva cadavre proaspete sau să inspectezi intestine intrate în putrefacţie, te anunţ că nu ţi-ai ales momentul potrivit.

— Nu fi sadic, colega! Am venit cu gânduri de pace, ce naiba!...

— În acest caz, ar fi mai bine să pleci înainte de a declanşa vreun război cu lipsa ta de tact recunoscută!

— Eşti nedrept cu mine!

— Atunci spune-mi cinstit de ce ai venit şi poate că îmi deschid din nou ambasada pe strada ta!

— Ştii, Butch, habar n-am cum să continui ancheta asta pentru a da de cei doi asasini plătiţi care au vrut să ne arunce în bezna lui Thanatos. Mâine pun mâna pe 99,5 kilograme de cocaină pură şi, cu puţin noroc, îl pot înfunda pe Astor Molland pentru câţiva ani. Dar de ucigaşi tot n-am cum să dau, atâta vreme cât mafiotul nu va fi dispus să recunoască.

— Şi nu va fi în veci, cred că-ţi dai seama!

— Aşa e, Butch! De-aia am venit să stau de vorbă cu tine. Poate că îmi dai vreun sfat util.

— Ştiam eu că ai un scop bine definit, dacă ai catadicsit să cobori în catacombele peste care guvernez!

— Nu fi răutăcios! Acum chiar că mă aflu într-o situaţie foarte delicată.

— Poate că aşa e, însă, sincer să fiu, nu văd cu ce te-aş putea ajuta, admiţând că aş face asta, văzându-te cum mă implori în genunchi...

— De exemplu, ai putea să-mi vorbeşti mai pe larg despre urmele găsite pe cadavrele celor doi traficanţi. Poate că, după modul de operare, îmi amintesc ceva interesant.

— Nu cred că vei reuşi. Ştii doar că eu mă ocup şi cu studiul comparat al asasinatelor şi al deceselor dubioase din ultimii zece ani. Dacă exista vreo asemănare, o descopeream până acum.

În acel moment sună mobilul lui Eric.

— Unde eşti? îl întrebă Jane Héron. N-am lipsit nici măcar o jumătate de oră, iar tu ai şi dispărut din birou, după cum m-a informat febleţea ta, Melanie.

— N-am plecat prea departe. Sunt la subsol cu Butch. Mi-a promis că îmi va mai povesti câte ceva despre modul în care au fost omorâţi cei doi traficanţi.

— Minte! ţipă „Specialistul" ca să fie auzit de poliţistă. Nu i-am promis nimic!

— Ha, ha, ha! râse Jane. L-am auzit. E dat dracului doctorul ăsta, nu-i aşa?

— Că bine zici!

— Dacă nu mai avem nicio treabă pe ziua de azi, eu aş pleca acasă. Te deranjează?

— Dacă ţi-ai găsit vreun amant de ultimă oră, nu.

— Iarăşi eşti imposibil... obsedatule! se arătă ea iritată. Numai la sex îţi stă mintea aia bolnavă!

— Lasă asta! Mâine dimineaţă mergem la puşcărie să-l luăm pe Jerry şi să punem mâna pe cocaina pe care a ascuns-o înainte de a fi arestat. Directorul Tillman ne face rost de un mandat.

— OK, atunci pe mâine la 07:30! E bine?

— Stai puţin, că n-am terminat! West a insistat să-l luăm şi pe Frederiks cu noi, pentru mai multă siguranţă. Îi dai tu un telefon ca să-l anunţi?

— Da. Altceva?

— Nimic, ne vedem mâine!

— Ştii că nu suport minciuna, nu? îl apostrofă legistul, deranjat de ceea ce spusese Eric partenerei lui.

— Dacă nu ştiam, n-aş fi minţit, îl tachină detectivul, dar când observă căutătura fioroasă a doctorului, îi adresă acestuia un surâs angelic. Sunt gata să te ascult cu cea mai mare atenţie şi nu trebuie să-mi mai aminteşti că nu-ţi place să fii întrerupt. Ştiu asta!

— Bine. Atunci ascultă-mă! Să discutăm mai întâi despre victima David Standing, al cărei gât a fost tăiat cu un cuţit foarte bine ascuţit. De unde ştiu că arma era bine ascuţită? După urma foarte netedă a marginilor plăgii, care este mai mult lungă decât adâncă, la fel ca în marea majoritate a cazurilor de acest gen. Sfârşitul letal al celui căruia i-a fost secţionată carotida a intervenit după două-trei minute, dar cu siguranţă că omul a leşinat înainte să moară, din cauza pierderii masive de sânge. Negrul a pierdut circa doi-trei litri de sânge înainte sau concomitent cu decesul său şi s-a asfixiat, din cauza pătrunderii sângelui în căile respiratorii. Mi-am dat seama de asta datorită următoarelor semne: pielea era foarte palidă, la fel ca şi mucoasele, iar cavităţile cordului erau golite de sânge, aidoma venelor, ce nu sunt vizibile cu ochiul liber. Crima a fost executată, aşa cum v-am spus tuturor, de cineva aflat în spatele victimei, iar aceasta nu era culcată, după cum indică locul în care s-a scurs sângele, adică pe piept. Ai înţeles ceva până aici?

— Totul! răspunse Eric cu sinceritate. Continuă!

— Acum îţi voi vorbi despre moartea lui Alan Crocker. Focul a fost executat de la câţiva milimetri distanţă, dintr-un unghi de aproximativ 90 de grade, la ieşire lăsând urme în formă de cruce. Majoritatea granulelor de pulbere nearsă a traversat orificiul, la fel ca gazele şi fumul. După poziţia în care a fost găsit cadavrul, e clar că victima se afla în picioare în momentul când a fost suprimată.

— Deci, se exclude posibilitatea ca fata care îl „lucra" să fie criminala.

— Exact. Nu avea cum să stea în genunchi sau pe vine pentru a-şi face treaba şi, în acelaşi timp, să se întindă şi să-i pună victimei pistolul la tâmplă. Başca faptul că acel Colt Government nu e nici pe departe o armă pentru femei. Este clar că ea n-a fost decât complice la săvârşirea omorului. În rest, nu ştiu ce ţi-aş mai putea spune.

— Mă mulţumesc cu atât, Butch. N-am aflat eu noutăţi, însă lucrurile îmi sunt acum mai clare în minte. În concluzie, trebuie să caut femeia!

— Mă mir că mi-ai putut înţelege explicaţiile! Dacă nu mai ai treabă cu mine...

CAPITOLUL 13

Ce risc îmi asum dacă dau o raită în barul lui Astor? se întrebă Eric când seara se lăsase deja peste Los Angeles. În situaţia în care acesta ar atenta la viaţa mea în propriul său bârlog, s-ar expune unor riscuri inutile. Ba mai mult, cred că a renunţat, deocamdată, să asiste la funeraliile mele şi ale lui Jane, din moment ce nimeni nu ne-a mai deranjat în ultimele zile. Probabil că ordinea priorităţilor lui s-a schimbat, iar uciderea noastră a trecut pe un plan secundar. Am să-i dau un telefon căpitanului pentru a-i aduce la cunoştinţă ce am de gând să fac, iar dacă nu ies teafăr de acolo într-o oră, poate interveni cu operativitate, demolând totul şi arestându-l pe Astor. Bun plan! se încurajă polițistul, deşi nu era foarte convins de asta.

ଔ

— S-a întunecat, Greg. Putem merge la bar.

— Da? Ia vezi ce fac alea dincolo!

După un minut, Alfred Gassman îl informă:

— Se dichisesc de plecare. Ai zis să nu ne mai atingem de ele pentru moment, nu-i aşa?

— Uitaseși?

— Nu, dar voiam să fiu sigur că nu te-ai răzgândit.

— Acuma eşti. Cheamă-le şi să mergem!

Peste 30 de minute, cele două cupluri îşi făceau apariţia în localul „Sam's Hof Brau" al lui Astor Molland. Barul era pe jumătate gol, dar asta nu-l deranja defel pe patron. Doar nu din vânzarea băuturilor aştepta el să se îmbogăţească. Traficul cu stupefiante era afacerea bănoasă care-i asigura un trai de milionar.

— Benson, spune-i şefului că am ajuns! i se adresă Coogan unui locotenent al patronului pe un ton autoritar.

Peste câteva minute, *boss*-ul îşi făcu apariţia tot numai un zâmbet.

— Mă bucur să vă revăd! îi salută Astor pe toţi patru cu sinceritate. Cum v-aţi descurcat?

— Destul de bine, dacă avem în vedere faptul că abia ne-am cunoscut, răspunse Gassman.

— Fetelor, staţi puţin la bar până vorbesc ceva cu băieţii şi pe urmă ne întâlnim numai noi trei, bine?

— Da, şefu', răspunseră Betty şi Gina în cor.

Ajunşi în spaţiosul său birou, patronul înmână fiecăruia dintre ei câte un plic, felicitându-i în acelaşi timp.

— Dacă stau bine şi mă gândesc, acum nu-mi mai pare rău că aţi ratat împuşcarea detectivilor.

Cred că situaţia ar fi fost mult mai complicată dacă întreg Departamentul Poliţiei Los Angeles ar fi fost pe urmele noastre. Fetele mele au participat şi ele la execuţii?

— Da.

— Şi cum s-au comportat?

— Bine, până la un anumit punct. Adică până în clipa în care i-am trimis pe ăia în cer. Atunci au început să fie isterice şi abia le-am putut stăpâni.

— Este de înţeles reacţia lor. N-au mai participat până acum la asemenea operaţiuni şi nu sunt obişnuite. Trebuie să fiţi îngăduitori!

— Dar noi nu ne-am plâns de ele, şefu'. V-am spus exact cum au decurs lucrurile.

— În regulă! Acum aş vrea să mă distrez şi eu puţin, dacă nu sunteţi geloşi, glumi Astor. Vreţi să le spuneţi voi să urce? Până termin, beţi ceva la bar. Fac cinste!

Coogan şi Gassman coborâră în local şi le expediară pe fete la patron. Apoi se aşezară la o masă mai retrasă, dar destul de aproape de intrare, şi cerură whisky Jim Beam cu gheaţă. Cum nu mai aveau nimic de lucru în acea zi, puteau risca să se îmbete pe banii şefului.

— Ce mai fac fetele mele favorite? le întrebă Astor, apropiindu-se de ele. Cum Gina se afla cu un pas înaintea prietenei sale, bărbatul mângâie părul acesteia, după care mâna lui coborî spre gâtul ei, pentru ca apoi să se oprească pe un sân.

— Destul de bine, şefu', gânguri fata, trăgându-şi umerii în spate şi oferindu-şi întregul piept. Dar dumneavoastră?

— Uite, mi s-a făcut dor de voi! Ce-ar fi să ne distrăm puţin?

— Cu plăcere, *boss*! răspunseră amândouă, împingându-l spre confortabila canapea în formă de „L" ce ocupa un colţ întreg al încăperii.

Se aşezară în tăcere, iar mâinile lor experte începură să-l mângâie pe bărbatul care începea să se simtă din ce în ce mai bine.

— Aveţi vreo preferinţă anume?

— Da, m-am gândit că mi-ar plăcea să vă violez în seara asta. Ce ziceţi?

— Excelent! aprecie Betty, prefăcându-se încântată de această idee.

— OK! Din acest moment şi până când ne terminăm treaba îmi puteţi spune pe nume şi vă dau voie, ba chiar vă rog, să-mi vorbiţi murdar. S-a făcut? întrebă el, insinuându-şi o mână sub tricoul Ginei.

— Ia mâna de pe mine, măgarule! izbucni aceasta, intrând imediat în rolul ce-i fusese atribuit. Nu te-am crezut atât de nesimţit!

Astor scoase mâna din pieptul ei, dar nu pentru a o abandona, ci pentru a i-o vârî sub minuscula fustă pe care o purta. Simţi pântecele fetei cum începea să se onduleze sub palma lui, iar acest lucru îl umplu de încântare.

— Ţi-am spus să iei mâna de pe mine! Ce, vrei să mă violezi? aproape că strigă Gina, dar în acelaşi timp îl descheie, ca din întâmplare, la şliţ.

El îşi dădu pantalonii jos, apoi chiloţii şi îşi desfăcu nasturii cămăşii.

La vederea sexului lui, cu toate că îi cunoşteau fiecare venă, fetele respirară uşurate. Amintirea groaznicului membru al lui Gregory Coogan le era încă prea proaspătă în minte. Cât despre urmele lăsate pe trupurile lor de incursiunile sexuale ale acestuia, mai bine nu-şi aminteau deloc...

Astor trase în jos chiloţii Ginei, îi introduse două degete în sex, după care o prinse cu mâna liberă de ceafă, îndreptând-o spre mădularul său semierect.

— Nu mă obliga să fac asta, scârbă! N-am făcut-o în viaţa mea! protestă fata, dar deschise gura mare şi se năpusti pofticioasă asupra prăzii.

Cu mişcări bine studiate de felină, Betty se dezbrăcase de una singură, iar când rămase goală-goluţă îşi justifică pornirea:

— E atât de cald aici!...

— Ia vino ii tu mai aproape, îi ceru Astor.

Şi cum o văzu că făcea pe mironosiţa, codindu-se, adăugă:

— Vino, că nu-ţi fac nimic!

Ea se apropie şi îşi prezentă sânii pentru inspecţie în faţa gurii lui.

Acest gest fu suficient pentru patron, care nu mai aşteptă altă invitaţie, repezindu-se cu dinţii în ei şi muşcându-i destul de delicat în comparaţie cu elanul pe care şi-l luase. În vreme ce capul Ginei se mişca ritmic în sus şi în jos, Astor o pătrunse pe Betty cu un deget, alintându-i sexul pentru a-l trezi la viaţă.

— Nesimţitule, ia mâna de acolo, nu ţi-e ruşine! protestă fata palid, împingându-se însă din ce în ce mai mult în mâna şi în gura lui.

Jocul începuse s-o pasioneze din ce în ce mai mult pe Betty, deşi nu interpreta acest rol pentru prima oară în viaţă. Dădu ochii peste cap ca o somnambulă şi, cu gura întredeschisă, o îndepărtă pe Gina pentru a-i lua locul. Astor o îndrumă pe aceasta din urmă să se urce cu genunchii pe canapea, cu faţa la spătar, şi se ridică încet în picioare. Betty îi însoţi mişcările, fără să dea drumul organului, şi bărbatul o lăsă să se mai distreze puţin, mângâind crupa tânără a Ginei şi sânii ei provocatori.

El îi inspectă intimitatea, iar ea se răsti:

— Dacă mă violezi, te voi reclama la poliţie! Să nu faci asta!

Semnalul fu receptat de Astor exact aşa cum trebuia. Îşi recuperă mădularul şi, dintr-o singură mişcare, penetră sexul din faţa lui, ce i se oferea fără falsă pudoare.

— Ah, ticălosule! De ce-mi faci asta? scânci Gina, începând să se unduiască şi să-şi apese pubisul cu o mână.

Mişcările lui erau bine controlate şi se vedea că n-o întâlnea pe fată pentru întâia oară în viaţă.

Simţindu-se frustrată, Betty se lăsă pe covor, postându-se cu capul sub organele sexuale ale celor doi, aflate în plină acţiune.

— Ce-i faci prietenei mele, bestie! zise ea pe un ton care nu semăna deloc a reproş şi începu să-l înţepe cu două unghii sub scrot, provocându-i o mare plăcere.

Din acest motiv, mişcările individului deveniră mai rapide şi mai profunde, iar Gina începu să ţipe uşurel:

— Oh, jigodie, mai încet, că mă doare!

Rezultatul rugăminţii ei fu exact opusul celui scontat. Astor amplifică forţa loviturilor, concomitent cu masarea mai fermă a sânilor. La un moment dat, fata mimă orgasmul, iar Betty îşi părăsi postul de observaţie, adoptând o poziţie asemănătoare cu a colegei ei.

— Stai, păpuşă, că acum îţi vine rândul şi ţie! vorbi bărbatul, încântat de spectacolul la care participa în calitate de june-prim.

— Să nu îndrăzneşti să mi-o tragi şi mie, căci am să te ucid! răspunse fata rămasă în aşteptare, dar îşi mişcă şoldurile lasciv, trăgând cu ambele mâini de propriile fese pentru a şi le depărta.

Cum Gina devenise din ce în ce mai moale, chipurile în urma orgasmului trăit, Astor îi abandonă sexul şi se repezi la Betty, care atât aştepta. Mult mai grăbită decât partenera ei, aceasta impuse de la început un ritm drăcesc, dezlănţuindu-se aproape isteric şi rostind ameninţări la adresa lui:

— Am să te distrug dacă mă violezi, mitocanule! Ai să vezi ce-ai să păţeşti de la mine! Am să-ţi scot ochii! Vei regreta clipa în care m-ai penetrat, scârbă ce eşti!

Lui îi plăceau din ce în ce mai mult frazele pe care le auzea, închipuindu-şi că, deşi protesta vehement împotriva violului, Betty nu se mai sătura de agresivitatea cu care era posedată.

Gina, postată în spatele lui, îi masa ceafa şi umerii, împungându-l din când în când cu sfârcurile ei întărite. Momentul mult aşteptat nu avea să mai întârzie mult.

— Dă-mi drumul, ţipă Betty, împingându-se şi mai tare înapoi. Nu mai pot suporta!

Astor deveni atât de rapid, încât abia mai putea respira, iar în cele din urmă explodă cu o mare satisfacţie, gemând de plăcere, cu maxilarele încleştate, în sfârşit, renunţă să mai împingă, unduindu-se o dată cu Betty, dar şi cu Gina, care i se lipise de spate şi îl săruta pe gât. Apoi se extrase cu blândeţe din sexul fetei şi îşi dădu drumul să cadă pe canapea.

— Vedeţi că sunt nişte prosoape în al treilea sertar al biroului! le zise el, încercând să-şi recapete suflul.

Orice s-ar spune — gândiră fetele la unison — *şefu' este un domn, nu o brută precum asasinii cu care suntem obligate să lucrăm împotriva voinţei noastre!*

După ce fu curăţat, bărbatul se îmbrăcă şi le oferi angajatelor lui câte un plic.

—Aveţi aici câte un supliment pentru eforturile pe care le-aţi depus în interesul meu. Mă refer în special la faptul că v-aţi comportat cum se cuvine, ca „soţii" ale lui Coogan şi Gassman.

— Mulţumim, domnule! răspunse Gina pentru amândouă. Dar ce avem de făcut în continuare? Trebuie să ne întoarcem cu ei?

— De ce îmi pui această întrebare?

— Fiindcă eu cel puţin n-aş fi prea încântată să mai trec prin ce-am trecut. Desigur, dacă dumneavoastră consideraţi că acest lucru este posibil, adăugă ea îngrijorată ca nu cumva patronul să se supere.

— Deocamdată, va trebui să continuaţi piesa în care aţi fost distribuite. Dar n-am să uit obiecţiile tale, Gina!

Fata îşi lăsă ochii în pământ, neştiind ce să creadă. Ultimele vorbe ale lui Astor puteau însemna orice. Ori o ameninţare, ori o promisiune.

CAPITOLUL 14

Detectivul Eric Black intră în barul „Sam's Hof Brau" de parcă ar fi fost un obişnuit al localului. Se cocoţă pe un scaun înalt de la bar şi ceru un Ballantine's sec, după care îşi aprinse un Camel fără filtru.

În clipa în care îl zăriră, cei doi asasini se ridicară de la masă şi ieşiră în stradă.

— Crezi că scârba asta de copoi a venit să ne înhaţe?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Alfred Gassman.

— Hai să intrăm pe uşa din spate şi să-l anunţăm pe Astor! Eu am impresia că după el a venit, nu după noi. N-avea de unde să bănuiască unde ne aflăm.

După mai puţin de zece minute, timp în care ocoliră clădirea, cei doi îl anunţau pe Benson, care păzea accesul la patron:

— Spune-i *boss*-ului că vrem să-l vedem urgent.

— Îmi pare rău, însă acum nu-l pot deranja. E cu fetele voastre, înţelegeţi?

— Şi tu înţelegi că în local a intrat un copoi de la „Cazuri Speciale", sau trebuie să-ţi dăm în scris?

— Atunci, aşteptaţi aici! Am să-l anunţ, zise malacul, pus în dificultate.

Aproape imediat, bodyguardul le făcu semn să intre şi Astor îi întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

— Eric Black, detectivul pe care trebuia să-l lichidăm, se află la bar, zise Coogan. Nu cred că a venit să se distreze.

— Şi de ce v-aţi speriat aşa? Ce, vă cunoaşte?

— N-ar fi exclus. Greg s-a ciocnit de el în urmă cu ceva timp, când se afla în Los Angeles pentru o anchetă.

— De ce nu mi-aţi spus asta până acum?

— Nu mi s-a părut foarte important, şefu', încercă Coogan să-l tempereze.

— Dacă ai uitat cumva, îţi reamintesc că nu te plătesc pentru a gândi, ci pentru a executa ordinele pe care ţi le dau. Acum, gata cu vorbăria! Fetelor, coborâţi la bar şi vedeţi cum puteţi să-i intraţi pe sub piele. Nu-i refuzaţi absolut nimic dacă pofteşte la voi, ne-am înţeles?

În loc de răspuns, ele dădură din cap şi părăsiră încăperea, mișcându-și fesele provocator.

— Şi noi ce facem?

— V-a văzut urcând la mine?

— Nu, am ieşit prin faţă şi am ocolit strada. În mod cert nu ne-a observat.

— Atunci plecaţi direct la motel. Fetele rămân astăzi la dispoziţia mea. Cât timp mai puteţi rămâne în Los Angeles?

— Vreo trei, maximum patru zile.

— Perfect. Până atunci voi lua o decizie definitivă.

— Bună seara, domnule! i se adresă Betty lui Eric, cu o privire care-l mânca din ochi. Sunteţi pentru prima oară la noi, dacă nu mă-nşel.

— E adevărat. N-am mai fost aici până acum.

— În acest caz, primul pahar e gratuit pentru dumneavoastră. Charles, îl treci în contul patronului, îi zise ea barmanului, iar acesta aprobă din cap fără un cuvânt.

— Vă place ambianţa, domnule...?

— ... Black este numele meu. Da, destul de mult. E nostim aici.

— Cred că nici noi nu vă displăcem, râse Gina, încercând să facă o glumă, care însă nu prea îi reuşise.

— Răspunsul meu nu poate fi decât afirmativ, domnişoară!

— Atunci vă stăm la dispoziţie, domnule, îl provocă Betty.

— Poate altădată, mai apucă Eric să spună înainte de apariţia patronului.

— Am plăcerea să vă salut, detectiv Black! îi zise acesta, făcând pe amfitrionul.

— Şi eu la fel, domnule Astor Molland, răspunse poliţistul, plăcut surprins că interlocutorul său nu încerca să se ascundă după degete. Deşi stăm de vorbă pentru prima oară, nu s-ar spune că nu ne cunoaştem, nu-i aşa?

— Întocmai. Şi, cu această ocazie, vreau să vă comunic ceva înainte de a ne continua discuţia. Să ştiţi că nu vă port niciun fel de ranchiună — dumneavoastră şi partenerei dumneavoastră — pentru faptul că l-aţi băgat la zdup pe fratele meu. V-aţi făcut datoria, iar el a greşit, asta e clar.

Aster n-a mai precizat în ce moment a greşit fratele său: atunci când s-a deconspirat şi a fost prins ori atunci când s-a apucat de afaceri ilegale, ocupându-se cu droguri şi dopând sportivele pentru a obţine performanţe în mod artificial.

— Asta nu poate decât să ne bucure, domnule Astor! Pot să vă spun aşa?

— Fireşte!

— Mă bucur că nu ne purtaţi ranchiună. Dacă eram afacerist în loc de copoi, poate că relaţiile dintre noi ar fi fost mult mai bune, dar aşa...

— Aici vă contrazic, asigurându-vă că şi în aceste condiţii ne putem înţelege perfect.

— Asta rămâne de văzut.

— Aşa e. În orice caz, eu vă urez distracţie plăcută în continuare în compania acestor două superbe fete.

— Mulţumesc! Domnişoarelor, n-aţi vrea să ne mutăm la o masă?

— Cum să nu, dar v-am ruga să ne spuneţi pe nume! Eu sunt Betty, iar ea e Gina.

— Încântat! Îmi puteţi spune Eric.

Se aflau la al patrulea pahar şi detectivul îşi dădu seama că ele nu consumau alcool, altfel s-ar fi ameţit cât de cât. Discuţia continua în aceeaşi notă lipsită de culoare, cu singura

excepţie că fetele deveniseră mult mai familiare cu el şi îi făceau avansuri fără prejudecăţi, cărora bărbatul abia le mai putea rezista.

— Fetelor, mi-e teamă că acum trebuie să ne despărţim.

— Nu se poate! Atât de devreme?

— Pentru mine este... atât de târziu! Poate ne vedem mâine seară, ce ziceţi?

— Că ne-am bucura, ce altceva am putea zice?!

— OK, atunci pe mâine, dacă va fi posibil!

Şi cum Eric nu se ridică de la masă, Betty şi Gina înţeleseră că era cazul ca ele să-şi ia tălpăşiţa. Ceea ce şi făcură, aruncându-i bezele din mers.

Când se îndepărtară suficient; poliţistul scoase două pungi de plastic, cât mai prudent posibil, şi introduse în ele paharele folosite de prostituate. Numerotă pungile, apoi le ascunse în buzunarele hainei, plăti 60 dolari barmanului şi îşi văzu de drum.

A doua zi de dimineaţă, la ora stabilită, Jane Héron îşi făcea apariţia la sediul Diviziei „Cazuri Speciale", enervându-se când constată că Eric lipsea. Acesta îşi făcu apariţia abia după un sfert de oră, murdar pe mâini şi înjurând de mama focului.

— Ce e cu tine în halul ăsta? îl întrebă partenera sa, renunţând să-l mai apostrofeze pentru întârziere. Ai avut până de cauciuc?

— Nu, de motor. Mi s-au înfundat jiglerele de la carburator. Mergeam câţiva metri şi, când să accelerez şi eu mai bine, Fordul făcea „hâc" şi se oprea. Dar acum am rezolvat problema. Butch a venit?

— Nu ştiu. Eu nu l-am văzut. Vrei o cafea?

— Da. Poate-i dai un telefon până când mă spăl şi eu puţin.

Jane nu trebui să mai telefoneze, fiindcă imediat ce umplu două pahare de plastic îl şi zări pe „Specialist", care o salută din mers:

— Bună dimineaţa, tinereţe! Ai dormit aici?

— Nici pomeneală. Partenerul meu m-a convocat pentru ora 07:30 şi n-am vrut să-l dezamăgesc. Tocmai întreba de tine.

— Spune-i că mă găseşte în Laboratorul Criminalistic, dar să vină cu cafeaua lui, pentru că eu pregătesc o singură porţie.

Spălat şi curăţat, Eric părea ceva mai calm decât era când venise. Bău din paharul ce-i fusese repartizat, după care se aşeză relaxat la birou.

— Ai aflat ceva de Butch?

— A venit. Te aşteaptă jos. A zis să-ţi iei cafeaua cu tine, căci astăzi îşi face numai pentru el.

— Al naibii zgârcit! reacţionă detectivul la adresa legistului. Mergem?

— Eric, tu ai ceva noutăţi şi nu vrei să mi le spui!

— Mai aşteaptă puţin şi ai să afli. Nu vreau să spun de două ori acelaşi lucru.

Încă de la primul hol al subsolului îi întâmpină un miros delicios de cafea proaspătă. Amândoi îşi adulmecară propriile pahare de plastic, după care se strâmbară. Aroma provenea din biroul Dr. Harrison, nu mai încăpea nicio îndoială.

— Salut, Butch! Ce bine arăţi în această dimineaţă! îl complimentă Eric având un scop bine definit.

— Lasă vrăjelile, că nu ţine! Astăzi n-am făcut decât una. Ai picat tocmai în ziua în care fac economie.

— Dar nu de asta ziceam că arăţi bine..., minţi detectivul cu zâmbetul pe buze.

— Ştiu, amice! Mai bine spune-mi despre ce este vorba?

— Am adus două pahare din care au băut nişte fete foarte drăguţe. M-am gândit că, după urmele de salivă, le poţi stabili ADN-urile. Apoi poţi să-l compari pe fiecare dintre acestea cu cel depistat pe penisul lui Alan Crocker, tipul care a fost împuşcat în ţeastă. E posibil?

— Da, însă numai după ce-mi beau cafeaua.

— În regulă, atunci vom aştepta un semn de la tine în birou. OK?

— Dacă nu staţi pe capul meu, e perfect. Am să vă anunţ când termin!

Pe drumul de întoarcere, Jane îşi întrebă partenerul:

— Cum ai făcut rost, colega, de aceste probe? Să nu-mi spui că ţi-ai petrecut noaptea în compania celor două dive care l-au vizitat pe Jerry Thompson la puşcărie!

— De petrecut, am petrecut, însă nu toată noaptea, ci numai o oră. Ba am stat de vorbă şi cu Astor Molland, care mi-a făcut declaraţii de amor.

— Adică?

— Şi-a dat cuvântul de onoare că nu ne poartă ranchiună pentru că l-am înfundat pe frate-său.

— L-ai crezut?

— Aş! I-am făcut jocul ca să văd cum reacţionează. Mi le-a băgat pe gât pe cele două fete, care aveau instrucţiuni precise să se culce cu mine. Numai că eu le-am refuzat politicos, ca un om de caracter ce sunt.

— Nu se poate! Asta nu-mi vine să cred, după cum te ştiu eu de obsedat!

— Îţi jur că aşa s-au petrecut lucrurile. După ce fetele au plecat, am subtilizat paharele din care au băut şi m-am dus acasă să mă culc. Singur. Totuşi, vreau să îţi mărturisesc că m-am gândit la ceva interesant. Ce-ar fi să o iau pe una dintre ele, de preferat pe cea care s-a aflat cu Crocker în clipa când acesta s-a transformat în îngeraş, să fac dragoste cu ea şi pe urmă s-o determin să mărturisească adevărul? Îţi dai seama ce dosare frumuşele le-am întocmi lui Molland şi asasinilor, dacă am avea un asemenea martor?

— Scopul tău pare cât se poate de nobil. Nu însă şi mijloacele pe care vrei să le foloseşti...

— N-am încotro, draga mea. Trebuie să mă sacrific în interesul anchetei, nu crezi?

— Nu cred nimic, dar sunt foarte curioasă să aflu ce-o să zică West de planul tău.

— Doar n-ai de gând să mă torni! Eu am avut încredere în tine şi ar fi păcat să mă dezamăgeşti, Jane...

— Bine, să văd cum te pot acoperi.

— Nicicum. Trebuie doar să mă laşi pe mine să-i vorbesc. Dar uite-l că vine! Să trăiţi, şefu'!

— Dacă aţi venit aşa de devreme, înseamnă că aveţi noutăţi. Daţi-i drumul!

— Eric i-a adus „Specialistului" două pahare cu urme de salivă pe ele, pentru a stabili ADN-ul fetelor care i-au secondat pe criminali în ziua asasinării celor doi traficanţi, zise Jane dintr-o suflare.

— Minunat! Ziua începe bine, după câte văd. Dar cum de te-ai întâlnit cu ele, Eric?

— I-am făcut o vizită de curtoazie lui Astor în localul său. El mi le-a băgat pe fete pe gât, neştiind ce aveam de gând.

— Nu te-a lichidat! Hm! Curios lucru...

— Am aceeaşi opinie, domnule căpitan, îl acompanie Jane Héron. Ba chiar mă gândeam dacă nu cumva acest detectiv este gorila periculosului mafiot. Prea bate la ochi...

Corky West nu reacţionă brutal la această remarcă, precum îi era obiceiul, ci plecă spre biroul său, spunându-le:

— Când aflaţi ceva de la Dr. Harrison, să-mi daţi şi mie de ştire!

— Mă mir că n-am reuşit să-i stricăm ziua de dimineaţă, zise Eric când fu convins că nu mai putea fi auzit.

— Şi eu, răspunse Jane. Dar nu mă poţi acuza că nu am încercat...

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când detectivii se plictiseau, uitându-se absenţi pe pereţi, când sună telefonul de pe biroul lui Jane.

— Alo!

— Eu sunt. Butch. Poţi veni dacă vrei. Ia-l şi pe nesuferitul ăla de coleg al tău, dacă e pe acolo.

— Într-un minut suntem la tine, spuse ea şi închise aparatul. Partenere, suntem aşteptaţi!

— A descoperit ceva important? o întrebă Eric, grăbindu-se spre subsol.

— Nu mi-a spus nimic. Doar ştii cum e Butch. Până nu te lasă să fierbi puţin în suc propriu, nu se simte bine.

Între timp ajunseră în laborator, unde-l găsiră pe legist cu ochii aţintiţi în monitorul performantului său computer.

— Ce veşti ai, prietene? îl întrebă Jane, aşezându-se pe un scaun alăturat.

— Am să vă spun îndată! răspunse el, după care tăcu pentru câteva minute.

— Zici sau scot pistolul? îi sări lui Eric ţandăra ca de fiecare dată.

— Zic! Ai răbdare! Uite cum stă treaba! Pe paharele pe care mi le-ai adus, am depistat, aşa cum m-ai prevenit, pete de salivă alb-gălbui spre gri. Examenul pe care l-am efectuat cu microscopul meu asistat de calculator mi-a relevat prezenţa celulelor epiteliale

pavimentoase, mucusul bucal şi cel faringian, celulele cilindrice cu cili vibratili ale căilor respiratorii şi alte câteva elemente asupra cărora nu mă voi mai opri. Apoi am pus în evidenţă antigenele hidrosolubile AB şi H ale salivei, care sunt determinate de gena secretoare existentă în lichidul salivar, adăugă Butch, apoi nu mai scoase nicio vorbă.

După alte două minute, detectivul îl aduse din nou, cu brutalitate, cu picioarele pe pământ:

— Doctore, pistolul!

— Da. Titrul mare — continuă el —, de l/1024, al antigenelor salivare mi-a permis determinarea stratusului secretor şi a grupelor sanguine ale celor ce au pus gura pe pahare. Pentru determinarea antigenelor din salivă am folosit metoda absorbţiei — şi, dacă mă mai întrerupi o dată, nu mai spun nimic! — punând în contact antiseruri adecvate, anti-A, anti-B şi fitaglutinina anti-H, cu saliva de pe corpurile delicte pe care mi le-ai adus. În mod normal, această metodă ar fi durat 24 de ore, însă eu am o soluţie rapidă şi îţi pot spune că din paharul nr. l a băut cineva cu grupa se sânge 01, iar din paharul nr. 2, cineva cu grupa de sânge AII. Apoi n-a mai fost nicio scofală să stabilesc cele două amprente genetice, adică ADN-urile care vă interesează. Mai exact, am aplicat metoda PCR (Polymrse Chain Reaction) de amplificare in vitro a secvenţelor ADN şi am tipizat fiecare subiect în parte.

— Bravo, doctore! Eşti genial! izbucni Jane care, la fel ca şi partenerul ei, nu înţelesese nimic din monologul „Specialistului". Şi?...

— ... Şi pot să vă spun că am continuat investigaţiile mele, comparând rezultatele obţinute cu urmele de salivă descoperite pe penisul cadavrului lui Alan Crocker.

— Şi?..., interveni de astă dată Eric.

— ... Şi urmele de salivă de pe paharul nr. 2. corespund cu exactitate cu cele de pe organul sexual al cadavrului autopsiat.

— Bravo, amice! uită Eric pe loc cât de mult îşi „ura" amicul. E vorba despre Betty. Betty Hamel.

CAPITOLUL 15

— Şefu', eu aş vrea să încerc s-o atrag pe Betty Hamel de partea noastră. E clar că fata e moartă de frică şi nu ne va refuza protecţia.

— Bine, dar este complice la o crimă. N-o putem scoate basma curată, chiar dacă ar compărea în faţa instanţei ca martoră. Ce procuror ne-ar putea ajuta în problema asta?

— Dar eu nu vreau să o scoatem basma curată, ci să-i oferim o pedeapsă minimă. Adică să nu i se pună în cârcă şi premeditarea faptei. Procurorul va trebui doar să n-o întrebe dacă a ştiut ceva despre faptul că Crocker urma să fie ucis.

— Aşa mai merge. Din partea mea, ai mână liberă să acţionezi, iar dacă o convingi să colaboreze cu noi, sa nu uiţi să o pui bine la păstrare până la proces. Asigură-i protecţia necesară şi toate celelalte!

— Aşa am să fac, domnule căpitan! se arătă Eric deosebit de încântat de acceptul şefului. Hai, Jane, să mergem!

— Unde?

— La puşcărie, ca să-l luăm pe Jerry Thompson şi să punem mâna pe cocaină. Ce, ai uitat?

— Nu, însă credeam că ai renunţat la acest plan. Astăzi n-ai mai amintit nimic despre el.

— N-am avut timp. Oare locotenentul Frederiks a venit?

— Aşa e! Căpitanul a ordonat să-l luăm cu noi, îşi aminti Jane. Mă duc să-l caut! L-am prevenit deja de ieri.

— Veniţi cât mai repede!

Pe drumul spre puşcărie, detectivul îl sună pe directorul John-Michael Cooper.

— Eric Black la telefon. Ne îndreptăm spre instituţia pe care încă o mai conduceţi, ca să-l luăm pe Thompson pentru câteva ore.

— Domnule detectiv, mă faceţi să comit o nouă ilegalitate! Nu aveţi acest drept, fără o aprobare scrisă din partea conducerii Direcţiei.

— Deţinem un mandat în regulă, nu te mai lamenta atât! Ocupă-te doar de detalii până când ajungem noi, ca să nu mai pierdem timpul. Bine?

— În acest caz, aveţi tot concursul meu! Dacă doriţi, vă pot aştepta cu deţinutul chiar în parcare.

— N-ar fi rău!

Într-adevăr, deţinutul se afla în camera ofiţerului de serviciu, cu cătuşe la mâini şi păzit de doi gardieni. Era gata de plecare.

— Hello, Jerry! îi salută Jane. Sper că nu te-ai răzgândit în privinţa angajamentului pe care l-ai făcut.

— Nu, doamnă. Sunt gata să vă conduc la locul cu pricina.

— E departe?

— În maximum o oră şi jumătate ajungem.

— Poţi fi mai precis?

— Vom merge pe autostrada Santa Monica până în localitatea Culvet City, unde locuieşte mama mea. Am ascuns drogurile în spatele unui perete fals fără ştirea ei.

— Foarte bine! zise Frederiks, care se instală la volanul maşinii de serviciu, în vreme ce detectivii îl flancară pe Thompson pe bancheta din spate.

Rulau cu viteză de circa o jumătate de oră, când detectivul Eric Black îl întrebă deodată pe Jerry luându-l prin surprindere:

— Ţi-e frică să compari ca martor al acuzării împotriva lui Astor Molland?

— Am spus eu că o să fac asta? se sperie deţinutul.

— Încă nu, dar era de la sine înţeles, nu crezi?

— Sigur că mi-e frică. Dumneavoastră nu v-ar fi?

— Deocamdată, nu. În afară de noi, nu mai ştie nimeni despre acest lucru.

— Dar patronul o să afle că m-aţi luat astăzi din puşcărie. Are informatori printre gardieni.

— Nu-i mare scofală! Ai să-i spui că te-am dus la poliţie pentru un nou interogatoriu, deoarece avem de gând să-ţi redeschidem dosarul. Ba chiar ar fi bine să te arăţi speriat de treaba asta şi să-i reproşezi că nu îţi oferă protecţia promisă.

— Aşa am să fac. Dar după ce voi ieşi din puşcărie, cum am să mă descurc?

— Te asigur că mult mai simplu ca acum, interveni Jane. După depoziţia ta, îl vom înfunda pe Astor pentru câţiva ani buni şi nici cei care se află în simbria lui nu vor scăpa, fii convins de asta! Apoi te vom transfera la alt penitenciar cu un regim mai liber de detenţie. În afară de director, care ne-a devenit foarte loial, nimeni nu va şti unde ai fost mutat. În plus, după eliberare, îţi vom oferi o nouă identitate şi posibilitatea de a te muta în alt oraş. Cred că eşti mulţumit, nu?

— Recunosc că aşa e. De mult voiam să încep o nouă viaţă.

— Acum ai ocazia să-ţi vezi visul împlinit, însă dacă mai calci strâmb o dată, să ştii că nu mai pupi libertate până la 80 de ani.

— Sunt convins de asta... Dar ar mai fi ceva. Sper că nu voi fi acuzat de complicitate la asasinarea celor doi traficanţi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, îl asigură poliţista uşor amuzată. Altfel, cine ţi-ar mai da drumul din puşcărie sub cuvânt de onoare?!

— Papa Pius, zise Eric mai mult pentru sine.

Chipul căpitanului West radia de bucurie, în vreme ce directorul departamentului, Larry Tillman, îl bătea pe umăr, felicitându-l:

— Bravo, prietene! Sunt deosebit de mulţumit de munca pe care o desfăşoară divizia voastră, mai cu seamă că sunteţi atât de puţini la număr. Aţi făcut o treabă minunată cu captura asta şi abia aştept să duceţi întreaga anchetă la bun sfârşit ca să mă laud cu voi în faţa ministrului.

— Domnule director, meritul aparţine întregii echipe.

— Dar asta am spus şi eu! Totuşi, nu pot să nu ţin cont de faptul că tu eşti comandant aici şi, în concluzie, meritul principal îţi revine ţie.

Poliţiştii tocmai terminaseră de cărat întreaga cantitate de cocaină în bârlogul căpitanului, făcându-l pe Tillman să se entuziasmeze şi mai mult:

— Abia aştept să le văd feţele celor de la F.B.I. când vor afla de captura noastră. Ei n-au mai înregistrat un asemenea succes de câţiva ani bunicei...

— Şefu'! îşi făcu Eric semnalată prezenţa. Pot să iau şi eu vreo sută de grame de cocaină pentru uz personal?

— Ai înnebunit, detectiv Black? Cum te-ai putut gândi la aşa ceva?

— Doar pentru cazurile mai speciale, şefu'... Vă promit că nu voi face niciun abuz, adăugă poliţistul, ştergându-şi cu dosul mâinii fruntea de transpiraţie.

— Aţi terminat de cărat întreaga cantitate de cocaină?

— Da, răspunse locotenentul Frederiks. Acesta este ultimul transport, mai zise el, punând zece pungi a câte o jumătate de kilogram lângă celelalte, într-un colţ al biroului.

— Atunci, afară! urlă West către Eric, abia putându-se stăpâni să nu sară şi să-l ia de guler pe acest subordonat indisciplinat al său.

Ajuns la uşă şi văzându-şi colegii râzând pe înfundate, detectivul răspunse cu glas tare unei întrebări imaginare, astfel încât să poată fi auzit cu claritate de căpitan:

— Nu ştiu ce are şefu'! Probabil ca l-a afectat praful de cocaină care s-a răspândit prin biroul lui.

Mi-e teamă să nu se apuce de droguri fără să vrea!

Eric Black făcu un duş, deretică puţin prin casă, după care se îmbrăcă la patru ace şi plecă spre barul „Sam's Hof Brau" al lui Astor Molland. Era seara cea mare, în care va afla când se va finaliza complicata anchetă, ce debutase cu tentativa de asasinat asupra lui şi a partenerei sale.

Apoi o sună pe Jane pentru a-i spune unde se află şi cei doi conveniră să vorbească din oră în oră la telefon. Dacă el nu răspundea, ea urma să dea alarma.

Înainte de a coborî din Fordul Scorpio, îşi verifică Browningul de calibru 9 mm, model GP DA, şi cele două încărcătoare de rezervă aflate în buzunarele hainei. Cum totul era în regulă, se îndreptă încrezător în şansa sa spre vizuina lupului şi arboră un zâmbet strălucitor încă de la intrarea în stabiliment.

Un malac de la capătul barului dispăru în spatele unei perdele îndată ce îl văzu, semn că Astor va afla imediat de prezenţa lui. Deci, lucrurile decurgeau aşa cum îşi imaginase.

— Ce doreşte domnul? îl întrebă barmanul politicos, recunoscându-l din seara anterioară.

— Un whisky Cutty Sark mic, cu gheaţă şi sifon. Încerc s-o iau mai uşurel în noaptea asta, adăugă poliţistul.

Într-un costum impecabil, cu lavalieră şi o garoafă roşie la butonieră, Astor îşi făcu apariţia fără întârziere. Se apropie în grabă de Eric, salutându-l de departe şi zâmbindu-i larg:

— Sunt încântat să vă revăd, detective! V-aţi mai gândit la oferta mea?

— Care ar fi aceea? făcu Eric pe nevinovatul.

— Dacă nu vom putea fi prieteni, n-ar fi rău ca între noi să existe măcar o atmosferă binevoitoare. Cu alte cuvinte, vă propun un fel de colaborare, dacă mă pot exprima aşa.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Absolut nimic, îl asigură patronul. N-am de gând să vă mituiesc şi să vă corup.

— În aceste condiţii, cred că oferta dumneavoastră mă interesează. Dar unde sunt cele două frumoase fete cu care m-am distrat de minune aseară? Nu le văd prin bar.

— Încă nu şi-au început serviciul, dar nu e nicio problemă. Le pot chema ceva mai devreme.

— V-aş fi foarte recunoscător, dar nu e nevoie să le chemaţi pe amândouă. Betty ar fi suficientă.

— Alegerea dumneavoastră îmi permite să constat că avem aceleaşi gusturi. Şi mie îmi place mai mult ea decât Gina.

Astor se întoarse spre omul său de pază, spunându-i doar atât:

— Benson, să vină Betty la serviciu. Vă conduc la o masă, domnule Black! mai zise el, luându-l pe detectiv de braţ. Charles, adu tu paharul după ce-l umpli!

Încet-încet, localul începea să se aglomereze. Patronul îi propuse oaspetelui său o masă amplasată într-o latură mai discretă a localului şi îl invită să ia loc.

Pe lângă luminile multicolore, odihnitoare, ale localului, muzica lentă făcea atmosfera foarte plăcută.

— Mulţumesc! fu Eric încântat de solicitudinea lui Astor.

— Cu plăcere! Ştiţi, dacă vreţi, puteţi să vă chemaţi şi oamenii de afară la un păhărel. Vă asigur de toată discreţia mea.

— Ce oameni?

— Domnule detectiv, nu e cazul să mă desconsideraţi, se arătă Astor deranjat de atitudinea poliţistului. Ştiu foarte bine că barul meu se află sub observaţia dumneavoastră, şi asta de vreo lună de zile.

Oare ce-o vrea să spună ăsta? se întrebă Eric în gând. Ia stai puţin! Dacă nu minte, înseamnă că altcineva îl ţine în colimator. Fir-ar să fie!

— Iar eu ştiu la fel de bine că oamenii care vă supraveghează mişcările nu sunt din Departamentul Poliţiei Los Angeles. Vă rog să mă credeţi!

— Şi-atunci cărui serviciu îi aparţin? F.B.I.-ului?

— N-ar fi exclus, îşi dădu seama Eric.

— Nu mi-aş fi închipuit aşa ceva... Oare de ce delict federal mă bănuiesc? Oricum, vă mulţumesc pentru informaţia utilă pe care mi-aţi dat-o!

— Nu v-am dat nicio informaţie. Dumneavoastră singur aţi intuit-o.

— Fireşte, fireşte, domnule Black! fu de acord Astor, devenind dintr-odată foarte concentrat. Vă rog să mă scuzaţi, dar mai am ceva treburi de pus la punct! Betty trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, aşa că vă las singur pentru câteva minute.

— Nicio problemă! Voiam, însă, să vă mai întreb ceva. Fata poate lipsi în noaptea asta de la serviciu, dacă nu sunt prea îndrăzneţ?

— Fără îndoială! E de la sine înţeles, domnule detectiv, îi făcu patronul cu ochiul, îndepărtându-se discret spre uşa din spatele barului, ce era mascată de o draperie.

Nemaipomenit! se gândi Eric. Molland păruse destul de sincer când se arătase surprins că nu poliţia era cea care îl ţinea sub observaţie.

Asta întăreşte ipoteza conform căreia el a încercat să mă ucidă pe mine şi pe Jane, deoarece se simţea încolţit. Împuţită situaţie! îşi mai zise detectivul, aprinzându-şi o ţigaretă Camel fără filtru şi slobozind îndelung fumul spre tavan.

Se confrunta cu o situaţie delicată şi, peste poate de încurcată, iar asta îl îngrijora în mai mare măsură decât ar fi fost normal. Era, doar, un poliţist încercat, nu un simplu novice în materie.

CAPITOLUL 16

Într-adevăr, Betty îşi făcu apariţia peste scurt timp, dar nu veni direct la masa lui, ci mai întâi urcă în biroul patronului. Probabil pentru a primi instrucţiuni.

Apoi se îndreptă spre Eric, unduindu-şi şoldurile perfect construite cu o dexteritate studiată.

Purta o rochie neagră până la genunchi, dar despicată la spate provocator de mult. De asemenea, decolteul era atât de îndrăzneţ, încât sânii săi opulenţi stăteau pe jumătate în afară, gata să fie alintaţi.

— Bună seara, detective! îl salută ea surâzătoare, dând la iveală două şiruri de dinţi albi ca nişte perle. Mă bucur că m-ai chemat. Chiar mă gândeam când voi avea ocazia să te revăd pentru a ne cunoaşte mai bine.

— Dacă vrei asta la fel de mult ca şi mine, te-aş ruga să-mi spui Eric, ca aseară. Acesta e prenumele meu.

— Bine, Eric. O fac cu plăcere, să ştii!

— Ce doreşti de la bar? o întrebă un ospătar, care se apropie de ea de îndată ce fata se făcu comodă pe scaunul din faţa poliţistului.

— Astă seară eşti liberă, Betty, aşa că poţi lua fără grijă o băutură alcoolică.

— Ce vrei să spui? râse ea, făcând pe neştiutoarea.

— Că aseară n-aţi băut decât suc colorat, aşa cum probabil că vă cere patronul. Mi-am dat seama, doar sunt detectiv, nu?

— Bravo, domnule! Băiete, adu-mi un coniac Courvoisier XO Imperial, te rog! îi zise ea ospătarului, după care se întoarse spre clientul ei. Eşti foarte perspicace, n-am ce zice. Deci, n-am reuşit să te păcălim...

— Ieri aţi reuşit. Astăzi nu mai ţine figura...

Ea râse, părând sincer amuzată de situaţie, apoi vorbi din nou:

— În concluzie, în seara asta ne vom distra împreună, nu-i aşa?

— Dacă şi tu îţi doreşti asta.

— Sigur că mi-o doresc! Şi nu de azi, ci chiar de aseară. N-ai observat cum te mâncam din priviri?

— Ba da, însă mă gândeam că o faci pur şi simplu profesional.

— Mă jigneşti, Eric.

— Iartă-mă! N-o fac intenţionat, crede-mă!

— Bine, te cred. Îţi urez sănătate şi succes în tot ce faci! adăugă Betty, ridicând paharul ce-i fusese adus şi privindu-l pe bărbat cu înţeles.

După un sfert de oră de conversaţie banală, timp în care mai consumaseră câte un pahar, Eric o întrebă:

— N-ai vrea să mergem în altă parte? Aici mi se pare că sunt prea mulţi ochi aţintiţi asupra noastră.

— Cum să nu?! În seara asta sunt cu totul la dispoziţia ta, îi răspunse fata insinuant, mângâindu-i mâna în care ţinea paharul. Ne putem ridica oricând doreşti.

— Să-l chemăm pe băiat ca să plătesc consumaţia...

— Nu e nevoie. Patronul le-a dat instrucţiuni să treacă totul în contul lui. N-or să-ţi ia niciun ban, te asigur.

Gândindu-se dacă cele câteva pahare puteau fi considerate mită, Eric dădu restul de whisky pe gât şi se ridică de la masă. Apoi îi oferi fetei braţul său şi se îndreptară împreună spre ieşire.

Într-adevăr, privind cu atenţie, detectivul remarcă două dubioase maşini negre cu câte doi oameni în ele. Memoră numerele de înmatriculare ale acestora şi, înainte să descuie propriul automobil, îl zări pe unul dintre agenţi coborând şi îndreptându-se hotărât spre o damă ce se apropia.

Din pricina întunericului, Eric n-o recunoscu decât în ultimul moment. Nu era alta decât Gina, partenera lui Betty, cu care făcuse cunoştinţă cu o seară înainte. Îi deschise fetei portiera, o aşteptă să urce, apoi ocoli Fordul Scorpio, instalându-se la volan şi urmărind ceea ce se întâmpla.

— Oare ce are omul acela cu prietena mea? se arătă Betty îngrijorată, când bărbatul în costum o acostă pe cealaltă prostituată, prezentându-i o legitimaţie.

— Habar n-am, răspunse detectivul, deşi remarca sa nu era una adevărată.

Luată cu fermitate de braţ, Gina Edwards fu constrânsă să-l însoţească pe bărbat la maşina din care acesta coborâse şi, în cele din urmă, să urce alături de el, pe bancheta din spate. Fordul Mondeo demară imediat după aceea, îndreptându-se într-o direcţie necunoscută.

La fel procedă şi Eric Black, însă alese cu totul altă rută.

— Ştiu un bar drăguţ unde se poate şi dansa. Dacă vrei, mergem acolo. Nu e prea departe.

— Cum zici tu, răspunse fata absentă, dar foarte îngrijorată de soarta colegei sale.

Oare cine a luat-o şi unde o duce pe prietena mea? se întrebă Betty în gând, făcându-i-se dintr-o dată frică.

— Sunt Coogan! Te rog să mi-l dai pe şefu' la telefon.

— Imediat, să văd dacă poate fi deranjat, zise cel care răspunsese la aparat, lăsând receptorul jos.

— Alo! se auzi în receptor vocea lui Astor după un minut. S-a întâmplat ceva?

— Nimic, patroane, dar vrem să vă spunem că noi ne-am plictisit de moarte. Nu putem sta toată ziua încuiaţi în aceste camere de motel infecte, fără să facem nimic. Măcar dacă le mai aveam pe fete, dar aşa...

— Staţi liniştiţi deocamdată! Situaţia devine tot mai complicată.

— De ce?

— Aseară am stat de vorbă cu detectivul Black şi cred că ne-am împrietenit. Cel puţin aşa sper că crede el.

— Serios? A pus botu' la miere? Asta înseamnă că nu-l mai omorâm deloc? întrebă Coogan, în vocea căruia se putea citi o mâhnire sinceră.

— Nu, cel puţin deocamdată. Omul pare destul de hotărât să lucreze cu noi. A plecat chiar acum câteva minute cu Betty ca să se distreze.

— Jigodia dracului!

— Da, dar mi-a dat o informaţie foarte preţioasă, pe care voi nici măcar n-aţi bănuit-o, cu toată priceperea cu care vă lăudaţi.

— Şi anume?

— Nu poliţia este cea care îmi supraveghează orice mişcare de vreo lună de zile, aşa cum am crezut.

— Dar cine?

— F.B.I.-ul, deştepţilor! Colegii voştri, cu alte cuvinte.

Lui Coogan îi pieri complet glasul în acel moment. Asta putea însemna că au fost recunoscuţi, iar dacă se petrecuse acest lucru, atunci soarta lor era în mare pericol. Avea toate motivele să fie cât se poate de îngrijorat.

— Nu ştiu cum se face că voi nu i-aţi remarcat, doar vă consideraţi nişte profesionişti, nu-i aşa?

— N-am idee, şefu'. Poate chiar nu ne cunoaştem şi asta e de bine, căci înseamnă că nici ei nu ştiu cine suntem noi. Oricum, Washington-ul este destul de departe de Los Angeles, aşa că nu e imposibil să nu ne fi văzut până acum. Biroul are mii de angajaţi în toată ţara. Problema e ce facem în continuare!

— Staţi acolo unde sunteţi şi ieşiţi cât mai puţin din apartament. N-are niciun rost să vă expuneţi inutil. În maximum două zile, ori vă dau o nouă comandă ori vă trimit acasă. Desigur, onorariul vostru nu va avea de suferit, mai preciză Astor, după care întrerupse convorbirea.

— Al, situaţia s-a complicat foarte mult, îi spuse Coogan partenerului său, care-l privea îngrijorat.

— De ce?

— Cei care-l supraveghează pe patron nu sunt poliţişti, ci agenţi F.B.I..

— Am dat de dracu'! Cum de nu şi-a dat seama până acum?

— Probabil că era orbit de ura faţă de detectivii care l-au băgat la zdup pe fratele lui şi de aceea n-a făcut investigaţii amănunţite.

— Şi noi ce facem, Greg? Dacă ne recunosc, acum sau mai târziu, suntem nişte oameni morţi.

— Aşa e! Mai stăm două zile în Los Angeles şi pe urmă eu zic să spălăm putina. Cu banii pe care-i avem şi cu ce mai primim de la Astor, putem trăi liniştiţi într-o ţară din

America de Sud. Iar acolo nimic nu ne împiedică să ne găsim ceva de lucru pe măsura noastră, dacă terminăm banii peste câţiva ani. Sunt sigur că ne vom descurca.

— Ai dreptate, Greg! Eu aş pleca chiar acum dacă ar fi după mine.

— Bine că nu e... Şi cu verzişorii pe care-i mai avem de luat ce-ai vrea să facem? Să-i abandonăm?

— Nu prea îmi vine. Ştii ceva? Dacă tot ne luăm zborul, de ce să nu mai dăm o lovitură de final, aşa, la despărţire?

— Fii mai explicit!

— Ne ducem peste patron, îi administrăm o mamă bună de bătaie şi îi luăm toţi banii în numerar pe care-i are la bar. Asta nu poate fi o chestie prea complicată.

— Ar fi o idee! zise Coogan, rămânând pe gânduri.

— De ce să aşteptăm să ne dea el câţiva bănuţi, când putem lua noi totul? Destul am lucrat pentru el, nu? Să zică mersi dacă-l lăsăm în viaţă!

— Bine, am să mă mai gândesc la treaba asta.

Eric parcă autoturismul personal la o sută de metri de barul „Redondo" şi o ajută pe Betty să coboare, reţinându-i braţul.

— Sper să-ţi placă aici, îi zise el în vreme ce se îndreptau spre intrare.

Un ospătar îi conduse amabil într-un separeu, după care îi întrebă ce doreau să servească de la bar.

— Eu aş bea tot un coniac, Eric.

— Adu-ne un Courvoisier şi un whisky sec. Amândouă mari, te rog!

— Eu mă duc până la toaletă ca să-mi aranjez puţin machiajul, zise fata după ce ospătarul se îndepărtă.

— Nu e nevoie. Am să mă duc eu. Ştiu că vrei de fapt să-l suni pe Molland şi să-l pui la curent cu arestarea Ginei. Dacă nu o făceai tu, îl sunam eu, mai spuse detectivul, îndreptându-se spre garderobă.

În vreme ce Betty vorbea cu şeful ei, Eric îl sună pe sergentul Mann.

— Te-ai culcat, bătrâne?

— Nu încă. Ai vreo urgenţă pentru mine?

— Da, şi încă una mare. Ar fi minunat dacă ai putea să-mi dai un răspuns în seara asta.

— Să văd. Despre ce este vorba?

— Vreau să-mi confirmi sau să-mi infirmi dacă două automobile marca Ford Mondeo aparţin F.B.I.-ului.

Şi detectivul îi dictă numerele de înmatriculare.

— OK! Nu pare o treabă prea complicată pentru o recompensă de două beri.

— Două? sări Eric. De ce nu una singură?

— Păi, nu sunt două maşini? râse Mann şi îi închise colegului său telefonul în nas.

Betty tocmai întrerupea propria convorbire când poliţistul se întoarse. Părea sincer îngrijorată de soarta prietenei ei.

— Cred că reţinerea lui Gina nu ne va strica seara, nu-i aşa? o întrebă el, încercând să adopte o atitudine detaşată.

— Nu pentru ea îmi fac eu probleme. Pentru pielea mea mi-e frică mai mult. Suntem noi partenere şi colege, dar nu şi prietene, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Aşa, deci?! Ce-a spus Astor?

— A început să urle, cerându-mi amănunte pe care n-am avut cum să i le dau.

— Hai mai bine să bem! În sănătatea ta, Betty!

Ajunseseră la al doilea pahar, când ea îl întrebă:

— Vrei să dansăm?

— Cu plăcere! N-am mai făcut-o de mult.

Eric o cuprinse de mijloc şi începură să se învârtească pe ringul de dans, în ritmul blues-ului retro interpretat de Frank Sinatra.

Ea îl cuprinse cu mâinile pe după gât, lipindu-şi sânii de abdomenul lui şi îl sărută pe obraz. Cum bărbatul nu ripostă, Betty îşi împinse pubisul înainte, într-un gest fără echivoc, făcându-l pe detectiv să simtă furnicături în pantaloni.

Era clar că nu putea dansa prea mult cu ea dacă nu voia ca toate celelalte perechi să observe starea de excitare ce pusese stăpânire pe el.

Spre sfârşitul melodiei, telemobilul îl scoase din încurcătură.

— Să ne întoarcem la masă! Aşteptam apelul acesta, zise Eric, scoţând minusculul aparat din buzunar.

Era Steve Mann, bineînţeles.

— Maşinile sunt ale F.B.I.-ului, aşa cum ai bănuit.

— Îţi mulţumesc, bătrâne. Pe mâine!

Se aşezară la masă şi comandară încă un rând.

— După figura ta satisfăcută, pot crede că ai primit veşti bune, încercă fata să-l tragă de limbă.

— Aşa e. Sună-l din nou pe Astor şi spune-i că Gina a fost ridicată de F.B.I.. Doar atât. Nu mai plec de lângă tine, că nu e cazul. Mi se pare că acum nu mai avem cine ştie ce secrete de ascuns, nu-i aşa?

— Bine, Eric, spuse Betty, conformându-se dispoziţiei lui.

CAPITOLUL 17

După o jumătate de oră, detectivul îi propuse:

— Te invit la mine acasă! Nu e nemaipomenit, n-am de băut decât nişte şampanie, dar sper să-ţi placă!

— Nu sunt atât de pretenţioasă pe cât crezi tu, îi răspunse Betty, acceptând invitaţia destul de bucuroasă.

Când se urcară în maşină, ea îi sări de gât fără nicio vorbă şi îl sărută cu pasiune. Limba ei alerga neobosită prin gura lui Eric, iar mâinile nu-i stăteau o clipă locului, stârnindu-i detectivului cele mai diverse senzaţii. În cele din urmă trebui să-şi abandoneze prada, deoarece el răsucise cheia în contact şi pornise motorul.

Într-un sfert de oră ajunseră la destinaţie şi ea începu să se dezbrace încă de la uşă, până când rămase goală-goluţă.

— Îţi place corpul meu? se alintă Betty ca o pisică, lipindu-se de el.

— Mai încape vorbă? De fapt, te dezbrăcasem de mult din priviri, aşa că goliciunea ta nu constituie nicio surpriză pentru mine.

— Asta înseamnă că eşti cam pervers din fire, nu-i aşa?

— Oho! Şi încă n-ai văzut nimic...

— Sunt nerăbdătoare să văd! zise ea, sărutându-l şi adăugând: Unde este camera de baie? Aş vrea să fac un duş mai întâi.

El o conduse galant, mângâindu-i fesele tari de „animal" tânăr şi îi aprinse lumina. La despărţire, Betty îl sărută încă o dată, şoptindu-i apoi la ureche:

— Dacă vrei, poţi veni şi tu!

Eric nu se mai putu stăpâni şi, în clipa în care ea se întoarse cu spatele, îi prinse ambii sâni în palme, trăgând-o spre el. Apoi îşi avântă bazinul spre superbele ei fese, într-un gest fără echivoc.

Ea se prefăcu surprinsă, îi împinse mâinile în jos, spre pântece şi, concomitent, îşi arcui crupa înapoi.

— Dă-mi drumul imediat! scânci Betty, dar tonul glasului ei sugera cu totul altceva.

La fel şi mişcările laterale pe care le executa din şolduri...

— Îţi dau drumul, cum să nu! răspunse Eric, sărutându-i ceafa şi pipăind în continuare pilozitatea discretă din zona ei intimă.

Bărbatul o simţi cum se relaxa în mâinile lui, dar consideră că încă n-a venit momentul adevărului. De aceea îi dădu drumul şi o împinse uşurel spre duş. Apoi se duse în dormitor şi se dezbrăcă în grabă, pentru a nu-şi lăsa partenera prea mult singură.

Betty nu-l auzi (sau se prefăcu că nu-l aude) când intră în baie, îmbătată de jetul fierbinte de apă ce îi cădea în creştet, ca apoi să se prelingă cu viteză pe trupul ei de manechin.

Detectivul se furişă sub duş şi o îmbrăţişă pasional, prinzând-o cu ambele mâini de fund. Dar Betty scăpă din strânsoarea lui pofticioasă şi îl îndepărtă puţin, pentru a-i putea prinde organul într-o mână. Apoi începu să-l maseze cu blândeţe, longitudinal, şi gemu încântată:

— Eşti atât de puternic! Cred că fetele sunt moarte după mădularul tău!

Eric nu ştiu ce să răspundă şi, pentru a scăpa din acest impas, îi apăsă umerii ca să o pună în genunchi în faţa lui.

Fără a schiţa nici cea mai mică împotrivire, prostituata adoptă poziţia ce-i fusese sugerată şi se apucă de treabă cu cea mai mare seriozitate. După circa cinci minute, când îl simţi sculat de-a binelea, fata prinse a depune sărutări pe abdomenul lui, apoi pe piept şi, în cele din urmă, pe gât. Îşi strivi încă o dată pieptul de al lui, într-o îmbrăţişare aproape violentă, după care se răsuci cu 180 de grade şi se aplecă puţin în faţă, depărtându-şi fesele una de cealaltă.

Eric palpă locul în care urma să intre şi constată cu plăcere, după umiditatea ei interioară, că fata era gata să-l primească. Şi, pentru a nu mai exista niciun dubiu în această privinţă, Betty i-o prinse în mână, potrivindu-şi-o singură în sex, după care se împinse înapoi, concomitent cu atacul lui. Astfel, poliţistul o putu pătrunde dintr-o singură mişcare, cu un geamăt pe care nu şi-l recunoscu. Era cât se poate de clar că fata asta îl cucerise cu valenţele ei erotice deosebite...

Întărâtat de acest ultim gând, începu un dans ritmat în spatele tinerei, care devenea din ce în ce mai profund şi mai accelerat pe măsură ce secundele se scurgeau. Betty îşi întoarse capul într-o parte şi în alta, gemând fericită la fiecare atac al lui şi îl chemă:

— Vino, iubitul meu! Vino şi mai mult! Intră prin porţile pe care le-am deschis pentru tine!...

La un moment dat, ea se smulse din organul lui, îşi prinse ambele fese cu mâinile, apoi şi le depărta una de cealaltă, oferindu-i un alt gen de voluptate.

Ezitarea lui Eric nu dură mai mult de o secundă, după care bărbatul ţinti orificiul ce i se oferea cu generozitate şi împinse cu putere.

Fără a ceda presiunii lui, Betty ţipă scurt de două ori şi răsuflă uşurată când acel orificiu strâmt îi cedă, permiţând astfel amantului ei să-i cotropească măruntaiele.

Detectivul începu să intre şi să iasă frenetic, cuprins de o mare încântare. De mult nu se mai simţise atât de bine!... La îndemnurile ei fără prejudecăţi, o penetră cu toată forţa de care era capabil, în vreme ce apa căzută de sus clipocea între trupurile lor aflate în contact. O ţinea strâns de şolduri şi nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume în acele momente de extaz.

Simţind că sfârşitul i se apropia, Eric abandonă, totuşi, unul dintre şolduri şi o prinse pe Betty cu o mână de ceafă, continuând s-o apropie cu putere de el. Nici nu mai reuşea să se retragă atât cât ar fi trebuit dintre fesele ei, că imediat se avânta din nou, parcă voind s-o dea

cu capul de pereţi. Dar fata îşi luase măsuri de precauţie, proptindu-se cu mâinile de faianţă, astfel încât nu exista niciun fel de pericol.

La un moment dat, coapsele începură să-i zvâcnească violent, iar întregul ei corp fu străbătut de spasme care o făcură să geamă mai mult decât până atunci.

— Dă-mi-o tare! Acum! rosti Betty extaziată şi începu să se unduiască mai ceva ca o iapă în călduri.

Ca prin vis, Eric simţi cum genunchii i se înmuiau, iar vintrele îi luau foc. Dar nu se lăsă! Un icnit provenit din coşul pieptului se auzi în camera de baie, iar el rămase înfipt între fesele fetei, împotrivindu-se să mai iasă afară, în timp ce ea scoase un oftat sfâşietor de satisfacţie supremă...

ଔ

Aproape de revărsatul zorilor, somnul detectivului fu tulburat de un vis erotic. Se făcea că o superbă fecioară îl adormise cu descântece, după care prinsese a beneficia de virilitatea lui, fără nicio reţinere. Plasat undeva între vis şi realitate, excitat la culme şi totuşi adormit, Eric începu să distingă cum cearşaful se ridica şi cobora ritmic mai jos de abdomenul său.

În cele din urmă, constată că membrul lui se afla în stare de erecţie şi dădu cearşaful la o parte, surprinzând-o pe Betty în plină activitate. Pentru a nu distruge mirajul simţămintelor care-l copleşiseră, detectivul se prefăcu a dormi în continuare, zvâcnind totuşi în sus la intervale regulate.

Pe măsură ce simţea că proporţiile organului lui luau noi dimensiuni, Betty gemea din ce în ce mai tare şi aproape încontinuu. El o prinse cu o mână de ceafă, împingând-o cu putere în jos, iar ea îşi furişă degetele spre pieptul lui viril, apucându-i un sfârc şi răsucindu-i-l în ambele sensuri. Inevitabila ejaculare care urmă îi umplu de încântare pe amândoi. Mai ales pe ea...

Betty adormi cu capul pe stomacul lui şi se trezi peste două ore, când Eric începu să se foiască.

ଔ

Soarele pătrundea cu greu printre draperiile trase, reuşind, totuşi, să-i avertizeze pe cei doi amorezi că era dimineaţă.

El se sculă, pregăti două cafele tari, după care îi vorbi fetei drăgăstos:

— Betty, e vremea să te trezeşti! Avem ceva foarte important de discutat.

— Nu se poate mai târziu?

— Nu, din păcate. Trebuie să vorbim acum!

Încă buimacă de somn şi destul de mahmură după cât băuse aseară, fata se dezmetici cu greu, îndreptându-se cu mers legănat spre baie. Spălată pe ochi, reveni după câteva minute şi se năpusti asupra cafelei aburinde.

În graba ei uitase să se mai îmbrace, însă acest aspect nu constituia un impediment pentru gazdă, care o admiră cu o plăcere nedisimulată. Tare ar mai fi vrut să reia partida de sex de acolo de unde o întrerupseseră, însă nu mai era timp pentru aşa ceva...

— Ce voiai să-mi spui, detective?

— Că situaţia ta nu este dintre cele mai strălucite, Îmi place foarte mult de tine, Betty, şi nu vreau să ţi întâmple vreun rău.

— Nici eu nu vreau, Eric, zâmbi ea, fiind convinsă că bărbatul glumea.

— Să ştii că eu n-am intrat în localul lui Astor ca să mă las mituit, ci dimpotrivă. Ţin cu tot dinadinsul să-l văd închis pentru următorii 20 de ani. Pe el şi pe criminalii plătiţi care se află în solda lui.

Fata se îngălbeni la faţă, constatând abia atunci că se afla în costumul Evei. Îşi acoperi în grabă trupul gol cu bluza lui de pijama, după care se aşeză pe marginea patului, simţind că picioarele nu o mai susţineau.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti?! îngăimă ea absolut neconvingător. De ce să mi se întâmple mie ceva? Eu n-am făcut nimic!

— Din nefericire pentru tine, informaţiile şi indiciile noastre dovedesc exact contrariul. Până acum, te faci vinovată de complicitate la înfăptuirea a trei crime şi la spargerea unei locuinţe. La astea se adaugă şi alte delicte cum ar fi favorizarea infractorilor, împiedicarea desfăşurării unei anchete poliţieneşti şi alte asemenea. Suficient ca să te alegi cu minimum 10 ani de puşcărie. Sincer să fiu, îmi pare foarte rău pentru tine! o compătimi detectivul, după care tăcu, ca să-i lase timp să se gândească bine la cele auzite.

Betty îşi puse coatele pe genunchi şi îşi luă capul între palme, începând să plângă încetişor. Îi era cât se poate de clar că i se înfundase. Iar dacă Astor Molland sau cei doi asasini mai aveau şansa de a scăpa cu fuga, ei nu-i rămâneau decât două variante. Ori să fie suprimată de aceşti mafioţi periculoşi, deoarece ştia prea multe, ori să ajungă în spatele gratiilor pentru mult timp.

Tocmai în acel moment sună telefonul.

— Detectiv Black, răspunse Eric, deranjat de faptul că fusese întrerupt într-un moment esenţial al discuţiei lui cu Betty.

— Ce te răsteşti aşa? Sunt eu, Jane! Am o veste pentru tine, de-aia te-am sunat.

— Spune, dacă e aşa de important!

— Gina Edwards a fost găsită acum o jumătate de oră împuşcată în cap, în spatele unui cinematograf de pe Grand Avenue.

— Nu se poate!

— Crezi?

— Aseară fusese ridicată de F.B.I., după câte am putut afla împreună cu Mann.

— Aşa e, dar băieţii i-au dat drumul după două ore.

— Asta ce să însemne? Că patronul ei a crezut că a vorbit şi a ordonat lichidarea ei?

— Mai mult ca sigur! Şi pun pariu că glonţul se va dovedi că a fost tras tot cu un Colt Government...

— Bine, Jane. Eu am să mai întârzii. Dacă aveţi nevoie de mine, puteţi să mă sunaţi.

— Sper că n-ai de gând să-i mai calci pragul lui Astor! Vezi cât e de periculos!

— Deocamdată, voi încerca să o menţin în viaţă pe cealaltă fată, dacă va accepta să colaboreze cu noi. Altfel...

Eric întrerupse legătura telefonică, luă o gură din ceaşca de cafea, după care îi vorbi prostituatei:

— Acum poţi fi acuzată de complicitate în patru crime. Ultima dintre victime este chiar partenera ta. Doar tu i-ai dat informaţia lui Astor că a fost ridicată de F.B.I.. Acesta a bănuit că Gina l-a denunţat şi a ordonat asasinarea ei, nevoind să rişte.

Plânsul lui Betty se transformă într-unul de hohote şi, după câteva secunde, ea întrebă printre sughiţuri:

— Eu ce mă fac acum? Mai am vreo şansă de scăpare?

— Da, însă una nu prea mare.

Fata ridică ochii din pământ, privindu-l cu teamă dar şi cu speranţă.

— Care ar fi aceea?

— Să ne spui tot adevărul, de la cap la coadă. Pe urmă vom avea grijă de tine până după proces şi îţi garantăm că vei căpăta o condamnare de maximum patru ani. Când vei ieşi, probabil după efectuarea a maximum doi ani de pedeapsă, vei primi o nouă identitate şi vei părăsi localitatea, astfel încât să-ţi poţi trăi viaţa liniştită.

— Îmi garantezi tu asta?

— Eu şi Divizia „Cazuri Speciale" din care fac parte. Pe noi ne interesează în special peştii cei mari.

— Acum sunt arestată?

— Nu, iar dacă vrei, poţi pleca. Dar eu te asigur că nu vei mai apuca să iei micul dejun pe această lume. Poate că asasinii te aşteaptă exact în faţa imobilului meu. Doar îmi ştiu adresa cu exactitate...

Betty începu să-şi frământe mâinile a neputinţă. *Ce să fac?* se întrebă ea, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi cu dosul palmelor. *Să spun poliţiei totul sau să risc, întorcându-mă la patron? Se pare că mai multă încredere pot avea în Eric decât în Astor. Pentru acesta din urmă nu sunt decât un obiect de satisfacţie sexuală şi o piesă neimportantă din jocul lui de puzzle. Mă poate suprima cu sânge rece în orice moment. Iar dacă va cădea, mă va trage după el fără remuşcări şi mă aleg cu cel puţin 10 ani de puşcărie. Din nefericire, se pare că nu prea am de ales! Trebuie să mă încred în detectiv. El cel puţin a fost sincer cu mine...*

— Am să colaborez, Eric. Şi îmi asum toate riscurile ce decurg de aici. Dar n-ai să mă minţi?

— Ce interes aş avea, ia gândeşte-te? Tu nu mi-ai făcut nimic rău. Ba dimpotrivă, dacă mă gândesc la noaptea petrecută împreună într-un mod atât de plăcut! În plus, îţi voi fi

recunoscător dacă depui mărturie împotriva mafioţilor, la fel ca întregul departament. Îţi repet: dacă voiam să te înfund pe tine, erai de mult în spatele gratiilor. Cu Astor şi gaşca lui am eu ce am, nu cu tine.

— Bine, Eric, voi vorbi, dar vreau să mergem la poliţie! Aici nu mă simt în siguranţă.

Detectivul puse mâna în grabă pe telefon şi sună la divizie:

— Alo, Melanie, dă-mi-l urgent pe căpitan!

— Stă de vorbă cu directorul Tillman.

— Cu atât mai bine! Vor afla amândoi o veste foarte importantă.

După două secunde, secretara vorbi din nou:

— Îţi fac legătura! Vezi că tot ce ai să spui va fi auzit de amândoi!

— Te ascult, detectiv Black! se auzi vocea lui Corky West.

— Domnule director, domnule căpitan, lângă mine se află Betty Hamel, care a consimţit să colaboreze cu noi pentru demascarea lui Astor Molland şi a asasinilor plătiţi de acesta. În schimb, ne solicită protecţia şi o condamnare cât mai mică pentru faptele sale.

— Dar e excelent, detective! nu se putu abţine directorul să exclame. Unde zici că sunteţi?

— La mine acasă, răspunse Eric după o scurtă ezitare.

— Aha! înţeleg cum de s-a decis să ne mărturisească totul... insinuă căpitanul. Stai acolo, că voi trimite două echipaje să vă escorteze până la sediu. Până atunci îl voi chema şi pe procuror pentru a asista la interogatoriu.

— Perfect, atunci stau cuminte şi aştept, fără să deschid uşa nimănui.

— Chiar asta îţi sugeram şi eu...

CAPITOLUL 18

După ce abandonară cadavrul lui Gina Edwards, agenţii F.B.I. veniţi din Washington, Gregory Coogan şi Alfred Gassman, intrară într-o cafenea ca să întocmească un plan de bătaie pentru orele următoare. Primul dintre ei vorbi:

— Astor ne aşteaptă ca să-i confirmăm că i-am dus ordinul la îndeplinire şi că Gina nu mai poate depune mărturie împotriva lui.

— Şi să ne dea banii promişi, îl completă Gassman.

— Exact. Problema care se pune e cât acceptăm? Sau, mai bine-zis, dacă acceptăm oferta lui ori ne servim singuri, direct din seif?

— Adică să-l omorâm şi pe şefu'...

— De ce nu? La ce ne mai poate folosi? Eventual şi pe Betty, dacă o găsim pe acolo, adăugă Coogan. Doar şi ea ne cunoaşte adevărata identitate, iar asta nu-i bine deloc.

— Ai dreptate, Greg! Cred că aşa va trebui să procedăm. Iar pe urmă plecăm direct în Venezuela sau în Chile.

— Deci, ce facem? Mergem la bar?

— Haide! Dar mai întâi să dăm un telefon ca să reţinem două locuri pentru după-amiază. Mai bine mergem în Chile, la Santiago.

— Îi mai dăm un telefon înainte?

— N-are niciun rost să-l facem să-şi ia unele măsuri de precauţie tocmai acum, când corabia se scufundă.

Mai erau doar două ore până la prânz, când agenţii corupţi ai F.B.I.-ului intrară în localul „Sam's Hof Brau" de pe 23rd Ave. Barul fiind închis la acea oră, le deschise gorila lui Astor. Da, patronul era acolo, dar trebuia ca bodyguardul să-l întrebe mai întâi dacă îi primea. În concluzie, oaspeţii trebuiau să aştepte puţin la bar.

În scurt timp îşi făcu apariţia patronul în persoană, însoţit de locotenentul său, care se ţinea cu mâinile de reverul hainei.

În ochii de experţi ai celor doi nou veniţi, asta însemna că omul era pregătit să scoată arma pentru a-şi proteja stăpânul.

— Ce-aţi făcut? Îi întrebă Astor, oprindu-se la trei metri de ei şi abţinându-se să le mai întindă mâna.

— Am rezolvat afacerea în chip favorabil pentru noi, răspunse Gassman.

— Asta mă bucură. Dar de ce n-aţi dat un telefon înainte de a veni aici? Puteam să fiu plecat.

— Ne aflam prin apropiere, minţi Coogan, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Şi? continuă patronul să-i descoasă, încercând să le anticipeze reacţiile.

— Ştiţi, şefu'... Începu Gassman. Contractul nostru expiră mâine.

— Bineînţeles că ştiu!

— Şi ne-am gândit că am putea pleca de astăzi, dacă nu mai aveţi nevoie de serviciile noastre. Ne-am rezervat deja bilete la un zbor de după-amiază spre Chile, de pe aeroportul El Monte.

— Înţeleg. Cu alte cuvinte, aţi venit după bani şi vreţi s-o ştergeţi cât mai repede din Los Angeles.

— Întocmai.

— Credeţi că aici nu mai este nicio problemă de rezolvat, nu-i aşa?

— O fi, dar contractul nostru a expirat sau va expira mâine.

— Da? Dar cum se face că nu întrebaţi nimic de Betty?

— Ne-am gândit că este cu dumneavoastră sau măcar ştiţi unde se află.

— Ştiu foarte bine. Aseară a plecat împreună cu detectivul Black din localul meu şi probabil că a dormit la el peste noapte. Problema este unde ar putea fi în acest moment?

— N-aveţi încredere în ea? se miră Coogan. O credeţi în stare să ne toarne?

— Voi aţi fi dispuşi să riscaţi pe mâna ei?

— Nu prea...

— Nici eu. În concluzie, trebuie eliminată cât mai urgent posibil. Chiar dacă a apucat să ciripească ceva, nimeni nu mă poate condamna în lipsa martorilor, înţelegeţi?

— Da, patroane! răspunse Coogan. În acest caz, vă propun următorul lucru. Daţi-ne banii care ni se cuvin, iar noi îi facem felul lui Betty şi pe urmă dispărem. N-are niciun rost să mai fim văzuţi prin zonă, mai cu seamă seara, când îşi fac apariţia agenţii F.B.I. care vă supraveghează.

— Interesant mod de abordare a problemei! Voi plecaţi, eu rămân. Şi cam ce sumă credeţi că vi s-ar cuveni? îi întrebă Astor, întorcându-le spatele şi urcând spre biroul lui, în timp ce le făcea semn să-l urmeze.

— Dumneavoastră cât credeţi? îi răspunse Gassman tot printr-o întrebare.

— Păi, să zicem câte 20000 dolari pentru cei doi distribuitori şi câte 5000 dolari pentru frumoasa Gina, de care aţi mai şi beneficiat sexual.

— Şi contractul de 200000 dolari de căciulă? întrebă Coogan, abia reţinându-şi iritarea.

— Ce, pe acela l-aţi respectat? Să vă dau sute de dolari pentru o treabă pe care n-aţi dus-o la bun sfârşit? Dar ar fi absurd!

— Domnule Astor, noi am ratat prima oară, dar acest lucru nu s-ar fi repetat dacă nu ne opreaţi dumneavoastră. Deci, vina nu ne aparţine în totalitate.

— Hai să vă spun ceva! Iniţial, am vrut să-l las pe fratele meu să se răzbune pe cei doi detectivi care l-au băgat la zdup, dar văzând că anii trec, mi-am zis să-i fac eu serviciul ăsta. De aceea v-am chemat pe voi. După ce aţi ratat, m-am gândit că ar fi bine să-mi recuperez mai întâi cocaina de la Thompson şi pe urmă să-i elimin pe poliţişti. În plus, a mai existat un factor care m-a determinat să aplic măsuri radicale. Eram în permanenţă urmărit de poliţie, aşa cum am crezut la început. Pe urmă am aflat că F.B.I.-ul îmi supraveghea toate mişcările,

ştiind că vând droguri şi în alte state. Eram bănuit de un delict federal, prin urmare. În concluzie, angajaţii Diviziei „Cazuri Speciale" nu s-au mai aflat în capul listei mele de priorităţi. De aceea v-am ordonat să nu-i mai ucideţi pe detectivi, cu toate că aţi stârnit prea multe valuri prin lamentabila voastră ratare.

— Totuşi, nu credeţi că meritäm ceva mai mult de 25000 dolari pentru eforturile noastre? se arătă Gassman înţelegător pentru a-i distrage atenţia..

— Ba da, de ce să nu recunosc! Să zicem câte 35000 dolari, dar asta include şi lichidarea lui Betty Hamel. Vă convine?

— Avem de ales?

— Eu cred că nu. Şi aşa e prea mult pentru cât aţi făcut. Nu uitaţi că moartea poliţistului pe care l-aţi împuşcat fără motiv tot asupra activităţii mele se răsfrânge.

Cum agenţii corupţi nu mai ziseră nimic, mulţumindu-se să ridice din umeri, Astor se îndreptă spre seiful cu bani. Formă cifrul întorcând spatele oaspeţilor lui, după care scoase dinăuntru mai multe teancuri de bancnote şi o armă.

În acel moment, fulgerător, în mâna dreaptă a lui Coogan apăru un pistol, care se îndreptă spre capul bodyguardului Benson.

Zgomotul detunăturii făcu geamurile să zbârnâie. Văzând creierul locotenentului său împrăştiat pe perete, patronul se aruncă la pământ, trăgând la rândul său în Gregory, pe care-l nimeri în mijlocul pieptului. Acesta puse un genunchi pe covor, după care se redresă şi se aruncă asupra şefului. Astor mai trase o dată înainte ca muribundul să ajungă la el, căzând deasupra sa.

Erau întinşi unul peste celălalt, în clipa în care Gassman trase la rândul lui în direcţia celor doi, fără să-i pese pe cine va răni. Pe patron îl lovi în umărul drept, iar alte două gloanţe se înfipseră în trupul fără viaţă al partenerului lui. Văzându-l atât de plin de sânge, Alfred fu convins că Astor era mort şi se apucă să vâre întregul conţinut al seifului într-un sac opac pentru gunoi. Să tot fi fost un milion de dolari acolo, care de-acum avea să fie numai al lui.

Rămas singur în încăpere, patronul îşi reveni din leşin şi se târî cu mari eforturi până la telefon. Formă numărul detectivului Black şi aşteptă gâfâind ca acesta să răspundă, în vreme ce sângele nu contenea să se scurgă printre degetele cu care îşi acoperea rana din umăr.

— Black la aparat! se auzi vocea detectivului, care ajunsese cu martora lui la sediul Diviziei „Cazuri Speciale".

— Astor Molland, se chinui mafiotul să vorbească. Sunt pe moarte, în biroul meu. Trimite-mi o ambulanţă ca să mă salveze!

— Cine te-a împuşcat, amice?

— Unul dintre cei doi asasini plătiţi de mine.

— Şi celălalt unde e?

— Trimiţi maşina aia sau ce faci?

— Dacă nu-mi dai nimic în schimb, cred că va trebui să întrerup legătura. Am alte treburi mai importante pe cap în acest moment.

— Bine, îţi spun, abia vorbi Astor cu ultimele lui forţe. Alfred Gassman, agent F.B.I. din Washington, va pleca după-amiază spre Chile, cu un avion ce decolează de pe aeroportul El Monte. Are peste un milion de dolari asupra lui. Acum trimiţi ambulanţa aia?

Patronul barului „Sam's Hof Brau" nu mai apucă să asculte răspunsul lui Eric, deoarece leşină din nou. Acesta îi spusese:

— Maşina a plecat deja spre tine. Nu face niciun fel de mişcări inutile şi aşteaptă cât mai calm cu putinţă!

CAPITOLUL 19

— Domnilor, cred că am pus mâna pe aproape toată banda, iar ceva mai târziu îi vom prinde şi pe ultimul dintre ei, care va încerca să părăsească ţara.

Toţi cei prezenţi în biroul căpitanului, inclusiv Betty Hamel, respirară uşuraţi.

— Jane — îi zise Eric partenerei lui, care tocmai intra în încăpere cu o foaie de hârtie în mână — mi-am dat seama unde l-am mai văzut pe cel care m-a urmărit în dimineaţa aceea, după tentativa de asasinat asupra noastră.

— Unde?

— Chiar în Los Angeles. Este un agent F.B.I. de la Washington, care lucra ca asasin plătit pentru Astor Molland.

— Iar eu pot să-ţi confirm acest lucru. Glonţul care a străpuns craniul lui Gina Edwards provine din acelaşi Colt Government, preferat de mulţi agenţi ai Biroului Federal de Investigaţii:

— Excelent! Până la prânz, când ne vom deplasa la aeroportul El Monte ca să punem mâna şi pe celălalt agent, putem s-o ascultăm pe Betty aici de faţă. Ea va lămuri multe nebuloase care încă ne mai frământă.

— Bună idee! aprecie Larry Tillman nerăbdător. Să începem o dată! Corky, ia vezi, procurorul a ajuns?

— Da, domnule, răspunse detectiv Héron. A intrat o dată cu mine în birou. Aşteaptă să fie chemat.

După câteva minute, în care fu instalat aparatul de înregistrare, iar poliţiştii împreună cu procurorul ocupară câte un loc în jurul biroului lui West, Betty Hamel începu să-şi depene povestea.

— Cei doi agenţi corupţi ai F.B.I.-ului fuseseră chemaţi ca să-i ucidă pe detectivii Héron şi Black pentru suma totală de 400000 dolari. Astfel, Astor Molland voia să-şi răzbune fratele băgat la răcoare de poliţiştii diviziei, dar şi să-i îndepărteze pe aceştia din preajma afacerilor sale necurate.

— El credea că noi eram pe urmele lui, nu F.B.I.-ul din Los Angeles, dădu Eric lămuririle necesare.

— După ce criminalii au ratat — continuă prostituata — patronul s-a răzgândit, amânând aceste execuţii. Voia să pună mai întâi mâna pe drogurile ascunse de Jerry Thompson, dar ştia că n-o putea face dacă acesta nu era eliberat sub cuvânt de onoare. Era o chestiune de zile.

— Noroc că i-am luat-o noi înainte, râse Jane, arătând spre mormanul de droguri care, pentru mai multă discreţie, rămăsese depozitat în biroul căpitanului West.

— Pe urmă aţi intervenit dumneavoastră şi l-aţi luat total prin surprindere. Nu se aştepta să redeschideţi dosarul lui Jerry şi, de aceea, a ordonat eliminarea traficanţilor Standing şi Crocker, pe care şi aşa îi bănuia de infidelitate faţă de el.

— Tu şi cu Gina Edwards l-aţi convins pe directorul închisorii să vă lase să vorbiţi cu Jerry, nu-i aşa? întrebă Jane.

— Da, răspunse Betty, după ce se codi câteva secunde. Dacă nu executam ordinele, patronul ne-ar fi omorât fără nici cea mai mică remuşcare. De fapt, ne şi prevenise în legătură asta.

— Continuă! o încurajă Eric, uitându-se urât la partenera lui, care întrerupsese mărturia protejatei sale.

— N-ar mai fi multe de spus. Eu şi colega mea am asistat îngrozite la asasinarea celor doi traficanţi, după care am început să ne temem pentru vieţile noastre, însă nu mai aveam cum ieşi din rahatul în care fuseserăm împinse fără voia noastră.

— În concluzie — vorbi directorul — te faci vinovată de complicitate la mai multe omoruri deosebit de grave.

— Aşa e, domnule, răspunse Betty cu ochii în jos.

— Dar pentru că a acceptat să colaboreze cu noi şi să fie martoră în proces alături de Jerry Thompson, i-am promis o pedeapsă minimă de patru ani, preciză detectivul Black. Credeţi că este posibil, domnule procuror?

— Date fiind circumstanţele actuale şi bunăvoinţa martorilor, cred că-l voi putea convinge pe judecător să accepte această condiţie. Dar dacă Jerry este, oarecum, în siguranţă, ce facem cu domnişoara Hamel?

— În caz că se poate, eu aş dori să rămân în arest până la proces, îndrăzni fata. Singură în celulă, vă rog!

— Asta ar fi soluţia optimă, fu de acord procurorul, însă să ştiţi că nu vă aflaţi sub stare de arest. Puteţi rămâne după gratii de bună voie. Va trebui chiar să semnaţi o declaraţie în acest sens.

— Mulţumesc pentru înţelegere, domnule! se arătă ea recunoscătoare şi răsuflă uşurată pentru prima oară de când intrase în acel birou.

— Am să-ţi fac eu rost de aşternuturi şi o pătură curate, se oferi Eric.

— Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat, să ne vedem fiecare de treburile noastre! zise directorul Tillman, ridicându-se de la locul lui. Corky, te rog să formezi o echipă puternică pentru a pune mâna pe Alfred Gassman pe aeroport. Ar fi culmea să ne scape tocmai acum!

— Imediat, domnule director!

— Între timp, eu am să merg la minister, ca să-i anunţ pe birocraţii de acolo cum stă treaba.

— Spuneţi-le să vină ca să-şi ia şi otrava asta de aici, dacă se poate! ceru căpitanul.

— Nu de alta, dar şefu' a renunţat de curând la cafea şi n-ar vrea să devină toxicoman, completă Eric, stârnind râsul tuturor, inclusiv pe cel al lui West, care zâmbea doar de două ori pe an: De Ziua Independenţei şi de Ziua Recunoştinţei.

Până la plecarea în misiune mai era destul timp, aşa că detectivii puseră de o descindere la ,,Monica's", pentru câte o cafea şi două sandvişuri. Steve Mann îi însoţi ca să bea prima bere din acea zi.

— Ce plăcere să vă revăd! îi întâmpină patronul Jimmy H.

Poliţiştii îi răspunseră la salut, după care dădură comanda din mers şi se aşezară la cea mai apropiată masă.

— Înţeleg că sunteţi foarte grăbiţi, nu-i aşa? continuă gazda să-i descoasă.

— Avem de prins un asasin periculos, imediat după prânz, se umflă Eric în pene. N-am vrea să întârziem la întâlnire...

— Deci, eu rămân la sediu, pentru a asigura logistica întregii operaţiuni, zise sergentul, după ce Jimmy H. se depărtă, impresionat de cele auzite.

— Să nu-mi spui că-ţi pare rău, bătrâne! îl bătu Jane pe umăr.

— Defel! În niciun caz nu mă văd alergând prin aeroport şi luptându-mă cu un criminal cât casa de mare, răspunse Steve. Doar ştiţi că sunt pacifist din fire... Şi cine ziceaţi că mai merge cu voi?

— Cei doi Brian, Benett şi Frederiks, plus şase ofiţeri de la „Moravuri". Vor fi în total trei maşini.

— Celor din F.B.I. nu le-a spus nimeni nimic?

— Deocamdată, directorul nostru a decis să păstrăm discreţia. Vrea să-i umilească de tot pe pricepuţii agenţi ai biroului, răspunse Jane, râzând amuzată. Dacă totul va merge bine, diseară fac cinste.

Să sperăm, Eric, că Astor ţi-a spus adevărul, dacă nu cumva Gassman şi Coogan l-au minţit şi pe el.

— Ai dreptate, să sperăm că nu rămânem cu buza umflată! fu de acord detectivul. Oricum, căpitanul a dispus distribuirea fotografiei agentului F.B.I. în toate aeroporturile din împrejurimi. Dacă apar ceva noutăţi, ne suni şi pe noi, Steve! Nu de alta, dar ar fi păcat să rămânem la pândă ca proştii pe aeroportul El Monte.

— Nicio problemă în această privinţă. Ştii bine că pentru o bere de la tine fac orice...

— Patroane! îl strigă detectivul pe Jimmy H. În caz că arestarea merge bine, diseară dăm o petrecere aici. Plăteşte partenera mea. Am martori la această promisiune.

— Lasă asta, Eric! Mai bine spune-ne cum a fost tipa? atinse Jane punctul slab al partenerului său.

— Care tipă? făcu detectivul pe prostul.

— Aia cu care te-ai culcat azi-noapte, dacă nu cumva te-a şi lăsat memoria.

— Ah, aia! Păi, cum să-ţi spun eu ţie... a fost ceva nemaipomenit! Rar mai întâlneşti o fată ca ea în Los Angeles.

— Şi, dacă nu te superi, ce are Betty atât de nemaipomenit în comparaţie cu alte reprezentante ale sexului frumos?

— Ce? Cam... totul! Dar tu n-ai cum să înţelegi asta...

CAPITOLUL 20

Dacă totul va decurge normal, nu voi mai avea probleme până la sfârşitul zilelor! se gândi Alfred mulţumit, în drum spre aeroportul El Monte. După o afacere atât de nebunească, se pare că eu am fost singurul norocos. Abia aştept să mă prăjesc cu burta la soare cât e ziua de lungă, cu o metisă alături de mine, visă el cu ochii deschişi.

— În maximum zece minute ajungem la destinaţie, domnule, îl informă şoferul de taxi pe un ton politicos.

Numai de n-ar fi probleme la îmbarcare! îşi mai zise ex-agentul înainte de a coborî.

Echipa de poliţişti se afla deja la aeroport, cu două ore înainte de decolarea avionului cu destinaţia Chile. Membrii Diviziei „Cazuri Speciale" puseseră la punct un plan foarte ingenios, având în vedere că trebuiau să înhaţe un asasin extrem de periculos, expert în lupta corp la corp şi în mânuirea armelor de foc. Era de la sine înţeles că Gassman va fi înarmat. *Doar era agent F.B.I., nu-i aşa?*

Jane Héron apelase la directorul companiei aeriene de pe El Monte pentru a lăsa liber locul neocupat de lângă criminal. Oricum, amicul decedat al acestuia, Gregory Coogan, nu avea să se prezinte la îmbarcare...

Eric îşi puse o pereche de ochelari şi aşteptă liniştit în avion, iar partenera lui se deghiză în stewardesă. Operaţiunea finală de arestare avea să aibă loc chiar la bordul aeronavei, atunci când Gassman s-ar fi aşteptat cel mai puţin să fie prins. Mizaseră pe elementul surpriză de comun acord, însă, spre lauda lui, ideea diversiunii îi aparţinuse sergentului Mann.

Ajuns pe aeroport, ex-agentul F.B.I. se îndreptă spre biroul companiei la care fuseseră rezervate biletele.

— Bună ziua, am două rezervări la zborul spre Santiago, Chile, pe numele Gassman şi Coogan.

— Da, domnule, răspunse operatorul amabil, după o rapidă verificare pe computer. Aveţi aici biletele!

— Amicul meu, Gregory Coogan, a renunţat la deplasare, aşa că un singur bilet îmi este suficient. Numai dus. Cât trebuie să plătesc?

— Foarte bine, domnule, zise funcţionarul mulţumit. Mai sunt trei persoane care aşteaptă un loc la acest zbor. Înseamnă că am rezolvat cu una dintre acestea, adăugă el, spunându-i suma pe care trebuia s-o dea.

Pasagerul scoase banii din buzunar şi plăti, având toate simţurile în stare de alertă maximă. Apoi se îndreptă spre una dintre intrări.

La fiecare dintre cele cinci porţi de verificare a paşapoartelor şi a biletelor, pe lângă ofiţerii obişnuiţi ai aeroportului se afla şi câte un poliţist, pe insigna căruia era inscripţionată sigla DPLA[1].

Gassman se nelinişti pe loc, abătându-se din drum, chipurile pentru a-şi cumpăra câteva ziare şi reviste.

Să fi aflat detectivii de plecarea mea? se întrebă el vizibil nervos. *De unde dracu'? Singurii oameni care ştiau despre planurile mele sunt morţi acum. Toţi trei: Molland, bodyguardul Benson şi Coogan. Poate că este doar un control de rutină. N-am încotro, trebuie să risc.*

Mai făcu un drum până la toaletă, introduse cartuş pe ţeava pistolului său şi îi înlătură siguranţa pentru orice eventualitate. Avea să-şi vândă scump pielea, dacă situaţia o cerea.

După verificarea documentelor de călătorie, poliţistul ceru să vadă şi el actele. Le studie cu atenţie câteva secunde, apoi i le înapoie călătorului:

— Drum bun, domnule Gassman! îi ură acesta. Este singurul dumneavoastră bagaj, nu-i aşa?

— Am auzit că în Chile e cam cald şi nu mi-am luat prea multe cu mine, glumi pasagerul, după care se îndepărtă, respirând uşurat.

Datorită satisfacţiei de a fi scăpat atât de uşor de control, ochiul ager al agentului corupt — şi asasin pe deasupra — nu observă semnul din cap pe care poliţistul îl făcuse spre un coleg aflat la o distanţă oarecare. Acesta din urmă, la rândul lui, rosti într-un microfon minuscul:

— A trecut de filtru. Peste 30 de minute va fi în avion.

Până la îmbarcarea în aparatul de zbor mai era ceva de aşteptat, aşa că Gassman îşi permise un whisky dublu, urmărind cu atenţie tot ce se întâmpla în jurul lui. Nu observă nimic suspect şi, pe măsură ce clipele se scurgeau, era din ce în ce mai relaxat.

„Pasagerii pentru zborul 2008 spre Santiago, Chile, sunt rugaţi să poftească la poarta 23!" se auzi în difuzoare semnalul spre paradisul mult visat.

Bărbatul se aşeză la sfârşitul cozii care se formase, foarte atent să nu se întâmple ceva în ultimul moment. Şi cum nimic nu i se păru suspect, îi urmă pe ceilalţi pasageri în aeronava Boeing 747.

O însoţitoare îl îndrumă surâzătoare spre locul ce-i fusese rezervat şi bărbatul îi mulţumi, foarte bine dispus, gândindu-se că, având banii lui, putea să-şi „cumpere" acum oricâte stewardese avea chef.

Îşi puse bagajul doldora de dolari în compartimentul special amenajat în acest scop şi se aşeză pe locul său, făcându-se comod.

Deşi nu mai am de ce să mă tem, va trebui să-i studiez puţin pe cei din jurul meu! îşi zise el în gând, deschizând o revistă.

---

[1] Departamentul Poliţiei Los Angeles

În acel moment auzi o voce feminină în spatele său, care îi întreba pe pasageri ce fel de film doreau să vizioneze după decolare.

Puţin îmi pasă mie de filme! se gândi agentul corupt. Numai să decoleze Boeing-ul ăsta odată...

Stewardesa cu filmele ajunse şi în dreptul lui, întrebându-l acelaşi lucru. În loc de răspuns, bărbatul făcu un gest a lehamite din mână, prefăcându-se că îşi continua lectura.

Ce mama naibii! se îngrijoră el. *Parcă o cunosc de undeva pe tipa asta!*

Dar până a apuca să-şi ducă gândul până la capăt, Jane, deghizată în însoţitoare, îi propti în piept Walther-ul său de calibru 9 mm, zicându-i:

— N-aş vrea să te rănesc, agent Gassman, deci nu mă obliga s-o fac! În avion mai sunt 20 de poliţişti, aşa că n-ai cum să scapi! minţi ea pentru a-l intimida.

Bărbatul închise tacticos revista, deşi bătăile inimii aproape că-i spărgeau pieptul, şi o făcu sul, cu gândul de a o folosi ca pe o armă pentru a se apăra. În acel moment, Eric, care se afla alături, îl izbi pe neaşteptate cu patul pistolului în umărul mâinii drepte, paralizându-i orice mişcare. În următoarea secundă, o cătuşă ţăcăni închizându-se în jurul încheieturii lui Gassman, iar ex-agentul simţi ţeava unui alt pistol lipită de coaste.

— Te rog să te opui arestării! îi zise detectivul printre dinţi. Dă-mi ocazia să te trimit pe lumea ailaltă...!

Preocupat de agresiunea laterală la care nu se aşteptase, pasagerul fu dezarmat cu dexteritate de Jane, care îi spuse pe un ton egal:

— Acum ridică-te, ia-ţi bagajul de sus şi hai să coborâm! Dacă stai potolit, nimeni nu va păţi nimic.

Câteva doamne care observaseră întreaga scenă se făcură mici de tot în fotoliile lor, iar un copil de vreo cinci anişori începu să plângă.

În acel moment, alţi doi poliţişti în civil îşi făcură apariţia pe uşa principală a aeronavei, nelăsându-i lui Gassman nici cea mai mică şansă de scăpare. Erau Brian Benett şi Brian Frederiks, care aşteptau un semnal pentru a intra în scenă.

În timp ce arestatul se tot gândea la o cale de scăpare, grupul compact ajunse în tunelul pentru pasageri ce lega avionul de poarta de acces. Eric profită de un moment de neatenţie a lui Gassman, aplicându-i încă o lovitură cu pistolul în coaste, pentru orice eventualitate. Zgomotul produs de buşitură nu putu fi acoperit de geamătul asasinului. Acesta dădu drumul la o serie de înjurături foarte colorate, dar ştia că totul era în zadar. Locotenentul Frederiks îi luă geanta şi îi suci mâna la spate. Patru pistoale erau îndreptate asupra lui, iar Gassman n-avea la el nici măcar cuţitul cu care îl omorâse pe Standing.

— De ce m-ai lovit, că doar nu m-am opus arestării? încercă criminalul să tragă de timp.

— Scuză-mă! îi răspunse Eric. Am avut senzaţia că vrei să strănuţi şi ţi-am dat un avertisment ca să n-o faci. Recunoaşte că a fost în interesul tău!...

— Şefu', am pus mâna pe el! îi spuse Jane Héron căpitanului West. Ne îndreptăm spre sediu în cea mai mare viteză.

— Felicitări întregii echipe! se bucură Corky West. Asta înseamnă că mâine finalizăm dosarul şi poimâine îl trimitem pe Alfred Gassman în faţa judecătorului, împreună cu Astor Molland.

— Scapă cu viaţă?

— Aşa ne-au asigurat doctorii.

— Domnule căpitan, cred că ar fi mai bine să finalizăm dosarul poimâine, dacă-mi permiteţi, îndrăzni poliţista, după care râse în aparat. Astăzi ne-am propus să ne îmbătăm criţă pentru a sărbători reuşita anchetei. Bineînţeles, sunteţi invitaţi şi dumneavoastră şi domnul director la barul „Monica's", unde patronul Jimmy H. ne va organiza o seară specială.

— Detectiv Héron, ai băut ceva? Dă-mi-l, te rog, pe Black!

— Ordonaţi, şefu'!

— Ce e cu partenera ta? Şi-a pierdut minţile?

— Mai mult ca sigur! A promis că face cinste, aşa că n-avem cum să ratăm o asemenea ocazie unică. Doar ştiţi cât e de zgârcită de felul ei...

- sfârşit -

Au mai apărut la Editura electronică Equinox,
în cadrul Grupului Cărţi 2011:

01. Nikolai Nosov - Aventurile lui Habarnam şi ale prietenilor săi
02. Anthony King - Teroare în masonerie
03. Anthony King - Profesioniştii morţii
04. Anthony King - Crime în serie
05. Anthony King - Ursoaica ucigaşă
06. Christophor Black - O moarte trăită din plin
07. Nuria Massot - Umbra templierului
08. Anthony King - Capcană pentru asasin
09. Gib I. Mihăescu - Donna Alba
10. Robert Ludlum - Mozaicul lui Parsifal
11. Sidney Sheldon – Virus
12. Christophor Black - Îngerul morţii
13. Thomas Harris - Hannibal în spatele măştii
14. Edgar Rice Burroughs - Prinţesa marţiană
15. Anthony King - Blestemul diamantelor
16. Anthony King - Puşcăria de femei
17. Matt Beynon Rees - Crimele din Betleem
18. Michael Crichton - Germenul Andromeda
19. Anthony King - Cazinoul groazei
20. Anne Holt – Doamna Preşedintă

Lectură plăcută şi îndelungată!